

TURE

okoli leta 1975

Mndrejc Puved

Januar 2022

Kazalo

Januar 2022.....	1
Resnica je redko prijetna.....	3
Ne ni me motilo.....	4
Vreme otroštva.....	6
Volk.....	8
Če bi le znal povedati.....	9
Postaja.....	11
Radolca.....	13
Bled.....	16
Savica.....	19
Komna.....	25
Prvi večer.....	32
Tečaj.....	41
Večer.....	48
Jutro.....	52
Energija.....	60
Velka.....	67
Vmes.....	71
Vlak.....	76
Krpan.....	81
Strunjan.....	85
Večer.....	91
Jutro.....	96
Dopoldne.....	101
Avtobus.....	106
Logatec.....	109
Depra.....	111
Otroci.....	112
Fakti.....	115
Rock *** 1975.....	116
Jazz *** 1975.....	118

Resnica je redko prijetna.

Ljubezni ne pozna nihče.
Ljudje se ves čas zaljubljujejo.

Vode ni treba razumeti da skočiš vanjo.

Ne vem ničesar.
To je prvi korak na strmih vzponih do modrosti.

Na svetu nismo da bi našli odgovore,
ampak da jih iščemo.

Svoboda naroda potrebuje svobodo srca.

Samo s silnim pogumom ali vztrajnostjo, z nespametjo,
še najbolje z vsemi hkrati,
nam tu in tam uspe pustiti sled.

Prosto po Frojdu.
(Sigmund Freud)

Ne ni me motilo.

Ni me motilo, da so čez vodo (na drugi strani reke) nekaj prav divje žagali. Bilo je tako daleč, da ni bilo moteče, pa čeprav je proizvajalo en tistih zvokov, zaradi katerih se ozremo. Tudi sam sem se, a je bilo za drevjem in nisem mogel videti. Sem si pa predstavljal, da mora biti nekaj velikega, nenazadnje se je slišalo z dvorišča Hojinega obrata, tozd lepljeni nosilci in tisto pač ni kar nekaj.

A kot rečeno bilo je ravno tako daleč, da ni bilo moteče. Sedel sem dol ob obali, pod igriščem za košarko, na veslaškem klubu. Tam je bila terasa, skrita pred pogledi s ceste, še z igrišča, če se nisi potrudil in poiskal luknje med ne preveč gostim grmovjem. Skratka odmaknjen svet.

Takrat mi je prav prišel, če kaj, si pa nisem želel nikogar srečati. Nikogar poznanega, ker bi potem moral o vsakdanjostih, za kar mi pa res ni bilo.

Počutil sem se nekako pomirjenega. V resnici pomirjenega v agoniji. Tista faza, ko ti je jasno da je vse u malori* in se v resnici ne splača več na zobe metat, ker razen dodatne slabe volje ne bi proizvedel nič drugega.

Bil je en tistih sončnih dni, ki ti dajo dodatno energijo, če si že prej na tej strani. Meni pa tudi tisto ni pomagalo, tako da sem samo nemo opazoval počasi tekočo lepotico.

Med čolni privezanimi na pomolih, so se občasno pojavljali ponirki. To so ene take male race, ki to niso, saj so vendar ponirki in že iz imena se da slutiti, da ponirkajo. Sicer se do sedajle nisem ukvarjal s to besedo, kdaj je pa še kdo ponirknu, a če poslušáš samo melodijo, brez racionalnega razčlenjevanja, potem pa precej dobro paše.

Kt kakšen ponirk.
Če bi ker v vodo padu.

Pa ni, nikjer ni bilo žive duše, vsaj videl jih nisem, tako da sva z zeleno lepotico navezala, menda prvi globlji odnos.

Že prej sva se gledala, a kaj globljega se nama ni zgodilo. Pač še en butl, ki v prazno gleda.

Takih je bila navajena.
U, kaj vse že ni videla.
V resnici sploh nima dolgega toka, če ne šteješ še vsa ponikovanja od Vrhnike gor, tisto potem kar nanese, a v smislu opazovanja dogodkov ob bregovih pa ravno ni veliko.

Tam gor so hoste. Ja, včasih kakšen kmet, mimo pride, a tisto je izjema ne pravilo.
Tu doli pa, u, kaj vse ne.

Če se malo po zgodovini obrneš, pa ni bilo samo izgubljenih duš
težki trenutki, tudi vse ostalo.

Menda so tam nekje pri Bistri celo imeli svetišče. Verjetno ne v
smislu gradnje, a en tak poseben plac*, da so tam metali bogovom v
dar.

Še pred Rimljani.

Rimljani so sploh razred zase, eni pravijo, da so celo strugo
spremenili, da so lahko iz Podpeči marmor švercali*.

Kapaveš?*

Potem pa tu v mestu.

U, tu jih je pa bilo.

Ne samo dogodkov, no tudi, a to je v mestu normalno, v mestu je
stalno živahno, samo ob nedeljah ne in takole dopoldne, ko so vsi
na šihtu* ali šoli, potem se najde kakšen miren plac, kot tale in
si lahko sam z njo.

Ja, Lublanco*, kva pa drucga*.

*

Ljubljano

kva pa drucga * kaj pa drugega

u malori * v slabem

plac * prostor

švercali * tihotapili

Kapaveš? * Kaj pa veš?

Šihtu * Delu. Delovni čas v tovarni.

Vreme otroštva

Nima veze z opisanem obdobjem, a nekje v tistih časih, v resnici se ne spomnim kdaj, a enkrat takrat, ko sva imela umirjeno obdobje, med razburkanimi, sva se tudi take pogovarjala.

Ponavljam samo zato, ker je od pogleda odvisno.

Karmen je takrat razlagala, da se iz otroštva spomni samo deževja, megle in mraza, skratka premočenih čevljev spomini.

Imeti mokro v čevljih sigurno ni lušno, kaj lušno, če je tak mrzel, sluzast dan, tebi se pa mudi, tako da ni bilo časa domov leteti, se preobuti v suhe nogavice in temu primerno obutev, potem si zares misliš, vse najslabše o dani situaciji.

Ne samo to.

Ne samo o situaciji, menda je kar ves svet, dolina pa sigurno, ko ti gre vse na jetra.

A to razvleči na vreme otroštva, je pa zares, žiu podn*. Sam mislim, da je imela samo tako temno, sivo obdobje in se je vse seštelo, na sluzastega, mokrega, mrzlega vetra otroštvo.

Ker.

Ker Karmen je znala tudi vsa žareti, a takrat se pač nisva pogovarjala o prisposodobah o otroštvu. Take ti padejo na pisker*, samo ob negativnih temperaturah.

Ne, da je žarela samo poleti, ne, je lahko bilo tudi svinsko* mraz, a je bil en tistih s soncem obžarjenih februarских dni, ko ti tudi negativne temperature ne pridejo blizu. Ne, samo to, ker je hladneje se hitreje giblješ in je vse 100x bolj navito, seveda v pozitivno smer, ko se ti srčni utrip poveča, zaradi globokega dihanja in te mrzli veter ščipa v lica, ko drsaš nekam.

Al pa kaj drugega, ne bi sedaj v detajle.

Tako da, je bilo tisto njeno predavanje, ma, razmišljanje, a saj veš kaj bi rad povedal, samo izraz trenutnega stanja ko se počutiš na tleh.

Seveda je tudi od karakterja odvisno. Tista prisposodba s pol polnim, ali pol praznim kozarcem, še najbolje ponazarja stanje.

Sam sem bil vedno pol poln.

Še v najtežjih trenutkih, sem vedel da po še takem dežju posije sonce.

A tudi še po tako svetlem vremenu, se nekoč le prevesi v dež, je dodala.

žiu podn* Najslabše možno.

Pisker* V tem primeru glava, sicer pa lonec.

Svisnko* Prašičje. Kar dejansko ne deluje, saj vemo da so pujsi topli, a kot prispodoba umazanega pa, seveda če imaš dovolj domišljije, sicer ti ni pomoči.

Volk

*

Posameznik, stepni volk, povprečen, zelo depresiven, občutljiv človek po imenu Harry Haller, ki je umeščen v kaos minevajočega časa, enkrat se trudi ubiti tisti del sebe, o katerem se je naučil govoriti kot žival, drugič se ji vda.

Človek in volk - le ta intelektualna razlika naredi prelom resničen - v nenehni vojni se preganjata, sovražita in prezirata drug drugega, se skušata skriti pred sabo, poskušata drug drugega premagati - nenehno pritisnjen človek hoče reči: duh še jasneje: duh Evropo ob porazu zasvoji sram in zmagoviti volk se pod krinko sramu, ki ga obvladuje, pahne še globlje v njegovo brezno. V pravem pomenu besede, zlomljen, razpolovljen, ko se vzpenja po stopnicah v svojo sobo, svojo »navidezno domovino«, ostane sedeti na stopnicah, potopljen v opazovanje azaleje, aravkarije, rože, ki kot vrsta iz drugega stanovanja, vpliva nanj kot klic: umiriti se, umiriti se, umiriti se, biti tako kratek.

Hesse prikazuje duhovni zlom človeka, človeka volka, gospodarja našega dvajsetega stoletja. Lahko ga označimo kot tistega, ki ne želi vojne, ampak jo vodi, ki ima rad prihodnost, a se oklepa slik ruševin.

Stepski volk je bil napisan leta 1927. V tej »biografiji duše« je vsaka oseba odraz enega od avtorjevih konfliktov s samim seboj. Ime glavnega junaka - Harry Haller (H.H.) je jasna lastnost, ki zadostuje za identifikacijo. Sam Hesse je rekel:

"Ti zapiski, ne glede na to, koliko temeljijo na resničnih izkušnjah, predstavljajo spoznanje, da velikih boleznih našega časa ni mogoče premagati tako, da jih zaobidemo in polepšamo, gre za poskus, da bi bolezen sama postala predmet izpostavljanja."

*

Prosto po niti ne vem kom, a sem nekje pobral.

Če bi le znal povedati.

Potrudi se.

Se bojim da boš razumela kot napad.

Zakaj pa to misliš?

V resnici ne vem, a si svoje predstavljam in pri tebi se mi dozdeva, da je malček podobno, kot pogovor s feministko. Ne da te imam za to, upam da ne in tudi tematika je druga, a reakcije bodo pa menda podobne.

Kakšne?

Če se hočeš s feministko pogovarjat o njihovih problemih, te sploh ne slišijo, ker moški smo itak po difoltu* sami prasci*, sam pa še tega ne razumem in potem sta samo dve možnosti. Ali takoj prekini pogovor, ali ji daj pa vse prav, kar pa tudi ni pogovor. Potem je monolog, pa še to vsemogočnega vladarja nad neuko rajo.

Kako pa to, da mene daješ v isti koš?

V resnici te ne, ker te ne poznam, a če bi hotel kaj nastaviti, se mi pa zdi, da boš podobno reagirala, pa je verjetno samo moj problem, ker se ne znam jasno in enostavno izražati.

Zato me je v naprej strah in si želim da me ne bi več spraševala in sploh bi najraje kar zaključil tale pogovor, a tudi sam vem, da je to najlažje in sem tako postopal do pred kratkim, zraven se pa čudil, da nimam sogovornika, pa reje sogovornice.

Potem je bila pa kar dolga tišina.

V resnici ne, ker sva se približevala ostalim, kateri so pa delali kar precej hrupa, kajti bilo je prvo popoldne na snegu in vsem se je še vedno najboljše možno fajm zdelo in maček ni določal nivoja energijskega, ali celo zapolnjevanje praznin, ker so vsi tako utrujeni, da se nikomur ne ljubi reči besede, kamoli* stavka.

Tudi sneg pod najinimi koraki je oddajal tisti fajni škrip pri vsakem premiku, glede na to da pa v paru korakala okoli je bilo precej škripov, tudi ritem se je prepletal, pač glede na širino poti ko je bilo potrebno hitreje ali počasneje stopiti, ker na nekaterih mestih je bilo tako ozko, da bi se morala vsaj dotakniti, če ne še kaj, a še nisva tako daleč, če sploh kaj bo, tako da je potem tisto škripanje v duetu škrip na kvadrat in potem en malo bolj počasi, drugi pa malo hitreje in če znaš take poslušati, je celo nastavek za kakšno muziko. Seveda bolj klasično, rock že ni, a kje je že ta. Samo kadar me nostalgija daje še kašken rokovski udarni komad dam gor, Foxi lady na primer.

Sicer so pa že klasike.

No, klasike. To se samo tako reče.

Med klasiki bi verjetno izpadel s popom. Me ne pop. A nekateri klasiki so tako popularni, da je lahko pop.

Meni vse bolj sedaj barok.

U, [Vivaldi](#) in [Handl](#).

Včasih mi je fajn [Smetana](#), pa spet samo pop, na primer [Vltava](#). Ja tudi drugi so fajn a jih slišim zaradi drugih. Če sem pa sam in me take primejo pa tisto prej. Na srečo ima fotr precej tega, tako da je na dosegu roke. Sicer sem mu jih pa zaplenil, čeprav še ne ve tega.

Itak popa sploh ne posluša, ampak čim bolj zateženo, tem raje ima. Ne zatežene popularne. Ampak čisto brez melodijske in ritmične, tiste so mu pa fajne.

Se spomnim, včasih ko je bil še normalen, ali pa sam nisem tako kritično nastavljal, je poslušal tudi precej bolj poljudno glasbo. Razšla sva se zaradi mojega roka. Ali je pa tudi on doživel preobrazbo in je podobno kot sam v rok, zaplaval, med klasično cviljenje in ropotanje.

Meni je vseč tudi jazz, ta vse bolj, sicer se tudi tu spreminja in ne počnem več vsega po vrsti, tako da sem trenutni pri [Art ansamble of Chichago](#), kateri znajo imeti vsaj začetke, včasih pa cele komade samo cviljenje in ropotanje in kar se mene tiče, je čist glih, kakor fotrovo sranje, a sem mu dal poslušati par komadov in je kategorično zaključil, da je vse eno samo sranje.

Se sicer še vedno pogovarjava, a so bolj vljudnostne fraze, vsebine pa že dolgo ni več.

Te itak nikoli ni bilo ne vem kaj.

Postaja

Me je fejst* presenetilo, namreč na povabilo, a greš za vikend na Komno, na turno, sem bil takoj za, ne glede na vse detajle.

Ja, kdaj gremo, kdo gre, koliko časa pa take.

Potem tam na avtobusni, ko čakamo da šofer* odpre kesone za prtljago, je precej njih z dilcami in ruzaki*. To itak še niso bili časi, da bi vsak imel avto, tisti redki, so bili pa obravnavani kot izven kategorniki, torej, če ni križal življenja, potem sicer vemo za, a se s tem tudi ne ukvarjamo in dam prednost tam enim posiležnim*, to mi je bilo od vekomaj odveč, ko se zapodijo vsi na enkrat, ja ko imaš 7 let, mogoče še ko jih imaš 13, takole možat, že skor 18, pa čist pod nivojem. Zatorej prej omenjena pozicija.

Že res do potem dobiš sedež, kjer je še kaj ostalo, a to pa ja nikoli ni bil problem, saj traja vožnja samo 2 uri. V resnici 3, ker je pauza* v Radovljici in Bledu, tisto pa tudi ni samo cigaret, ampak še malica, se pravi na Bledu kremšnita*. Jih ima šipac* takoj zraven, ne vem če ne celo v sklopu postaje.

Ok, nima veze, do tja je še kar, sedaj pa razmikam prtljago, nekateri not vržejo in jim je malo mar, za naslednje, potem se pa znajdi. Ni problem, porineš vso tisto šaro, z mislijo, bomo videli, kdaj prideš do svojega, ko kaniš to storiti. Sicer je možnost, da v navalu še tvoje skipa* in pohodi, verjetno v kakšni nemarni plundri*, ko se bodo nekateri skipali za avtobus na Pokljuko.

A kje je še to, prvo je potrebno na bus priti.

Med zadnjimi, če ne celo zadnji, v resnici nisem posvečal pozornosti, ker sem kar bil. Brez stališča in pričakovanja. Sploh ne vem če sem sploh kaj razmišljal. Takole zjutraj, ko je še tema, je pa res podn na avtobus lesti. Bogi uni* vozači, kateri morajo takole vsak dan.

Tako da niti tečnaril nisem sam pri sebi, saj so se mi sošolci vozači zares smilili.

Glih smilili ne, a sem se predal, situaciji, sam ne bi mogel vsak dan takole, še enkrat mi je povsem odveč in se prebijam med sedeži.

Ne vem če ni bil avtobus povsem poln, tako da sem razmišljal, da bom moral do Kranja stati, tam bo gotovo kdo šel dol.

Pa se je tam nekje na drugi tretjini pokazalo, da se ena dela kakor da spi, pa lih tako hitro, boš ti mene, sem si mislil, na sosednjem sedežu je imela ogromen ruzak.

So situacije ko nisem čisto nič senzibilen.

Če sem prej tam zunaj še glumil* umirjenega, katerega še tak zajeb* ne spravi iz tira in zato stoično opazoval, grebatorje* pri

vstopanju, sem potem ob pogledu na dano situacijo, diametralno zamenjal stališče in mi je bilo kaj malo mar za nežno dušo zraven, zasanjano v svojih sanjah, ter ji prav brutalno podal njen ruzak v njeno naročje in čisto nič uvidevno sedel zraven.

Glede na to da sem bil od vekomaj precej postaven tip, vsaj od sedmega dalje, prej sem bil loli boli, med zadnjimi v vrsti pri telovadbi, tudi prisedanje ni bilo čisto nič vljudno.

Ne samo to.

Od vekomaj so mi šli na jetra tipi, ki se usedejo z nogami tako narazen, da mora vsa vrsta v kinu sedeti po punčevsko.

Pa dokler sem bil piči poki, sem si samo svoje mislil, boš že videl enkrat, ko zrastem, ali pa, boš že tapravga srečal in seveda podrejen sprejemal danosti.

Tu je bila sicer punca, in ni da bi sedela z nogami narazen, se ja ne spodobi, zato punce sedijo, kakor da jih na stranišče tišči.

Večinoma.

Ne vse in ne stalno.

Kukr kera, kokr kdaj?

Večinoma pa ja.

Ta sicer ni sedela na ta način, je pa imela pod nogami še potovalko, al kaj in je po mojem prisedanju, morala sedeti s skrčenimi koleno, ker je morala noge dvigniti nad prej omenjeno.

Iz tistega, kao* spim, je nastal en najbolj možnih sovražnih pogledov. Če bi pogledi ubijali, bi bil isto kot zadet z bombo, razgnalo bi me na milijon prafaktorjev.

Al kaj ko je to samo literarna prisposoda in ni drugega kot se sprijazniti z usodo, navkljub mojemu v brk režanju, kva* si pa tok prtljage vzele, krava.

Avtobus se strese in prav počasi nadaljuje, dokler je v območju postaje, posebej na takole plundrasto jutro, je potrebno biti precej previden, še največkrat na leteče posameznike, kateri mislilo da bodo zamudili kaj in zato celo pred avtobus skoči. Pol po Celovski druga pesem, čeprav sprosti se šele pri Mednem, no mal prej, a se ne spomnim kako se reče.

*

fejst * zelo

šofer * voznik

dilcami in ruzaki * smučmi in nahrbtniki

posiležnim * tisti ki sebe forsira

pauza * premor

kremšnita * kremna rezina

šipac * šiptar

skipa * odloži

plundra * tisto ko sneg ne ve al bi bil to al voda

uni * tisti

glumil * igral

zajeb * zagata

grebatorje * tisti ki sebe forsira

kao * kakor

kva * kaj

Radolca

(Radovljica)

Ne glede na moje vehementno obnašanje pri sesedanju na sedež, je pa le ostal čuden občutek, sediš ob nekom, založenem s prtljago, v nemogočem položaju, menda so imeli v Benetkah, v srednjem veku, keho tako narejeno, da nisi mogel ne sedeti ne stati, skratka skrčen, brez možnosti obračanja, verjetno je bil bol zaboj, al pa sarkofag, a po parih dneh, so te lahko samo nesli, ker hoditi pač nisi mogel.

Tole je šele Medno, tako, da verjetno bi še hodila, če bi imela priložnost, a eni so pač taki, da raje trpijo v svoji nesreči, kakor pa da bi se vsaj prestavila na hodnik, če že položaja pod ruzakom in nad potovalko ne more spremeniti.

Kapavem?

A po nekaj časa, minute že niso bile, ure pa še manj, se mi pa le zazdi, da bi moral vsaj kaj napraviti.

A kaj?

Ej pojma minam.

Če me ne bi na začetku, tako pogledala, kakor da me hoče utopiti v žlici vode, mogoče še bi, tako pa, tole že ne more biti srečen konec.

Sploh kaj pa se mene to sploh tiče, če je fakjena.

A na vrhu medvoškega klanca, sem pa le vstal, ker tudi meni ni bilo položaja zamenjati. V tistih časih še nisem imel težav s križem, vsaj na današnji način ne, ko moram po pol ure sedenja vstati, čez uro pa obvezno malo hoditi, vsaj do cekreta, ali še raje hladilnika.

Tega tedaj še nisem vedel, me je pa vse eno črvičilo, stanje.

Sem šel na sredino klepetat s kameradom kateri me je povabil, pa nisva nič rekla na konkretno temo.

"Kako si?

Uredu.

Ka delaš?

Nč.

A Fanclna pa ni?

Mora francoščino popravljati in se sedaj pifla cele dni.

A Žive ne bo?

Je morala nujno v Kaprun, saj veš kakšna afna je."

Pa take.

Sploh nič na temo prihajajočega vikenda.

Gledam po hodniku, tu ima cesta na vsakih par metrov fugo, v tistih časih še betonska podlaga, je zato proizvajala podoben ritem kot na vlaku. Ja, seveda, potrebna je domišljija, a to meni nikoli ni bil problem.

Pogledam po mojem sedežu, v resnici po njenem, zopet ima noge na moji strani. Menda sedi v zares nemogočem položaju.

Še fičeki nas prehitevajo, danes pa zares počasi vozi, ko zopet gledam skozi vetrobransko steklo na stanje na cesti.

Zakaj pa ni pustila vsaj ruzaka spodaj v kesonu? To narediš ker greš takoj dol.

Tu je cesta precej ravna, menda vse tja do Kranja. Tam bo menda več prostora pa se presedem. Do postaje v Kranju stojim na prehodu, da ima lahko noge na moji strani.

Jo kao sploh ne pogledam, ker zijam dol proti Savi, tu so še kar pogledi, ko se spuščáš do mostu, na drugi strani pa tudi, a na nasprotni strani. Pogled proti dolini Save in tovarnami spodaj, je sicer fajn, a v resnici sem gledal njen obraz v odsevu stekla. Se mi je zazdelo da je skužila in takoj gledam po hodniku naprej, kakor tudi potem na vzponu na jelenovem klancu. U, tam so znali biti zastoji, a ti bodo jutri, ko se vsi zapodijo na smučarijo.

Danes sem špricnil, saj nič takega ne jemljemo, pa tudi če bi, se ne bo svet ustavil, bom že prepisal, če sploh. Tudi kameradi podobno, ne verjemem, da ima kdo zdravniško opravičilo, da mu iz nosa teče in edino kar pomaga je turna smuka, tisto, klin se s klinom zbija. Po pa jutro: »Barvo imaš pa prav fajn. Ja, me še malo kuha, pa sem zato rdeč. Dej, ne nakladi.«

Sploh ne vem kdo še gre na Komno. Tisti ki je sedel poleg prijatelja s katerim sem pred kratkim klepetal, saj sta se prej nekaj menila, zelo verjetno. Verjetno še kje kdo, ali pa tudi ne, saj trije je čisto dovolj.

Na postaji gredo štirje dol, a jih tudi 8 gor pride. Še celo 4je smučarji. U matr, dons bo pa gužva, pa sem mislil, da bo od Kranja bolj poredko.

Še vedno stojim, kakor tudi novo zapadli smučarji.

Zopet se je avtobus spremenil v veselo klepetalnico. Ko smo se odpeljali iz Ljubljane, je bilo podobno. Na začetku ljudje bolj klepetajo. Tam pri Mednem je bilo sicer že kar umirjeno, čeprav so na koncu avtobusa eni, prav glasni. V začetku zelo glasni, veliko smeha in medklicev, kakor da bi bila šolska ekskurzija, ne pa redni avtobus.

Še vedno stojim, a se mi tudi butasto zdi, če imam svoj sedež, zraven je pa sama kriva, če je takole obložena, kakor da gre za vedno v Ameriko.

"Ali vam dvignem potovalko na polico?
Ne, hvala."

Ravnina po Kranju, tudi tu je betonska cesta, ritem je bolj hiter. Ali hitreje vozi, ali so pa fuge bolj na gosto.

"Saj ni prostora."

Doda.

Začnem tiščati robo na polici, ki je absolutno nabasana in mi celo uspe narediti vsaj navidezen 20 cm medprostor.

Držim stegnjeno roko proti njej.

Ne glede na ne hvala ni treba, ne odneham, nakar se celo nasmehne, ali se mi je pa samo zdelo, a vsaj tistega ubijalskega pogleda ni več, tako da tam tik preden zapeljemo na most, čez Bistrico, le odloži ruzak, na moje sedišče in poda potovalko.

Ne vem če se ni slišalo da ji pokajo kolena, ko se iz prejšnjega skrčenega položaja premakne in mi poda potovalko.

Na polici izsilim še 10 cm in potovalka čepi večinoma na polici.

U, matr, če mi tole na glavo pade, a ma cegle not, si mislim, zraven pa poizkušam namontirati čim bolj prijazen nasmeh.

V Radovljico pripeljemo z njenim ruzakom v mojem naročju.

Ko sem ji na vrhu klanca, tam pri odcepu za Kropo in Tržič predlagal, da da svoj ruzak na moj sedež, je sicer izvedla isti repertuar, kot prej s potovalko, a se tudi vidno razbremenjena, ne samo prtljage in nemogočega položaja sedenja, verjetno se me je bala al kaj, a tam na polju se mi je zdela celo prijazna, če bi kaj spregovorila.

Stalno je gledala ven, kakor da se še nikoli ni podala iz Ljubljane.

Tako da sem, v resnici ni bilo povezano, razen v smislu, zaporedja dogodkov, kmalu po tem ko smo pod Brezje pripeljali, pograbil njen nahrbtnik in si ga dal v naročje, ter sedel, sedaj dosti bolj, v resnici kar najbolj možno previdno sedel.

Je sicer zajela sapo, verjetno za ponovitev prejšnjih nastopov, a sem ji dal vedeti, sicer ne vem kako se to naredi, če bi hotel, se mi sigurno ne bi posrečilo, a so trenutki, ko ni potrebno ničesar reči pa je vse povedano.

Je sicer še vedno pomno spremljala dogajanje zunaj, a ene 2x tudi proti meni pogledala, al se mi je pa samo zdelo, a se mi je videlo, da nismo več na bojni nogi.

Če pa že, se je začel podtalni rat, za katerega pa seveda ne vem, saj tudi ostalih ne obvladam.

Ja specialnih ratova.

So jih menda takrat nekako nekaj poizkušali servirati, a se mene ni prijelo, ali pa kot rečeno, sploh nisem kužil poante. Ne samo to, sploh nisem vedel da so, ali da so možni.

V smislu.

A dej, dej, ne nakladi.

V Radovljici jih je dejansko šlo nekaj dol, tako da ni nihče več stal. Ne samo to, čez prehod je bilo fraj in sem se presedel k nekemu, pa pojma nimam komu, ker misli so ostale na sosednjem sedežu, kjer je sedaj kraljeval njen ruzak.

U, sem imel mnogo na tisti strani za videti, čeprav je klanec mimo Šobca na moji strani, a kot zakleto, je bilo toliko zanimivega v borovi šumi na desni, pol se je pa še Bistrica videla pa itak.

Bled

Blejska avtobusna postaja je nič.

Ja v primerjavi z ljubljansko, ali celo helsinško. To sem čez leta videl, imajo samo mestnih avtobusov čet 300, da primestnih in medmestnih sploh ne omenjam.

A kot rečeno, to nima veze z današnjo zgodbo.

Meni je bilo že takrat polno spomina, pa sem bil še bolj na začetku življenja.

A pri 18tih je začetek?

Me je ene vrste.

Seveda če kot tako šteješ še celo tisti čas, ko se sploh nisi zavedal, ne sebe ne ostalih, kje in zakaj pa sploh ni bilo prisotno, potem je že kar kaj časa.

A sam štejem začetek šele takrat ko dobiš stališča.

Šele takrat se začne graditi oseba. Osebnost še ne, ker takole za nazaj preiščuješ se tistim stališčem režiš, pa magari se spomnil, da je bilo takrat zelo zares. Včasih še krvavo zares. A takrat še ne veš, da je vse od konteksta odvisno in so iste situacije skozi druge oči, eno fajn otročje početje.

Ok, nima veze. Ima pa, ja veze vendar, da se je meni že veliko zgodilo na tej postaji. Ne sicer na postaji, je le bilo večinoma samo postaja med.

U, tega pa potem ogromno.

Od tega da smo se tu vedno s šolo ustavili.

Prvič ker je to že stara navada, ne vem če ne še iz srednjega veka, ker za starih Slovanov bi si predstavljal, da so se dol pri jezeru, da so lahko med počitkom peške v vodo pljuvali.

Ja, je bolj lušno v vodo kot na čovelj.

Ja, peške pluvat, luba duša, a ti sploh nč ne štekaš?

Za mojeja življenja, se je pa šlo v Bohinj, na Vogel, na Triglav, Pokluko, al pa kr mal tko. Vedno pa preko te postaje, ker tu so bile kremšnite. Včasih je celo izpadlo, da smo šli na Triglav, zaradi kremšnit na blejski avtobusni postaji.

So mi sicer že leta razlagali, da so doli ob jezeru boljše, a meni so bile že te tanajbolše možne in sploh ni možnosti da so lahko še boljše.

Ok, veze nima. Ima pa, da sem tudi takrat, precej vzneseno pričakoval, postanek na blejski postaji, zaradi vseh unih spominov in seveda kremšnit, na katere sem bil navkljub vse resnejšim pogovorom, o zdravi prehrani, vse eno mahnjen.

Naj vsa nakladanja o Hsetu in ostalih počakajo, da pridem do svoje blejske rezine.

A ni butast ime?

Kremšnita, ka pa drucga.

Tako sem tudi za trenutek pozabil, na zadrego okoli preveč prtljage in uno spodaj, a sem tudi pričakoval, da se bo tu skipala. Saj s toliko prtljage gre na Zatrnik ali Pokljuko za vsaj 14 dni, če ne celo cel mesec.

Po pa. (potem)

Po pa stoji tam s strani, ne samo da ne gre na Pokljuko, mogoče na Vogel, a tudi nekaj poklepeta z unim mojim prijateljem, kateri me je povabil. Ne samo to, med pogovorom se oba obrneta proti meni in Matko se reži, ter ji med smehom nekaj razlaga.

Kar srh me je preletaval. To je takrat ko se ti po hrbtu prelijejo trzljaji.

Matr, kva pa je zdej to?

Razmišljam, a vse eno stojim tam tudi s strani, a nasprotne, ter prav butasto gledam.

Po povratku iz absolutne gužve, ko se prerivaš za kremšnito, pa vsa una jutranja stoična preseravanja odpadejo, se postavim tako ob strani.

Se je izkazalo, da jih je šlo sicer za pol avtobusa dol, kar je bilo pričakovano, večinoma v Bohinj ni nikoli nabasano, vsaj med tednom ne, celo nekaj smučarjev, a manjšina. Večina se je pa nabrala tam okoli une grupe iz zadnjih zicov in so imeli svojo zabavo.

Samo midva, se pravi sam in una moja, no saj ni moja, sploh ne vem čigava je, a se je usoda poigrala, da sva doživela par skupnih trenutkov, pa magari precej negativnih, vsaj začetek je bil precej podn, stojiva posebej.

Zase vem da poznam samo Mateja, nekaj sem jih sicer že videl, a ne vedel kam bi jih dal, verjetno kaj z Šubičko, al pa tudi ne, ka pa veš od kje, zadnje čase srečujem pol Ljubljane. Nekateri se me zapomnijo in me potem tam na ulici ustavljajo, o živjo, koko si, a ne kok je blo fajm, pa take, pa pojma nimam kdo je pred mano. Na, en način so si sila podobni, pa takrat še ni bilo zaukazanega izgleda, vsaj ne med normalnimi. Kakšni marginalci, na primer punkiti so bili razred zase, a z njimi se nisem družil, če ni bilo treba.

Tudi Matej me je presenetil.

Ok, razumem, če kanimo preživeti tri dni skupaj, res ni treba stalno zraven viseti, če jih pa toliko pozna. Tako da je bilo po svoje normalno, da se z drugimi ukvarja, saj so vmes bile ene prav superce.

Vsaj na prvo žogo.

Kot rečeno nisem nikogar zares poznal in pri takih težko trofiš, na začetku, ker je fajm, ker pa ne.

Ni debate, supe mačka, al je pa koza ali celo krava, se ji pa na daleč ne vidi. Preden ne zmanjšam varnostne razdalje, sploh ni mogoče, da bi še kaj bilo.

Sploh, pa kaj pa mene brigajo šminke iz Šube, razen par drugih, a tistih danes ni, teli mi pa prav sumljivo izgledajo in gredo gotovo na Vogel.

Tko da.

Kar na bus sem šel, ko se je začelo odpravljanje. Sedaj je bilo dovolj prostora in sem se usedel precej blizu šoferja, da sem lahko spremljal stanje na cesti. Kot otrok, me je sila navduševalo sedenje takoj ob vozniku. Sem si predstavljal da sem šofer, čeprav na moji strani ni bilo volana, kar me pa sploh ni motilo, da ne bi. Ja, avtobusa vozil.

Sedaj to ni več, a mi je še vedno luštno zraven šoferja sedeti. Te sicer lahko skipa kakšna upokojenka, ker ti sedeži so njim namenjeni, a takrat je ni bilo, ki bi se peljala proti Bohinju. Takole zgodaj se menda peljejo iz Bohinja na Bled, po nove najlonke.

Kapaveš?

Nič kaj se ni godilo med vožnjo, vsaj ne v zvezi z zgodovinskimi dogodki, sem pa zato toliko bolj taval v mislih od do.

U, meni stalno skozi glavo žubori 100 stvari. Če me vprašaš na kaj misliš, je sicer na nč, a je tako težko razložiti, da je veliko enostavneje, na nč, čeprav je na vse.

Ta bluzenja, če bi imela rep in glavo, bi še bila, tako pa preskakujem, brez nekega logičnega ali posledičnega zaporedja, mnogokrat se niti ne zavedam, na kaj sem še pred trenutkom mislil, tako da niti samemu sebi ne znam razložiti, kamoli nekemu tretjemu.

Savica

In tko mi pademo iz avtobusa pred kočo pri Savici.

Ej sem zijal.
Prej na avtobusu.

So šli sicer 4je dol v Ribčevem laz, a noben smučar.
Sem bil prepričan da se usujejo pri gondoli na Vogel, pa sta šla samo 2 smučarja.
Tako da sem menda vsakih 100 m nazaj pogledal, saj je bila večina tistih, katere sem imel od jutra pod nadzorom vse bolj veselo klepetala. To se ponavadi godi v pričakovanju nečesa. Še največkrat doživetje, al pa vsaj žura. Tisto ko nekateri začnejo žurirat še predenj pridejo na cilj.

No, pa saj ni dolgo ko sem bil tudi sam povsem glih.

Sedaj me malo meče in vsaj glumim, da mi je pod nivojem, a to je zunanja maska, v resnici sem jim pa fouš, ker izgledajo precej prešerna družba. Taki so mi pa že po difoltu fajni.

V detajlih zna biti včasih sitno, a tisto je potem že specifika dogodka. Na primer, velikokrat je en, ali dva, tudi trije ni nič kaj nenavadnega, ki vodijo kolo. Če so eni taki fajni, super, najbolj možn, a se zgodi da so tudi težaki. S tistimi pa ni tako fino. Glede na to da so utečen trio in obvladajo sceno, scena pa tudi misli, da drugače ne more biti in se pustijo šetati. Saj dokler je hec, no problem, a včasih znajo nekateri pa res srati klanfe in pri takih se potem čudim sceni, da nihče ne dvigne glasu.

Kapaveš?

Mogoče so preveč vpeti kontekst, pa bi bilo potem tisto ene vrste miniranje pričakovanega.

Ok.

Razmem.

A so le meje in pregrade, za slovenske brigade.

Ker je pa tu mač, je pa tumač.

Sam sem redko tiho. Ali pa vsaj najbližjim potom spremenim lokacijo.

Ok, nima veze.

Viš me zanese kot staro brajnevko (brenjevko), v resnici sem hotel o tistem šoku tam.

Kakšnem šoku?

Ma, vsa tista rulja, sigurno ene 15 komadov izstopi pred kočo pri Savici.

Ej sem butasto gledal.

Matko nekaj komandira, un njegov kompanjon pa podobno, čeprav se je videlo, da je kapo Matej.

Stojim tam sredi vsega tistega šundra, moj ruzak so mi zvalili glih v lužo, tisti moj škodoželjni načrt zjutraj se je izjalovil. Je bil točno kontra rezultat od pričakovanega.

Eni so že zrihtani, večina še ne, par pa gleda okoli in išče kaj več kaj, a so vmes tudi taki, ki ne vedo kaj iščejo, tisto, se potem pokaže s časoma.

Sicer govorimo o minutah, pa vendar se sestavi cele drama, teater pa sigurno.

"Vigi prit!"

Mi kliče Matko, med tem, ko ga večina v krogu čaka, nadaljnih povelij.

Ej, nč nism šteku in se približam, prav butasto frcajoč plundro iz ruzaka, katerega mi je bilo pobrati.

"Vigi bo pazu, da se kdo ne zgubi!"

Mi dvigne roko in pravi:

"Pomahi jim!"

Kaj sem mogel.

Se prav kislo nasmiham in držim desnico v pozdrav.

Večina mi odmaha, nekateri se režijo.

Una moja tudi pomaha ne in prav grdo gleda.

A sem česa kriv?

Si mislim.

Mogoče pa, ka pa veš, kakšno shemo ima.

Se začnem nasmihati in sprašujem Mateja, kaj dogaja?

"Na Komni sta inštruktorja iz Matice, mi smo pa vesela šola turnega smučanja. Ti boš zadnji hodil, in pobiral obnemogle. No pomagal, če bo treba. Do koč ne bi smelo biti problemov, pol bomo pa še videli. Teli mi ne izgledajo zagrizeni športniki, bolj žura potrebni gimnazici."

In tko mi prav počasi [stopamo](#) po [mulatjeri](#) proti domu na [Komni](#). Navadno traja vzpon ene 2 uri, ajd če je ker fejest zaljubljen 2,5, verjetno invalid bi prišel v 3h.

Sneg je bil v Ukanci že kar pravi. Sicer ne veliko ampak ene 10 ali 15 cm pa gotovo. Proti koči naj bi se ga nabralo vsaj 50 cm, kar je za Komno malo. Tam je kamenja toliko, da ga mora biti vsaj meter, da ni problemov s podlago.

Tako kot vedno in povsod, so bili eni spredaj, prehitevali in vlekli.

Med temi je sicer nekaj navdušencev, ki so prehitro začeli in bodo po pol ure že hoteli pavzo. Te sicer ne bo, bo pa zato vse več težav z vezalkami in žulji. Ruzak me na eno stran vleče, ga moram preložiti.

»Tih bot pa naprej pejt!«

V sredini so tisti preudarni, tudi med njimi so nekateri brez kondicije, a jim je bo začelo zmanjkovati po uri ali uri in pol, ko naj bi bila koč čisto blizu, pol se pa vleče in vleče in tele deske so čisto pretežke, da o ostalih izgovorih ne razpredam. U,

lih kolikor jih hočeš. Tu pride do izraza tista, vsak izgovor je dober, še če ga mačka (al pa pes, nima veze z nacionalizmi) na repu prinese.

Stojijo tam, na predzadnji serpentini, potem ko se dvigneš na planoto, se pot malo položi in zares izgleda sam še mal, a je vse eno še pol ure, posebej za počasnete.

Eni bi celo malcali, pa jih vedno nove obljuje, sam še pet minut, glodajo, mogoče je pa res čisto blizu, a to je starodavna hribovska finta.

Čist bliz, ovink al dva, pet minut menda.

Nič od gornjega ne drži, razen da bo kmalu.

Kdaj, pa tut policija ne ve.

Razen za tiste, kateri poznamo že vsak ovinek. Velikokrat sem šel tu gor in še večkrat dol. Ko greš dol sicer ne gledaš prav pozorno, ker je glava že vse kje drugje, a se vse eno nabere nekaj reperjev in spoznaš gabr, ali rogovilo, skalo ali pogled.

Una moja pa.

Je hodila zadnja. Se pravi pred mano. Čisto počasi. Pa saj se tudi nikamor ne mudi, če noče še danes smučati. Se ji je videlo da noče. No, ne noče, a ni panike, jutri bo povsem dovolj. V resnici en zdrav pogled na življenje. Zakaj bi pa hitel če si na počitnicah.

Mrak je decembra kmalu, a saj še poldne ni.

Kmalu nisva več slišala ostalih, pa tudi počasi so še najbolj glasni zmanjšali decibele, kakor je položna pot, ti pa vse eno da dihati, posebej takole otovorjen.

Ne vem v čem je bila zgodba, da niso organizirali prevoz opreme s tovorno žičnico, če se grejo organiziran vikend turne smuke.

Kapaveš?

Tamala, zares ni bila večja od meter in pol. Ok, no, ene 160, pa mogoče več, 170 pa ziher ne, saj sem sam takrat imel 187, pa so me imeli za postavnega.

Tamala je pa kar malo slalom hodila, po precej izdelani gazi. Gaz je bila precej shojena, na mnogih mestih kopna, vsaj na prvi tretjini. Tudi pol gor, ni bilo problemov, velikokrat je ledeno, takrat pa ni bilo.

Na začetku je smuči nosila na rami. Zadaj tisti ogromen ruzak in spredaj že znana potovalka. Zaradi jutranjega spoznavanja se nisem ponudil da ji pomagam, ker je še vedno imela precej namrščen pogled, kakor da sem česa kriv, če ima preveč prtljage.

Skušal sem se zamotiti z opazovanjem narave, a je tut kaj žavtavo početje, še spomladi ko bukova zelena zažari in sem zares ves vzhičen nad okolico, postane nekako ponavljajoče, ker je stalno isto, vsaj gor do planote, takole pozimi, je pa precej hitro že vse videno, pa še njeno hropenje, me je na vsakem koraku spominjalo, da tule ni vse v najlepšem redu.

Tako da sem po ene pol ure le spregovoril:

"A ti nesem potovalko?
Ne, hvala!"

Korakava, precej globoko diha, stalno popravlja smuči, u to je kar kriza če jih na rami nosiš.

"A ti namontiram smuči, kot jih imam sam?
Ne, hvala."

Sam sem imel smuči na ruzaku, na vsaki strani po eno, tako da je bilo še kar udobno početje, kolikor je sploh lahko, s tistim rogoviliti po gozdi. Zaradi mulatjere je pot precej široka, no, vsaj veje te ne zezajo, ko greš mimo in bi se zatikal z vsem tistim po grmovju, tisto zna biti precej sitno.

V tistih časih, so samo profiti imeli pse.

Kva so mel?

Na smuči si namontirali trakove s dlako, kateri so na svežem snegu precej pomagali, da ti ni drselo. Seveda nič ne pomaga na ledu. Glede imena pa pojma nimam, zakaj jih kličejo psi. Mogoče, so v starih cajtih, ko pes še ni bil ljubljeneček, ampak orodje iz njihove kože delali pripomočke, kot v tem primeru, za hojo s smučmi.

Ej, pojma nimam.

Danes bi nastal svetovni škandal, če bi bilo kaj na tem.

Sam sem pred kratkim dobil vezi San Marco, kjer se je dala peta odpeti in bi se teoretično dalo hoditi po celnem snegu. Jih topogledno še nisem preizkusil.

Ne da še nisem nikoli smučal po celcu.

U, to smo sila radi počeli, a je pomenilo izven urejenih prog. Najraje smo imeli Žagarjev graben iz Vogla, preden so ga odprli. Takrat ni bil velikokrat odprt, ker se je na smučanje precej drugače gledalo kot danes.

Tisti izven prog smo veljali, za totalne idiote.

Zaradi takih so nesreče, vam povem gospa, kar sapo mi jemlje.

Pa ne da sem se imel za ne vek kako dobrega smučarja. V resnici nikoli, kar pa me sploh ni oviralo, da ne bi užival v celcu. Sem si enkrat zato oba prva zoba odkrušil, se mi še danes pozna. Sicer na notranji strani, tako da se ne vidi, jih pa čutim vedno ko kaj mrzlega ali vročega ugriznem in me vedno spomni na dotični spust.

Je bila taka megla da smo smučali po posluhu, čeprav se ravno takrat nič ne sliši. Ja, pršič pa megla, tako da čutiš samo veter in občasne zaplate snega na obrazu.

Ne, takrat nismo smučali s čeladami, še očal nisem imel.

Če si si predstavljal da bo dolina si se stegnil, če pa kucl pa skrčil.

Teoretično špila, praktično pa ne veliko. Skratka, sem se premalo skrčil, tako da sem ob trku s kucljem, dobil tak šus, da sem se z brado v koleno udaril, posledično tudi čeljust zaprl, še dobro da nisem imel jezika ven, in je škrtnilo.

Seveda sem se na drugi strani kuclna zložil, pa bolj zaradi smiljenja samemu sebi, med tem ko sem pljuval koščka zob.

Spet drugič tudi v Žagarju, a takrat ni bila namerna smer. Tudi megla, tudi iz proge, a si nisem predstavljal da sem že tako daleč, tako da je zmanjkalo podlage, sem menda letel par metrov, ene 10, ok, ampak sigurno več kot 5, ker mi je uspelo narediti preval nazaj. Sicer samo na 3/4, tako da sem se na pauh zaril v sneg. Glave na smučeh sem imel tako navite, da se sploh niso odpirale, so pa zato popustili vijaki. Smuče sem sicer prinesel, po kakšni uri iskanja prehoda na planoto, do hotela in jih tudi tam pustil, so bile za tisto sezono zvožene. Samo da je menda tudi bilo decembra, skratka na začetku sezone.

Že prav hrope v breg, vse bolj jo zanaša, tudi snega je že kar nekaj.

"Ali ti nesem potovalko?"

Je za trenutek pomolčala, se ustavila, odložila smuči in nastavila:

"Veš kaj, zdej te mam pa dost.

Če ne boš nehal težiti, grem pa nazaj.

To da si Matejev prijatelj, to te je sicer do sedaj rešilo, sicer bi jih že tam na parkingu slišal. Če mi je pa kdo zoprn, si mi pa ti!"

Potem je sicer malo zastala, mogoče premišljevala, mogoče pa le ni vse tako slabo, kapavem, načela zlog, a tudi utihnila, kakor da bi se ji zataknilo, zamahnila z roko, med tem ko se je obrnila, zadegala smuči zopet na ramo in začela epsko potovanje.

Menda se le to začne s prvim korakom, je rekel enkrat en velik Kitajc, se spotaknila, v resnici ne, saj ji je spodrsnilo in se zložila in to tako da so jo še smuči zadele v glavo.

Sem v prvem trenutku poskočil, v resnici ne, z ruzakom in smučmi na ramenih, pač ni poskakovanja, a nekaj na to temo, se tudi takoj ustavil, ker kaj pa veš, tale me še sklofta, če se pobere.

Nakar se zasliši huronski krik, ja, pol ko že leži pod težo argumentov:

"aaaaAAAAAaaaaa"

Nekaj trenutkov leži, se zviije v dve gube. To je takrat ko skrčiš kolena ob trebuh. Tam je bila sicer potovalka, a nekaj na to temo in začne ihteti.

Prvo samo pomalem in tiho, a se jok spreminja v vse nianse, vključno z smrkanjem in na koncu kapljanjem, tako da sem se zopet pogнал da ji pomagam, ter se zopet tik preden bi se jo dotaknil, ustavil, u matr, kva pa zdej?

Ej, pojma nisem imel, kako in kaj.

Ok, si predstavljam, da sem vsaj na začetku kaj sam prispeval k slabi volji, ja tisto zjutraj, bi se lahko povsem drugače zasukalo, a kar se mene tiče je sama dala ruzak na moje sedalo, sicer se sploh ne bi na ta način razvilo, če bi se sploh kaj. Tudi imeti toliko prtljage, če ne obvladaš je tut mal fiu-fiu. Pa spet.

V resnici se mi smili in bi ji iz srca in petnih žil rad pomagal, a menda je že dejstvo da sem zraven, svojega gnarja vredno, da pa sploh obstojam, pa katastrofa, tako da sem kar malo gledal.

Če bi naju kdo opazoval, bi si mislil, tale pa uživa ko mu je beda se zvrnila, al pa kaj takega.

Potem je tam ležala, ihteti je nehala, ne vem, če ni malo po krošnjah gledala, v resnici je fajn gledati krošnje, samo to je sila povezano s kontekstom.

Če si pa na tleh in v tistih časih sploh še nismo imeli ne vem kako nepremočljive obleke. Smo jo sicer tako imenovali, a ležati na tleh pa mama nikoli ni pustila.

"Ustan da se ne prehladiš!"

Pravim in ji podam roko.

Odmakne smuči z obraza, se ji je kar poznalo, bližnje srečanje s robniki, a ni presekanjo in gleda krošnje.

Še sam par krat gor pogledam, a tudi njo. Kapa se ji je snela in lasje so se razprostrli po snegu.

Ni slaba, si mislim, a se ne upam prečekirot še ostalih delov in okončin, taka me lahko še prebode s palico ne samo z pogledom.

Čez čas le poda roko, ko ji postane jasno, da se niti dvigniti ne more. Prej bi morala sleči nahrbtnik, še prej potovalko.

Jo počasi dvigujem, čevelj sem podstavil pod njen, da mi ne zdrsne, tako naložen ni lahko loviti ravnotežja.

Stojiva, tik ob, roki sta še vedno sklenjeni, čeprav ni bilo več potrebno, me pogleda, sedaj precej blizu, v filmih bi se poljubila, tudi ona zapre oči a se v istem začne spuščati. Kakor da ji je zmanjkalo energije.

Jo objamem.

Ji snamem nahrbtnik, potem še potovalko. Jo posedem na njen nahrbtnik in iz mojega zbezam čokolado.

"Ne jem čokolade!"

Zašepeta.

"Sedaj jo moraš, ti je sladkor padel in če hočeva do kočje priti, se moraš okrepčati."

Prezvečuje.

Gleda krošnje.

Pogleda mene.

Gleda krošnje.

Ene 15 minut nama vzame prežvekovanje. Že prej padanje in ležanje nekaj časa, tako da je ene pol ure mimo, ko ji privežem smuči na njen nahrbtnik, ji ga nadanem, njeno boršo sam nataknem in jo prosim:

"Dame imajo prednost."

Sicer se ustavi, me zopet strupeno pogleda, a nadaljuje brez komentarja.

Sedaj s palicami v roki, je hoja pol lažja, svoje tudi doda njena potovalka na mojih prsih, precej pa tudi čokolada Gorenjka z lešniki.

"A je še daleč?"

Še 5 minut, al pa tri ovinke, čist bliz."

A je tiste pol ure hitro minilo.

Menda se je nepremostljiv zid med nama podrl. Če bo kaj več sicer ni jasno, a vsaj nisva več kot pes in mačka.

Komna

Na zadnjem ovinku, tam kjer se že vidi koča, sta naju prehitela dva, se jima je videlo na koraku, da morata biti profita.

Profita?

V tistih časih še nihče, vsaj v smislu današnjih s.p.-jev, turno smučanje šverc komerc, ni bil nič na to temo.

Se je pa nekaterim videlo, že po koraku, da niso normalni smrtniki.

Eni so namreč hodili vsaj še 1x hitreje, predvsem, pa brez pavz. Takrat sem imel kondicije na ostajanje, pa se nisem še toliko po hribih podil. Takrat enkrat se mi je prevrnilo in sem začel sam hoditi.

Pa ne da sem si želel. To še najmanj, a tistih par kameradov, takrat jih je bilo malo za v hribe kar tako, ja takole kot tukaj, vikend turnega smučanja, a je večji del zaradi družbe, da pa ne bi stalno samo pili in klamfe srali, je pa še malo namena, kot sedaj turno smučanje. Tistih par hribovskih kameradov, je postajalo vse bolj kompliciranih.

So bili časi, da je kdo predlagal kaj, pa sploh ni bilo vprašanje, kdaj, pa s kom, pa zakaj, pa kam, pa kako in kar je še takih. Na primer, ena taka obvezna je bila kok pa to košta?

Pa to včasih sploh ni bil problem.

Smo bili več ali manj vsi podobno brez denarja, a to nikoli ni bil vzrok.

Smo šli pa peš na Velko, če nismo imeli za gondolo. Tako tudi gor, sploh ni bilo potrebno v gostilno. Tudi smučarska karta ni bila obvezna. Seveda zaželeno, a se je dalo tudi štanfati, da ne rečem, da se je dalo narediti privat tekmovanje v slalomu, tam pa več čakaš in pripravljajš progo, kakor smučaš.

A da bi kdo ne bi šel zaradi zgoraj naštetih ovir. Se ne spomnim da kdaj kdo.

Sedaj je pa izgovorov več kot preveč in je že zaradi tega tečno napletati. Ko hočeš pa še tretjega, ali ne daj bože še četrtega uskladiti, je pa misija nemogoče in sem raje že nazaj prišel, preden so se zmenili.

Pa še to je bilo vse bolj redko.

Pa kako to?

U, vzrokov vse polno, a verjetno je le nekaj na tem, da so vedno bolj pomembne punce. Vse več stvari se vrtili okoli njih. In če si se v tako zagledal, ki hoče samo na portoroško plažo, potem pač ne greš na Komno.

Ok, nima veze.

Tipa sta padla mimo kot avijona, pa sploh nista tekla. Takrat ga še ni bilo ki bi po hribih letal.

Še dol v dolini so to počeli samo taki, v breg obrnjeni. To v resnici ne, ker je na stadionu ravnina, no z dvema ovinkoma, a hribov pa sigurno ni in da ti je bilo to všeč, da letaš kot odpilen v krogih, moraš biti pa res poseben. Pa so bili. Sicer redki, a ne da ne.

Pa sem hotel raje o unih dveh modelih.

Namreč, plezalce sem že kdaj prej srečal. Otovorjeni z vsemi tistimi štriki, včasih pa še s klini, če je imel ruzak preveč nabasan, sem si tudi svoje misli, morte bit pa res mal čaknuti. A tudi prav spoštljivo gledal za njimi, ko so zapustili utečene poti, po katerih sem šprudlal in zavili pod steno. Če je bile vmes pa še kakšna punca sem pa občutil strahospoštovanje. Namreč, če gre še beda plezat, pol mora biti pa že pol bog, al pa vsaj angel.

Tako je Dušan pravil, za kakšno plezarijo, pa je po vseh tehničnih opisih in pripetljajih, ja tudi pri plezalcih ni vse po pričakovanjih. Meni se je najbolj zdelo zanimivo, ko je pozabil sekret papir, po ga pa tam sredi strahotnih prepadov prime. U, cela drama.

Nikoli ni pripovedoval, koliko časa sploh rabi do pod stene, ker plezarija se začne šele pol, a mene je pa le pigalo, če piše od Tamarja do Slemenca 3 ure in sem sam rabil 4, a to zato, ker sem se vse več posvečal fotografiranju, to pa zna vzeti kar kaj časa, posebej če se zaplezaš v kakšno ruševje zato ker si iskal še boljši kader.

On pa od Tamarja do pod Travniki, menda kar preskočil. Je odgovoril, da ne ve, verjetno kakšne pol ure. Na moje ugovarjanje, je dodal, no mogoče uro, pojma nimam, to nikoli ni pomembno, samo plezarija. Si že pred tem tam, ko te tam sploh še ni. Prej, ko kdo pripoveduje. Potem, ko o tem bereš in zbiraš informacije, potem pa od kočice do izhodišča. Ej, pojma nima koliko je.

Se je z leti pokazalo, da plezalci hodijo pol manj, kot je napisano na kažipotu.

Sta samo pozdravila in odbrzela mimo. Tudi midva se nisva več ustavljala, ker je bilo zares samo še par metrov.

Zadnje pol ure nisva govorila.

Sprejela je dejstvo, da ne zmore vsega sama, pa makar je morala požreti največji knedl, v življenju. Včasih so take situacije, ko bi bilo ustrajanje samo destruktivno. Ok, za kakšne revolucionarne ideale, vsaj tako beremo, se splača umreti, a tu ni bilo čisto nič ideološkega. Če je že kaj bilo, je bilo samo samoušečnost in ponos, pa še ta bolj otročji kakor kaj pomembnega.

Nekateri so že pojedli in sedaj gledajo okoli ali je še kdo poznan v koči. Sploh ni bila prazna, kakor bi se spodobilo, če smo zavedni predstavniki delavskega razreda.

Nič od tega.

Ne zavedni, ne predstavniki, s delavskim razredom, pa meda še ene 6 let ne.

Pa vendar, že res da se približuje praznični čas, a menda bi moral še večina delati, takole v petek ob 2h, menda iz šihta pridejo, potem še dve uri do Bohinja, če je imel že prej vse pripravljeno, še dve uri, ta hitri do Komne, tako da tam okoli 17 h bi lahko šele gužva ratała, če bi bil en tistih vikendov, ki se navezujejo na kakšen praznik, pa ni, čist en brezvezen, naroda pa še kar.

U, Dom na Komni je ogromen, tu ne rata gužva kar tako, čeprav smo tudi to že doživeli, a je že vse napisano, kar se pa ne spodobi, pa tudi nikoli ne bo. Samo ta luštni in ta fajni spomini, pa še to ne v tanane, kaj te pa brigajo detajli?

Se izkaže da sta une dva modela, katera sta naju prehitela tik pred domom, naša inštruktorja. Na hitro nekaj malega pojedsta in med tem razložita na hitro urnik, pa se ga nisem zapomnil, kamoli skoncentrirano poslušal, še vedno me je begalo, tole množično početje, ker sem pač pričakoval da bomo trije, mogoče štirje, ne pa tole, po naj bi pa še imel nekakšno funkcijo. Sicer samo pobirati ostanke, pa vendar, tudi to ni kar tako.

Po kosilu je sprehod do sosednjega kuclna, se mi zdi da ga sedaj kličejo difovski, takrat pa ne vem če je imel ime.

Al pa tut, kapaveš?

Neobvezno, če se komu ljubi, sicer bo pa po večerji teoretični del, zjutraj ali dopoldne proti koči pod Bogatinom, popoldne pa glede na pridobljeno znanje v dve skupini. Tisti z več kondicije in znanja proti Bogatinu, glede na stanje snega mogoče celo na vrh, drugi pa do planine Govnjač, se potem tam po snegu mečemo in počakamo une težake iz Bogatina, da zvečer priredimo vsesplošno rajanje.

V nedeljo dopoldne za najbolj zagrete, še en pohod, bomo juri videli, kje je fajn, sicer pa prav počasi dol, avtobus odpelje ob 16h, je dodal Matko.

Večina se jih prav navdušeno odpravi na smuči in v breg kmalu za hišo. Sam sem samo toliko nadel smuči, da sem prečekiral stanje. Namreč pri meni je bilo velikokrat kaj, kar ni bilo po pričakovanjih in bi lahko bilo precej tečno, če bi že vsi odšli, sam bi pa še kombinirke iskal, ker mi je popustil vijak, sedaj bi pa tisto z žico porihtal.

Nič nenavadnega in ne prvič, to me ni nikoli popustilo. Sem vedno nosil rezervne vijake in izvijače. Kombinirk pa ne, pa zato čeking.

Moje nove vezi so vsaj na prvo izgledale več kot super, kot da ne bi bile moje. Čevlje sem imel še gojzarčke, a v resnici fajne, namreč v pancarjih na turno iti, je sicer potem po hribu dol, dosti boljše, je pa zato po hribu gor, precej butasto početje in prav velikih užitkov ne vidim. Že res da še nisem preizkusil, a se mi tako vidi (zdi).

Tako da sem potem šel kar malo okoli, brez pravega cilja, v resnici mi je v veselje v sveže zapadlem snegu hoditi, če ni treba, pol je fejest luštno in prav nasprotno, če bi rad kam

prišel, potem se ti pa udara do pasu. Verjetno pa še drsi in na dva koraka zdrsneš za enega. Tisto je fesjt odveč. Ne samo to, sem si že prisegel, da žiuga me v to več ne dobijo.

Nisem je opazil med navdušenci, tudi med kosilom ne, a takrat sem si predstavljal, da je pač izven zornega kota, ker ljudi je bilo še kar. No, več kot pol jedilnice, pa je epskih razsežnosti, mogoče pa celo več, a kot rečeno se sploh nisem s tem bavil, koliko je naroda.

Pri sprehodu po cevcu mi je celo všeč postalo, da je kakor je. Ma, to da sem celo nekakšen organizator tega druženja. Če ne organizator, pa vsaj podporni član.

Če bi bili trije ali štirje, bi sicer bistveno več smučali, ali pa vsaj hodili po snegu, mogoče celo do koč pri sedmerih, kapaveš, kaj te piči, zvečer bi kartali in neumne vice pravili, mogoče popili liter in to bi bilo to. V resnici ni več pričakovati.

To je to in to je fajn.

Ali je v gruči bolje?

To je od gruče odvisno.

Teli so sicer ene šminke, načelno ne moj miljeau, a kakor rečeno se celo z njimi družim. Sicer z drugo ekipo, a iz iste šole, menda je večina iz Šube, tam pa kot vemo, so ene prav super mačke.

Tudi tu jih je par, ena je pa sploh izvenkategorijca. Na srečo ne ena tistih, katera se zaveda lepote in potem niti govoriti ne more tako je lepa. S tistimi ni kaj početi, razen prvega vtisa.

U, matr, kok je dobra.

Pol še par pogledov, pač od situacije odvisno, a večinoma imajo podporno grupo, zaradi katere tudi ne more govoriti, saj ji stalno dopovedujejo, da je superca.

Ta je na srečo ene vesele narave. Se je že na avtobusu vse okoli nje vrtelo, a je bila občasno tudi najbolj glasna, tako da jo je bilo lušno še poslušati ne samo gledati.

Meni je bila na skandinavke. Kaj je to sicer takrat še nisem vedel, a nekaj na to temo iz [filmov](#).

Pri takih te preseneti, ker se veliko smeji in ne samo to, še sodeluje v budalaštinah in sranju klanf, kakor smo to takrat opisali.

Namreč, stalno se režiš in to kateri bo večjo neumnost povedal. Seveda mora biti v kontekstu, ker tudi take situacije so bile. Se tako spakujemo, družba je na višku, kar iskri se od domislic, po pa tam en, sploh ne kuži poante, a se trudi iz petnih žil da bi sodeloval in pač zakliče eno foro iz Murske Sobote, pa še to ne iz centra.

Seveda je kurčšlus.

Verjetno tam v fazaneriji super fajn hecno, tu ga pa 3 četrtine niti ne razume kaj je rekel, če pa že, kaj naj bi bilo tukaj smešnega.

Potem je od vodje preseravanja odvisno.

Lahko celo iz tistega naredi hec, lahko se pa konča povsem nasprotno in se neslutena imaginacija spremeni, v zatežen ciklus pripomb.

U, tisto zna biti tečno.

Če bi znal bi mu pomagal, a večinoma ne, ker je verjetno iz drugega planeta, če ne celo galaksije.

Pa spet.

Hoja po cevcu me veseli in navdušuje, a se tudi konča.

Ma, veselje.

Sicer ničesar na zateženi strani, a se občasno ustavim gledam proti kuclnu, kamor se je večina napotila, a gledam tudi dol proti [jezeru](#), en superiorni pogled, takole ko se dan preveša v večer. Ni sonca. Vsaj ne tistega okroglega ne. Ga zastira visoka oblačnost. No, bolj koprena, ni je veliko, tako da je svetloba celo z sencami, a samo če se skoncentriraš, verjetno sem jo samo sam videl.

Seveda z zahajajočim soncem bi bilo bolje, a tudi to ni slabo. To da zreš v dalj. To je itak po difoltu v hribih. Zato pa gremo, da daleč vidimo.

V resnici se tega redko kdo zave, pa makar zijal z vrha hriba po ostalih vršacih.

Pa ja ne grem v hribe zato da bom dol zijal.

Zakapa?

Zaradi družbe.

Ok, kaj pa kadar greš sam?

Ja, da pridem kam, na primer na vrh, sem zadnjič šel čez

Prisojnik, a veš kok je blo dobr.

In kaj si počel gor?

Ja, kva, hodu sm, kva pa drucga.

Pa kaj še?

No, se usedeš pa kaj pomalicaš.

A kar tako se pa nikoli ne ustaviš?

U, stalno, sem zadaj za Prisojnikom, ko po unih policah hodiš opazoval kaj vse ne.

Tudi prehode po drugih koncih in vse dol do Krajske gore. Ne vem če se ni celo Gloglokner videl. Eni pravijo da se, a sam ga ne najdem.

Podobno kot z Velikim vozom.

Sam nikoli ne vem kje je, jih pa zato polno vidim okoli, pa na vse konce so obrnjeni, nekateri celo na glavo. Pač vsake 4 zvezde, pol pa še rep, pa je že voz. Ali mali ali veliki ne vem, če ni celo ferari.

Komot bi produžil vsaj v smeri onih ki so šli na kucl smučat, pa nisem. Ne celo to, v jedilnico sem odšel pogledat, kej je una.

Zakapa?

V resnici ne vem.

Racionalno že ni bilo.

Če bi na tisti strani razmišljal, bi moral diametralno nasprotno razmišljati. Na primer kako smuča una skandinavka. Al pa kera tam, če je že skandinavka tu mač.

Tako sem se pa usedel tam nekje na sredi, nekaj miz je bilo vse eno fraj, celo pri oknu, kar je tu redok običaj, ker če je pa kaj

na Komni super, je pa točno to, sedeti ob oknu, s pogledom na Bohinjsko jezero, s skodelico domačega čaja z rumom. Prvega sem spil brez, ker je že tisto sila dobro, so mi že kje oskrbniki razložili, da okoli koč nabirajo in samo mešanico delajo, kakor tudi da je to vedno skrivnost posameznega oskrbnika, ker nekaj se jih pa zaradi čaja vrne. No, ta je menda prepotentna, a ni debate, večinoma so čaji v kočah super fino fajn, že zaradi spihologije (psiho). Gor v hribih se perspektive podaljšajo, pa so še dolinski problemi videti manjši. Zdej, ali je zaradi čaja ali ne bi bilo potrebno narediti znanstveno študijo, a meni je bil že občutek dosti in mi je za vse statistike malo mar, posebej, ko spiješ prvo skodelico. Tista zna čarobna biti. Ja, je odvisno od konteksta, ni debate, pa vendar, pri nekaterih kočah bolj z veseljem prideš, kot drugih, pa ne bom sedaj katere izpostavljaj. Že res da je milijon let vmes, pa vendar, mogoče pa še vedno najboljši čaj na svetu majo v

Sedela je tudi ob oknu, ampak povsem na koncu jedilnice. Precej prtljage je bilo okoli, verjetno jo je večina zapustila na smučanje in brala knjigo. Tudi sam sem začel križanko reševati, pa mi to še nikoli ni šlo. Večinoma se zapičim tam v en vogal, potem pa tumbam in tumbam in se verjetno zato zaštekam, ker me jezi, da že na začetku nič ne vem. Sicer so precej butasta vprašanja, pa vendar, če je igra potem je tudi butasto lahko, tako da se ne bi smel kaj pritoževati. Kadar se mi razživimo, so še 100x bolj butaste, pa se mi fajn zdi. Zakaj bi pa v križankah bile sama pametne. Pa saj ne gre za to ali so pametne ali butaste. Ampak, ker ne vem že iz ta prve, zato butaste.

Skratka osebni problem.

Občasno sem spod čela pogledal kaj dela, se zraven trudil, da ne bi izgledalo da jo zalezujem, pa me menda ni niti pogledala. Kaj sem hotel, glede na to da delajo butaste križanke, sem precej zijal skozi okno. Seveda se zamislil, nad mnogočem. Pri tem se mi pa redno dogaja, da se zgubim. No, zgubim ne, a odtavam in sem ne vem vse kje, tam pa potem ne gledaš v tla ampak velikokrat naprej, občasno pa tudi z dlanjo podprta brada in sanjarim.

Tako da je izpadlo da menda že celo uro vanjo zijam.

Pa se sploh nisem zavedal.

A je prišla do moje mize in izvedla tisto.

Ja, zakaj tako butasto vanjo zijam?

"Kdo?"

Ti.

A res? Nisem vedel! Oprosti! Oprosti. Ne bom več, obljubim."

Se zavrti na peti in odkoraka.

A se ob takih prilikah kaj doda?

Razmišljam, pa mi je pade nič obetavnega na misel, zato izstrelim,

A veš ker je ta pa ta, 6 črk navpično?

Izstrelil odgovor, še preden se usede.

Pa kako to ve?

Kapa, hrib v Anatoliji, 12 črk vodoravno?

Me prav milo pogleda, v resnici ni mišljeno milo ampak pomilovalno, a sam sem pač drugače videl, tak sem, v resnici mi to pomaga skozi življenje, pove ime in doda da sam rešujem križanko, ona pa knjigo bere in naj jo pustim pri miru, ker zdaj me ima pa zares polen kufer.

"Kero pa čitaš?

Stepni volk.

U, to sem tudi sam, pa nisem nič štekal, jo moram še enkrat.

Kaj pa to mene briga, zase se brigaj!"

Potem je bilo par minut tišine, a samo navidezne, ker so počasi začeli kapljati smučarji, ti so pa zopet vnesli precej decibelov v prostor.

Prvi večer

Večinoma imam kar težave pri vključevanju v množico. Seveda tega nikakor ne pokažem in zato tam glumim, še največkrat upornika brez razloga, al pa eno tako zguncano shemo.

Večinoma niti ne izpade čist mim, samo če me kdo, pa večinoma kera ne prečita.

Še največ kar se lahko zgodi, da potem tam najdem žrtev in potem nakladam o čemer koli, samo da mi ne bi bilo potrebno navezovat novih realacij.

Takrat pa.

Seveda pomaga rum, ni debate, a sem ga samo prej popoldne v čaju, pa še tisto samo enkrat, ker mi je bil čaj brez vsega, sila pogodu.

Pol ko so uleteli prvi smučarji, je prisedel Matej in njegov prijatelj in smo posledično bili še kar gor vzeti od večine.

Ja, še bolj sta bila privlačna inštruktorja, sedaj na povratku, že hudo domača, kako to enim gre z levo roko, sam moram pa imeti cel koncept, če ne celo spisek, kako in kaj.

Slednje le ne, se mi le ne da razčlenjevati in secirati, ter zaključevati, ter iz tistega narediti, nekakšen rezime, ali celo usmeritev, kar pa potem že lahko definira nadaljnje korake.

Ma, že pri prvem zatrokiram.

Se mi pač ne ljubi in pustim času čas, večinoma še kar uspešno, pa se samo prepustim toku.

Ok, včasih zašteka, včasih zaškrta, a se z zezancijo preko tistega večinoma prebijem.

Večinoma so pa tudi ljudje takšni, da pri zašteku, raje preskočijo, ker je vse ostalo bolj važno, kot iskrica nestrinjanja.

Ja, vačih je kdo, pa še raje kera, ki zainati, a to je redko, sploh ni da bi omenjal.

Zdej to je tko.

Una moja je točno to, a tisto šele prihaja, prej smo pa še imeli teoretični del, turnega smučanja.

Kar se mene tiče, tudi če ga ne bi bilo. Napotki so bili zares tako splošni, da se ti butasto zdi, to pa je vsak ve, seveda ne bom smuk vozil po neznanem terenu v megli.

In seveda ne bom šel sam, na konce katere absolutno ne poznam, pa še takrat raje v družbi.

Itak je to eno od osnov hribolazenja.

Ja, se zadnje čase zapleta, a načelno se pa več kot strinjam.

Dokler se hodi, je družba potrebna. Če že kdo prinese jebo s sabo, se mu predoči, da do konca pohoda pozabi, tisto bomo pa potem v dolini rešili, ne pa tam sredi največje jebe, ko zmanjka poti in vode in noben ne ve kje smo, koliko je pa še pa sploh ne.

Takrat pač ne pogrevaš če je en butl na splošno.

Ok, če si čevljev ne zaveže, potem jih bo še tam slišal.

Po večerji je nastala veselica.

V resnici pričakovano in nič kaj nenavadno.

Seveda če bi bil z svojo družbo, pa nisem.

Seveda če bi samo nemo opazoval, tam ene, ga serjejo po dolgem in počez, jim malo zavidal, a ne preveč, včasih je enim luštno, drugič pa drugim.

Čez čas pa odšel spat, saj itak ne poznam lokalnih štosov.

Smo enkrat na Prehodavcih naleteli na grupo italianskih vamparjev. So imeli tako veselico, da se je cela kočica smejala, pa nisem razumel 90% zaradi jezika, a so se tako smejali, da smo se vsi ostali tudi.

Tam še oditi spat nisi mogel, ker je tako mala kočica, da ni razlike, ali sediš v jedilnici, jih vsaj gledaš, ali gor na pogradu in se vse sliši, samo vidiš jih ne.

Tisti so name naredili dober vtis, a ne zaradi večerne veselice, no tudi, zato pa zjutraj, so bili še kar zgodnji, ne glede na ponočevanje. So imeli opreme ogromno, kot bi šli na Himalajo, ne pa iz Prehodavcev na Dolič. Sem jih prav z zanimanjem opazoval, pa mi je potem en razložil finto.

Ja, so stari prijatelji, večinoma bivši plazalci in sedaj po azimutu plezajo.

Kva?

Ja, na zemljevid potegne črto, na primer iz Prehodavcev na Dolič, potem se pa tiste črte čim bolj držijo. Če je pretežko seveda

naredijo ovinek, a se tam izven poti, toliko novega doživi, da jih sedaj že par let drži.

U, a res?

.

Una moja ni odšla spat, glede na tak namrščen pogled, sem si točno to predstavljal, je sedela tam v kotu, kamor so jo potisnili smučarji in zelo hudo gledala.

Sem videl, da nisem samo jaz vzrok. V resnici mi je prav odleglo, ker, kakor koli sem nastavil, rezultat je bil vse bolj klavrn, na trenutke pa še tečen.

Ja pa zato una Skandinavka nastavila.

Že na avtobusu je bila središče, a sem si predstavljal, zaradi čarov zunanosti.

Ko so odšli do koč, je bila pred, ob in za njo največje gužva. Se pač skupaj držijo ptiči istega perja.

Tam na kucelnu ob koči se je ravno tako kazalo, da so se vsi na enkrat odgnali, če se je ona in vsi obstali če je ona.

Ok, ene vrste igra.

Kapaveš?

Po večerji pa.

Nekdo je imel kitaro in so brenkali Siva pot pa take, me je prav presenetilo, a tamala je prav super pela. Ne samo to. Njen glas je spominjal na, kapavem, mogoče [Malanie](#), se mi zdi, da je bila takrat ena.

Tako da je bila center večera, na mnogih področjih.

Se ji je tudi videlo, da kar obvlada. Še največ moški del občinstva, čeprav so v veselici sodelovali tudi ostali in večina zunanjih tudi.

Še vedno sem sedel za isto mizo in še vedno sem opazoval uno mojo. Ne stalno in ne samo nje, je bilo veselo tudi za naša mizo, so prihajali in odhajali, kamor se pač gre ob takih priložnostih. Pač do naslednje mize, moraš nekaj nujnega povedat, pa saj poznaš, taki neobvezni pogovori, vprašanje, vzklik.

"A ne kok je super?"

Pa veš de!"

Pa take.

V resnici me je čudilo kako to, da ni pobrala šila in kopita, če ji gredo pa vsi po spisku na jetra.

Mora biti pa res zatežen tip, če uživa v trpljenju, vsaj tako sem jo dojemal.

Čisto predolgo sem sedel, pa sem se moral tudi sam premakniti.

Kam neki?

Ja na cekret, kam pa?

Ravno opravi kar je že bilo, nič posebnega, povsem običajne in se gledam v ogledalo v predprostoru, med tem ko umivam roke.

"Saj si lep!"

Pravi, ko stoji za mojim hrbtom. Ej sem bil presenečen, sem kar otrpnil.

"Pri puncah ne teče voda,"

doda.

Pojma nisem imel, kaj naj.

Ali sploh kaj?

Kaj se pa neradi v tekih situacijah?

Dobr, če bi bila ena, katero bi si zacahnal, potem pa tam hrepenel po vsaj pogledu, ali mogoče besedi. Če mi uspe povoh, se pravi da se srečava na hodniku, je pa že ene vrste sreča.

Pa ni.

Kaj ni?

Ne samo da je nisem zacahnal, še bojim se je.

A dej, dej, taka te še popljuje ne samo pohodi, če ji kaj.

Še nikoli mi niso bili blizu zateženi. Še med poznanimi selekcioniram, da bi pa neznano, pa povsem mimo.

Pa vendar stojim tam na hodniku par trenutkov. Sicer se mi je zdelo da čisto predolgo in predvsem čisto brez veze, kot rečeno mi zares ni bilo nič jasno, pa vendar se ne vrnem v jedilnico ampak na vhod v koč, da bom zvezde gledal.

Kot že iz popoldneva rečeno, je bilo oblačno, kar pa me ni ustavilo, da ne bi tam na stopnicah enega prižgal in si svoje mislil.

Oh, nič takega.

Koliko je snega, verjetno ene meter in pol, ampak meter dvajset pa ziher.

Pa o vremenu, bi bilo prav luštno če bi bilo kaj sonca, a ne moreš imeti vsega. Ravno ko preklopim, ja na uno, kaj se ji dogaja vpraša:

"A daš en cigaret?

A kadiš?

Bolj butastega vprašanja se pa ne da postaviti!

@@@@ uprost!"

Potem sva bila nekaj časa tiho in sva puhala dim v luft. Mraz je bilo ravno prav, da se ni povsem ločilo kdaj je konec dima in je samo še sapa, ko vprašam:

"A si še jezna?

Sem!

A name?

Seveda!"

Potem sva pa spet molčala.

Kaj pa naj bi še rekel?

A da je fejest vreme?

Če pa ni.

Tudi slabo ni, lahko bi celo snežilo, pa ni, tako da sem prav obupano gledal cigaret, kateri je dogoreval, kar bi pomenilo tudi konec najinega odnosa, ne samo pogovora, ker od tu ni več kaj dodati. Če še tako razmišljam, kaj bi če bi, mi ne pade nič uporabnega na misel.

Tako da frcnem čik v velikem loku v temo, verjetno niti ni bil ne vem kakšen lok, ker je precej hitro ugasnil, kar je pomenilo da ga je pogoltnil sneg.

Malo počakam, da pokadi še ona, se ja ne spodobi oditi med kajenjem ko pravi;

"Sem jezna na vse in vsakogar, ti si si prislužil posebno obravnavo, ker se ne znaš obnašati, še najbolj sem pa jezna sama nase."

Zadne čase, kakšno leto, gre vse samo še navzdol. Nikoli nisem bila med enostavnimi, sedaj pa postaja katastrofa.

Se je videlo, no videlo se seveda ni, a se je čutilo, da ima še teksta, a se ustavi, tisto ko nekaj poveš, pa ne veš ali je pravi trenutek, ali celo čas, mogoče celo kontekst, ter raje prekineš, kapaveš kakšn norc je, vsakemu pa tudi ne bom vsega pravila in po trenutku ali dveh, mogoče treh, ker se mi je zdelo, da se celo malo iskri, nastavi:

"Grem spat, me zebe!"

In odkoraka.

Ja, kva?

Že spet sem stal tam kot en butl, da ne bo tako vulgarno, kot lipov bog, čeprav se ga nisem zares nikoli predstavljal, a tako se reče, pa še sam tako vlečem, misli so mi begale 100 na uro, pa verjetno hitreje, ker 100 na uro je za avto še kar, za smuče ogromno, za svetlobo nič, menda pa misli, še hitreje šibajo, torej komaj kaj in zaključil, ne ni bilo nič globokoumnega in poduhovljenega, kar bi se takim trenutkom podalo, ampak, nč, jest grem tut not, že med korakanjem, še dodal, matr je mrz (mrzlo), ter na vhodu dodal, mogoče bo pa jutri jasno.

Še preden sem prispel do svoje mize, ma ne moje, a tiste kjer sem prej sedel, so me tam eni zapletli v pogovor in sem precej na tanane (detajle) razložil, kdo sem, kaj počnem, kaj pa hočem, pa ne, ker se mi še ni sanjalo.

No, požirek vina bi pasal. Kar sem tudi dobil.

Refošk in Teran, mi še nikoli nista sedla.

Ta je sicer mal huda, da ne omenim, da bi se mnogo kdo na okope postavil.

Saj to je greh, kar sapo mi jemlje guspa.

Ja, no, nisem hotel tako direktno.

A, nekoč, zares se ne spomnim, kdaj, a je sigurno ene dve leti nazaj, en pa sigurno, sem slučajno poizkusil, tam v eni kleti na Krasu, Merlot. Takega vina še nisem pil. V tistih časih sploh nisem cenil tega športa. Takrat sem si mislil, da je pivo brez veze, ker moraš stalno na stranišče hoditi.

Pri vino je malo boljše, a sploh ni dobro.

Sem pač gor zrasel z šmarnico, so ji sicer reklo Izabela, a noben ni bil nikoli za nič dober razen za kis.

Po pa tam v tisti kleti na Krasu, kr en kmet, se sploh ne spomnim, kako smo do njega prišli, pa ne da smo bili tako prbiti, pravo

nasprotje, žejni smo bili, pa smo za vodo povprašali. Je rekel ata, tisto je za živino, tole pa za ljudi in ga je prinesel.

Ne glede na prejšne rezerve, sem ga tudi sam nagnil, ker bi zares butasto izpadlo, da bi se v tistem trenutku kakorkoli drugače obračal kakor pričakovano.

Ne vem če še ni svetloba spremenila. Tisto ko se ti zazdi da je kar ne enkrat svetleje, al kaj?

Smo dobili vsak še pol kozarca, potem ga je pa spravil.

Ni za nalivanje.

Samo za gušt.

Tako da sem potem še kdaj spil kozarec vina, a so bili zares, precej navadni. Ne morem reči slabi. Posebej, ker so jih večinoma hvalili.

Sploh je pa z vinom tko.

Ti natoči tam eno kislico, glede na to da se trudi sam, mu ne moreš stadtati, pa makar ti je kar usta skup potegnilo, tako je kisel, tako da že zaradi družbe spiješ še enega, ta sploh ni več tako kisel. Potem je pa od družbe odvisno in znajo naslednji celo fajn biti.

Med tem ko sem se družil tam z nekaterimi, je kar trajalo, da sem do svoje mize prišel, ker so se kar pojavljali in spraševali, pripovedovali tudi svoje zgodbe, da me je že parkrat na plesu videla, ena, se je tudi meni zdela od nekje znana, tisto, ko nekoga vidiš na plesu, naroda ogromno, itak pa imaš nekaj drugega v planu, ter seveda takoj pozabiš, kaj si videl, ampak, kje je una.

Ja, takrat ena, drugič pa kera druga.

Ok, nima veze, sem pa med tistim druženjem pogledoval proti uni moji današnji.

Ne da je sedela sama. No, je, a so tudi prihajali in odhajali, še una Skandinavka, je prišla par krat, a se je videlo, da se kregata, tisto ko sicer ne slišiš, a se iz grimas in mahanja z rokami, da zaključiti, da si nista najbolj ljubi.

Mene je sicer imelo da bi šel spat, sem si predstavljal, da bom jutri ves poklapan, ko bo potrebno v ne vem kakšen breg hoditi, pa sem le stalno pogledoval, al je una moja tudi kaj na to temo. To se sicer ne da videti, razen ko vstane, a ni rečeno da gre spat,

lahko da kaj drugega, potem pa ne moreš nazaj priti, če si že to najavil.

Tako da sem tako dolgo slepomišil, da je zares ni bilo več nazaj in je verjetno odšla.

Si nisem tudi pod slučajno predstavljal, a pol bi šel pa kar z njo, no, ne, seveda ne, a nikoli ne veš, da ne omenjam, da se še vedno čeljustim, da sploh ni moj tip.

Zdej.

Prej na vhodu, ko sva puhala, takole iz profila, ko ne vidiš celega obraza, sploh ni slaba, me čudi da je tako zatežena, zraven ima pa tiste nagajive gubice ob očeh, katere ti dajo misliti, da se zna prav prisrčno smejati.

Verjetno kje drugje, v kakšni drugi družbi, al je pa samo čas tak, saj veš, punce imajo par dni v mesecu, ko ni da bi se kaj veliko zezal, ne bo hepi end, raje počakaj bo potem toliko bolj luštno.

Tko da, nč, kr gor sem šel, na skupna ležišča. Pojma nisem imel, kako je organizirano. Dom na Komni je ogromen hotel, za primerjavo z večino koč in mali hotelčič, za primerjavo s pravimi hoteli.

Sob je veliko, verjetno vseh možnih in nemožnih aranžmajev, čeprav verjamem da nimajo predsedniškega suita.

Si sploh nisem nikoli predstavljal, kaj naj bi to pomenilo.

Suit.

Ej tut pulcija ne ve kaj je to.

Mogoče več stanovanj v enem, kapavem. Če je predsedniški, da mu tajnica ne zija, kaj počne zvečer.

Ok, veze nima.

Se plazim tam, v temi, se ne spodobi luči prižgati, baterijo sem pa seveda pozabil, ne vem če sem je že sploh kdaj imel v hribe, čeprav sem si vedno ob takih prilikah sveto obljubil, da naslednjič jo sigurno vzamem, se je pa zato iz tistega razvilo u kaj vse ne.

Mogoče kdaj dopišem, če se mi bo ljubilo.

Najraje sem pri oknu, a nisem sam, tako da se plača že prej priti, ko je še svetlo, kar mi pa tudi še nikoli ni uspelo. Bolj je sreča, ker nekateri nočejo, ker piha.

Ni, debate, zna bili kar mrzla sapa, a jo imam raje, se pač zavijem v vse mogoče, kakor vonjave tam na sredi, ko se ti želodec obrne, ob kakšnih prešvicanih štumfih.

Seveda nisem mogel zaspiti. Refošk, sploh ni bil tako slab, vsaj četrti kozarec, pa tudi misli na uno mojo tečko, me okupirajo, tako da ni bilo jasno, ali sem že sanjal ali pa še razmišljal, kako in kaj, če sploh kaj, ko se prižge luč in uletijo veseli smučarji s Skandinavko na čelu.

Eni nimajo problemov z uvidevnostjo, se mi še kar fino zdi, ko bi tudi sam znal takole in jo vidim.

Ja uno mojo.

Je bila nasproti mene čez hodnik, skratka ima tudi raje prepah kot prelestne vonjave.

Ne samo to, Skandinavka gre do nje, se kao pripravlja, da zavzame pozicijo na gornji postelji, sprva nekaj šepetata, a so nekatere besede povišane, občasno pa še vzklik, da kmalu na to zamenjata na precej glasen kreg in pošiljanje, v rokavicah pa ne, punce znajo bolj kleti kot najhujši kvantači.

U, matr, sta se pošiljali u kaj vse ne, tako da so jih potem prišli mirit, kar je pa tudi izgledalo, da ni prvič in nekako obvladajo, kateri katero prime in ji prigovarja da ni tako hudo in da se bosta jutri pogovorili in da motita ostale.

Je bilo še nekaj zunanjih.

Ja, ostale široke ljudske množice, katere pa ne pašejo v našo šolo turnega smučanja.

Tečaj

Čisto malo me je bolela glava, ko sem srebal drugo kavo. Prvo rabim, da se zbudim in lahko uživam od drugi. Cigaretni dim se je počasi vzdigoval nad pepelnikom, ko sem gledal dopoldne nad jezerom. Bil je en tak svetleč in dehteč zimski dan, takole zjutraj še ivje na vrvi za sušenje perila, kakor tudi remelni na drvarnici so se svetili, kot bi bili največji zaklad diamantov.

Škoda da nisem prej vstal, takega jutra je škoda za posteljo, a to se mi kar dogaja, pač glede na ponočevanja. Potem mi je žal, to dvoje ne gre skupaj, a me oboje privlači, tako da razen kljuvanja v glavi ni ne vem kakšnih pretresov, pa še to je samo do druge kave, potem sem že pomirjen, da sem čarobno jutro pač zamudil, a je še prav optimistično dopoldne in če se podvizam, zna prav luštno biti.

Smučarjev ne bom čakal, ker tole je povsem neresno, a smo zato prišli, da bomo spali in ravno ko začnem vstajati pride. Ja una moja tečka, se usede zraven, no na drugo stran mize, pa je bilo tri četr praznih in pravi. "Sam kauco eksam, pučak!"

Sopihava v breg, na isti kucelj, kjer so včeraj ostali smučali, sneg je trd, a se vsake toliko udre, tako da je prav težko iz tistega izstopiti, glede na to da nosiva smučī, je prav nerodno, a se ne ustavljava, nočem pokazati da nimam neskončne kondicije, sicer ne vem zakaj, a tako se duvam in pridem na vrh s čisto zadnjo sapo, še malo pa bi mi zmanjkalo, potem bi pa tam pod težo situacije dihal kot konj.

Prideva do položnega dela, do vrha je še par metrov in pravi: "Ne morem več, tole je prehud tempo zame. Lahko je tebi ko imaš tako kondicijo, pa saj jo moraš imeti, če si inštruktor."

Ej sem se režal in skrival pomanjkanje sape v smehu, kao se tako režim da do sape ne pridem. Nekaj časa gleda, se čudi, si svoje misli, kakšn norc je že spet tale in se po malem nasmiha, tisto, ko ne veš kaj je smešnega in se malo zraven režiš, da ne bi izpadlo, da si čisto iz drugega planeta.

"Inštruktor, pa ja."

Razložim situacijo, med tem ko sediva na dilcah in si kao popravljava vezi, tudi ona je imela gojzarčke ne pancarjev, in tudi ona je imela vezi za turno smuko. Sicer ene dve generaciji zadaj.

Namreč, mojim se je peta dvigovala, glava je bila pa za slalom, tisto, ko naj bi se odprla pred špiralnim zlomom. Teoretični del. Moja se ni nikoli nobena. Špiralnega zloma pa tudi ni bilo. Ni bilo pa nič nenavadno da sem glavo izgubil, ker sem jo odtrgal.

Na Zelenici se je cela sedežnica smejala, ker sem tulil prijatelju na njej, da sem glavo zgubu.

Se ni mogla načuditi, kako to, saj pozna Mateja iz ferajna (plezalni sekcija) in je do sedaj deloval zelo odgovorno, če je že resen redko. Saj zato ga imajo pa vsi radi.

Sem razložil da me je povabil v zadnjem trenutku, mi sploh ni povedal kako in kaj, in sem bil prepričan da gremo trije na Komno, vse tja do stanja pred kočo pri Savici, ko smo se skipali iz avtobusa.

Verjetno sem upadel namesto koga, ker se že veliko let poznavava in sva na en način skupaj gor rasla, da sicer ni pasal v našo klapo, v resnici bi lahko bil sovražnik, ker kot pionirji smo imeli sovražne teritorije in on je bil v sosednjem. Zato pa nisva nikoli nič na to temo nastavila. Družila sta naju veselje do veslanja, kolesarjenja, smučanja in plezanja. Slednje je zame bolj površno, ker sem na šterki (4) padel in potem ne nadgrajeval, a je verjetno bolj od usode odvisno, nikoli ne veš kam te zanese.

Da še nisem nikoli zares turno smučal in mi je zato tale tečaj kot ulit, čeprav sem malo skeptičen do inštruktorjev. Kar je bilo teoretičnega dela je bilo komsa komsa, a razumem, tudi sam v teoriji odpovem, v praksi mi pa še kar gre, na mnogih področjih in bosta danes verjetno kaj fajnega pokazala.

"Dejva se vsaj enkrat spustiti, preden pride horda."

Sva se večkrat. Kucl ni velik in je smučanja malo, hoje pa niti ne zanemarljivo.

Govorila nisva veliko, vsaj pomembnega ne. Da bi bila pa stalno tiho pa tudi ne.

"Lej [jih](#), so že na pol poti do [Koče](#) pod Bogatinom."

Se je videlo kolono, počasi lazeč, breg ni hud, ravno pa tudi ne. Po snegu z opremo no problem, a kot rečeno sta samo inštruktorja imela pse, tako da so vsi prešaltali na pešačenje, čeprav začeli na smučeh. Če bi bilo štamfano (teptano) no problem, v novo zapadli sneg, pa ni luštno gaziti.

"Pejd greva kar na gliho.

Kam?"

Na približno, čez pobočje, se drživa čim bolj višine, no, samo malo dodajava in bi morala biti prav kmalu pri ostalih. Če greva nazaj do doma jih do poldneva ne ujameva.

Pa je bila 11.

Poleti je menda pol ure, pa še to nisem ziher, a po snegu malček gor, brez prave opreme, sploh ni izica, ter zagrizeva.

Sprva je šlo kot v filmih, zares nisva izgubljala na brzini, al kaj ko je tam nekje na sredi, še kar strmo. Tam je bilo potrebno precej previdno, da se ne sproži plaz. Sicer kaj velikega ne bi smelo biti, tudi dolžina ne vem če bi bila 50 metrov če bi se sprožil, pri taki količini in naklonu, sem si pa še predstavljal, da bi ga zvozil. Tisto ko si hitrejši kot plaz.

Na srečo mi, nama ni bilo potrebno preizkusiti, sva pa zato tam potem pri koči bila deležna predavanja, ker sta inštruktorja razložila, da sva naredila vse narobe in bi lahko takle mali plaz bil vse eno katastrofalen. Vse, razen tega da so naju gledali in bi verjetno naju izkopali preden bi se zadušila.

Ej, sem kar malo v sneg zlezal, tako malega sem se počutil.

Prej na pobočju, pa raje na začetku pobočja, vprašam:
"Ti, ali se ti vedno tako instinktivno odzoveš?"

Gaziva, počasi pridobivava višino, kot prvi imam kar kaj dela, trudim se urezati smučino po površju, če se zazdi da sem preglobok, se ustavim in pritisnem od zgoraj, to premikanje vzame kar kaj časa, tako da tamala hodi tik za mano.

"Jest Bojana!"

Se nikoli ne odzovem instinktivno in se trudim biti čim bolj racionalna. Ok, včeraj na avtobusu si me presenetil in je verjetno izpadlo instinktivno. A samo prvi trenutek, ker razpenjena sem bila že prej in si ti zgolj slučajno uletel s vojim kretenskim obnašanjem."

Sem bil kar tiho. Prvič nisem vedel kaj govori, drugič, sem bil povsem nepripravljen, da se je predstavila, to je povsem druga dimenzija, če je včeraj do skupnega cigareta izgledalo da sva rojena sovražnika, je potem izpadlo, da mogoče pa ni tako hudo in potem danes na kuclu, sploh ni slaba, zraven pa seveda ne vedel kaj bi rekel, ker sem samo malo napletal glede na Stepnega volka, sploh nisem mislil osebno, samo da se sproži debata, če že napredujeva tako počasi, lahko pa vsaj klepetava.

"Andrej, me veseli.
Kaj je pa tu veselega?"

Se je navezovala na prejšnji govor, samo da sem sam bil že pri blodnjah, da sploh ni tako slabo, kot se zdi.

"Glede na to da si videl včerajšnji kreg, sedaj veš o meni že veliko in ti bom še ostalo podala, ker je vse eno boljše da od mene slišiš, kot od drugih. Moja verzija je vse eno boljša."

Najbolj sem jezna, no, ni prava, najbolj sovražim samo sebe. To pa zato ker se pustim, čisto vsakemu zmanipulirati. V tem primeru je manipulacija povsem podrejanje in v mojem primeru, tudi ene vrsta ketna (veriga) okoli vratu in to zaklenjena. Kot si videl, sva si s sestro kot dan in noč, ali pa pes in mačka.

"Kero sestro?"

Tista mila plavolaska, Jasmina, je moja sestra in njo sovražim takoj za sabo. Prvo samo sebe, potem pa njo. Včasih si želim da bi umrla.

Ja, vem, racionalni del pravi, da se to ja ne spodobi, saj je vendar družina. Tudi moja glava pravi, da to ni normalno, a srce, al ker del telesa je, če ni celo duša, mi pa občasno, glede na dogajanje izzove točno take reakcije.
Če bi umrla, bi bilo pol lažje.

"Nikoli ne bi rekel da sta iz istega gnezda."

Jaz tudi ne, če ne bi bila vpletena in to na maximum. Mami sem obljubila da jo bom mirkala (pazila), pa naj se zgodi kar koli, a to sem naredila zaradi mame, ne sestre. Sestra mi zares stalno para možgane.

"Zakaj se pa ne pogovoriš z materjo?"

Oh to je dolga zgodba. Sem mislila te šparat, pa vidim, da sprašuješ po bistvu, kar me kar preseneča, ker vsi ostali se ukvarjajo, samo z mojo tečnobo in kako čim prej preko tega.

"A tep nisem nič zoprna?"

Si, a si tudi fajna, tako da ne vem še.

Kaj ne veš?

Nič ne vem, pučaki pa da vidmo!"

Ok.

Midve sva iz poljanske gimnazije, kar sploh ni pomembno, a naj ostane. Sama sem leto starejša in stalno pazim na Jasmino. Tamala to tudi skoz izkorišča. Ne samo pri meni, ampak predvsem pri mami in atu.

Včasih moram celo lagati, da jo krijem, ker vsega sranja pa res ni treba da starša zvesta. Tako in tako se ne bo nikoli poboljšala, vsaj dokler ne dobi takega, da ji bo dal vetra, kar se pa še dolgo ne bo zgodilo, prvič ker zna vrteti vse in vsakogar, drugič pa zato ker je mama čisto preveč kontrol frik in bi bilo potrebo prvo mamu poslati na psihiatrijo.

"Pa saj je sila simpatična."

A mama?

Hec.

Ja, je pa priljudna, vsi jo imajo radi, nekateri še preveč in potem pa naj kondome za njo nosim. Ej, včasih mi gre na kozlanje, take počenja. Sedaj je še kar, a samo čakam, kdaj bo jeba rataala. Verjetno bo katerega od inštruktorjev, mogoče oba obdelala, potem pa naj lažem ko bo spet splav delala.

"A dej ne pretiravi, meni se zdi pa prav nedolžno dete."

Tis pa tut en kreten, a če je ker fajn za pogledat, je pa še nedolžen in ergo smo vsi grdi še pokvarjeni in kriminalci. Sem pa le mislila, da imaš svojo glavo in se ne udeležuješ logike horde.

Kaj sem mogel, tih sem bil in sem grizel strmino. Tam se je že kar položila, čeprav po ravnem pa tudi ni bilo, skoraj istočasno sva prišla do planine na Kraju, kjer stoji dom pod Bogatinom.

Je bil takrat zaprt, čeprav vem, da je občasno, zaradi turnih smučarjev odprt, verjetno se je potrebno dogovoriti.

Snidenje bilo je veselo.

Ne en način pa res.

Uni okoli Jasmine so naju sicer pozdravili a se tudi takoj udejstvovali, kateri ji bo bolj ustrezljiv, nekateri ostali so pa

res pokazali nekaj zanimanja, v smislu, u si pa upata, a to je bilo še pred predavanjem inštruktorskim.

Inštruktorja sta potem pokazal kako preizkusimo plazenje snega. Demonstracija sicer ni uspela kakor je na fotografijah v knjigah in dan današnji na filmčkih, a je bilo vsaj podobno. Namreč izkopala sta tisti meter snaga, pa se je potem kar sam podrl, še preden sta pritisnila lopato na vrh. Tako se preizkuša, ob kakšnem pritisku se podre. Takrat sicer sneg ni bil nič kaj nenavaden in predvsem nič kriv slabega rezultata, a se jima je menda preveč mudilo in je bil zato tako klavrn rezultat.

Kar pa nihče ni vedel, razen mene, no, verjetno Matko tudi ve, kako naj bi bilo in verjetno njegov kompa (kompanjon (prijatelj)), a se sploh nista s tem bavila, apak sta zabavala, tam dve, še kar simpatični.

"Od kja pa pozneš Mateja?"

Iz ferajna. Moj bivši je bil tam in posledično tudi sama. Me je pusti ker sem zadnje leto zares nemogoča. Še samemu sebi se včasih zdim butasta, tečna pa večino časa.

"Ampak danes ti pa ne nagaja tečnoba!
Pučak, dan je še mlad."

Gazimo v smeri planine Govnjač, a ne pridemo daleč. Ne vem če so se kaj dogovarjali, po moje se kar samo nastavi, da sta dve skupini. Sicer ne deljeni po pričakovanjih, a eni sploh ne jemljemo tečaja smrtno resno, na trenutke, celo povsem ne resno, pa ne da bi omaloževali tečaj, prav nasprotno, a na takle lep dan, je pa res škoda preveč resno jemati življenje in se potem bolj zezamo na temo, čez čas pa celo stojimo in žmurkamo v sonce. Ne vem če nisem bil prvi, a si odpnem smuči sedem nanje. Kot bi trenil, jih ene 6 ostalih tudi, eni celo postavijo v položaj za ležanje, kar potem tudi izvedejo, tako da kaj hitro izpademo Zagrebčani.

V tistih časih smo se zezali iz brače Hrvatov, ker so celi dan vatali braun boju pred hotelom, zvečer pa izvalili, ala smo skijali.

Po svoje sem jim vedno zavidal. Ko smo se mi gnali kot odpilenmi po strmini, da bi izkoristili dnevno karto in si bil potem zvečer zgonjen kot konj, pol pa tam na avtobusu poslušaj kak su skijali. Ko bi še sam znal pognati dan u luft, smo zaradi dobrega počutja.

Tako sedečki in ležečki, kadički in klepetački smo opazovali drugo grupo, ki je zares vzela situacijo in so gazili proti prej omenjeni planini. Ni bilo po predvidevanjih, da bodo tisti z več kondicije in več znanja odšli na Bogatin. Tam je bilo res nekaj na tem, ker sta odšla oba inštruktorja, v Jasminini grupi.

Kapaveš?

Kam tole pelje, sem pomisli, a vse eno vprašal:

"Verjetno nima veze s tabo, a smiljenje sami sebi, biti vklopljen v povprečje, lahkomiselnost konteksta in tako imenovani socialistični družbi pa reje recimo sietema, a ti to zadošča? Ali

ne iščeš raje nasprotje tega. Ma ne ravno nasprotja, a vsaj odgovore in razlage na dano situacijo. Ker biti ujetnik le te, ja situacije vendar, je sicer precej normalno, ali vsaj nič nenavadnega.

Pa vendar, večina vsaj išče drugačnost.

Kapati?"

Je nekaj časa okoli gledala, v resnici nisem mogel videti, ker si je že prej naredila sončna očala, jih tudi sam pogrešam, a mi je vse eno ljubše skeleče oči, kot temačen dan, ker pri prvem, samo dovolj zapreš veke, sicer slabše vidiš, a ni vse v ostrini, dosti bolj je pomemben trenutek in ta je bil menda na vrhuncu, če si nisem spet kaj napletel.

Tišina.

Iz strani dva klepetata, pa bolj šepetata, menda imata kaj takega kar ni za široke ljudske množice. Večinoma so pa tiho vsak svojimi mislimi, nekateri kadijo, večina ne, a se vsem vidi da uživajo trenutek.

"Matr si naložu!"

A si hotel kaj na temo Stepnega volka?

Ja, teoretično se strinjam, čeprav nisem prepričana če govoriva o istem, pa saj tudi ni tako važno. Vsak ima svojo zgodbo in nenazadnje, mora vsak tudi svojo jebo sam predelati. Seveda lahko poišče pomoč in verjetno tudi pomaga, a do tam moraš priti. Če greš k psihiatru s stališčem da psihiatri samo klamfe serjejo, potem te bo težko premaknil.

Skratka moraš biti za.

Kar pa sama sploh še nisem.

Tole današnje klepetanje, mi v resnici ne da miru. Ker me stalno razjeda dvom in vse ostalo, vse tja do sovraštva, a to je o mojem življenju, no, moji trenutni shemi, verjamem, da se mi bo v življenju posrečilo kakšne bolj pozitiven vibracije.

A do tja je menda še par let.

Sedaj pa je kakor je in v resnici niti ni možnosti drugače, razen da za sabo porušim vse mostove in zapustim družino. Ker edino to bi pomagalo. Verjetno dokler ne zberem dovolj poguma in odidem, se bo samo še stopnjevalo, ker sem vse bolj slabe volje in vse bolj se kregamo in smo vse bolj slabe volje in tako v neskončnost.

Potem je bilo spet kar kaj minut tišine.

Zdej, tišine.

Niti ne, ker sta unedva šepetalca začela spraševati o čem se pogovarjava in še nekaj ostalih je imelo vročo debato, a tisto je bilo verjetno o košarki ali Križaju, ker so občasno prav povzdignili glas.

Kar pa me ni motilo, da ne bi prav zbegano zrl vanjo, namreč, po eni strani se mi je dozdevalo, da je precej racionalen in subtilen osebek, ki zna krmariti med vsakdanjostmi, vsaj današnji dan se je kazal v tej luči in mi sploh ni šlo skupaj z njenim pripovedovanjem.

"Mogoče ti kdaj povem, sedaj grem pa v kočo in nočem nikogar več videti danes!"

Sem še bolj butasto gledal.

"A sem kaj takega rekel?"

Se pripravlja da odsmuča, od kočice pod bogatinom je malček klanca do kočice na Komni in je iti dol mnogo lažje kot sem gor.

"Nisi ti."

Ti si ok. Preveč ok, zato pa tudi grem, da ne zaserjem zopet.

Zdej to je tko.

Sam sem se tudi pripravljaj na odhod, že zaradi kavalirstva radi. Pol me pa takole zabremza, tako da sem potem precej dolgo stal, tam s pogledom za njo, kako prvo malo v breg, da potem dol proti domu počasi dodaja s palicami brzino in prav lutsno gre. Prav z veseljem bi šel poleg.

Pa nisem.

"Pust jo, ta je zmešana!"

Pravi šepetalka. Njen kompanjon pa kima in vsi gledamo za njo.

Večer

Komot bi zapisal da je bil prav navaden zabavni večer v koči.
Kar je tudi bil.

Čez dan so prišli še veseljaki, samo zato da se ga napolajo v
koči, res ne vem kaj imajo ljudje od tega in zabava je bila na
vrhuncu.

Kar vse drži.

Pa vendar.

Če ne bi toliko in zato kompliciral, bi vse gornje stalo, tako pa
ni bilo tako enostavno.

Sem malo spraševal, vsaj tiste za katere se mi je zdelo, da ne
bodo samo negativno nastavili.

To je v resnici še naj lažje.

Če se nekoga bojiš, ali pa ga vsaj ne obvladaš, potem je daleč
najlažje negativno etiketiranje.

Podobno kot pri težki, neozdravljivi bolezni, se raje ne
pogovarjamo o tem.

Kakor da bo potem kaj lažje?

Zunanjemu opazovalcu, mogoče, pa spet je od opazovalca odvisno.

Tudi če si tiho se lahko tam potem na samem grizeš, ker ne moreš
pomagati in ti je zares hudo.

A več kot saj bo bolje, ali celo drži se, pa točno vemo, so kar
ene besede, ki v tem kontekstu sploh ne delujejo.

Malo spominja na otroško gesto. Če ga je strah si zakrije oči.

Če ne bi bilo novih prišlekov, ne vem če ne bi bil en prav umirjen
večer.

To v resnici ni nič nenavadnega za večdnevno vandranje.

Če je prvi večer, lahko skoraj cela noč, saj smo tako polni
energije, na to zabavo smo pa tudi že čakali par tednov, tista na
začetku sezone lahko traja vse tja do jutra, jutri potem rada
glava boli, a se tam nekje ob 10h, ko si že par ur na nogah,
razkadi in postane ene vrste uživancija. Sicer zaradi suhega grla
malo spominja na sado mazo stanje. Če te tako žeja, pa tam uživaš,
a uživaš zaradi prelesti narave, če ni še kakšne druge razlaga, v
resnici ni še nikoli bil problem.

Je, pa zato naslednji večer precej miren. Spat sicer ne greš s
kurami, ker točno veš, da so ostali planinci prespali prejšnjo,
ali celo šele začeli in so zato polni energije, zato tam vztrajaš,
vsaj tam do 10h, ko ti zares zmanjka purfla, potem si pa itak tako
utrujen, da lahko cela kočica poskakuje, pa te ne zbudijo.

Če ni ostalih veseljakov, ki bi zganjali prvega večera hrup, potem
izpade tam večer zelo miren in spokojen in redki potegnejo do 10h.
V resnici kot kakšni penzionerji.

A to je redko.

Ni pa nemogoče.

Takrat sem ne glede na ostale veseljake napletal, tam med našo družbo, malo okoli moje tečke. Ali jo kdo pozna, ali je vedno tako zatežena, a je že dolgo taka, kaj jo neki razjeda? Dobil sem nekaj voljnih za razlage, a so bile bolj površne narave, v smislu pusti jo, saj vidiš da je zatežena. Ali pa, z njo pa že dolgo ni fino. Do take, da ji ne bo lahko, dokler se bo pustila vsakemu šetat.

Potem sem malo napletal na splošno o prilagodljivosti na splošno, na kar dobil tudi eho, tako da je cel večer izzvenel v ene vrste psihološko, sociološki debati. Verjetno se je predvsem tistim blizu, kateri so se dali pregovarjati, bilo jasno, da se menimo o moji tečki, čeprav smo se pogovarjali kao na splošno, ker osebno bi bilo preveč boleče.

Jasmina in njeni ožji oboževalci so tarokirali, ne vem če se ni slišalo do njihove mize, čeprav je bila še ena vmes in so vmes sedeli eni, sicer še kar mirni, tihi pa vse eno ne.

Na samo to, 2x je celo Bojana dol prišla, ja iz skupnih, kamor se je zavlekla kmalu po večerji in celo malo sedela z nami, a ji je bilo hitro jasno, da je o njej, če ne pa o njej, pa o kom, ki ima zelo podobne probleme kot ona in je zatorej prav kmalu zapustila prizorišče.

Usedla je je obakrat diagonalno nasproti mene, kao z drugimi govorila, če bi že kaj, pa ni, se delala da se je sploh ne tiče, mene pa povsem ignorirala, kot da me ne bi bilo.

Prej.

Še na snegu, ko sem gledal za njo, sem si mislil, da jo bom zvečer v koči v kot stisnil, da mi pove, kaj jo tare, če jo sploh kaj, ker punce znajo biti tečne tudi na splošno, sploh ni potrebno ne vem kakšnega vzroka.

Pa ni bilo to.

Nič v zvezi z njo se mi ni izšlo, vsaj po mojih predstavah, katere so pa še vedno bile malo mešano, ker zares nisem vedel ali ji sploh kaj hočem.

Zares ni bila tiste vrste tipka, ki te prevzame v prvem, pa kar koli že je. Tudi res, da nič od atributov, katere se ocenjuje v teh letih, ni bilo proti, za pa tudi ne.

Verjetno je samo slučaj, da je zaradi zameštrane situacije izpadla zanimiva.

Ok, mogoče prehuda.
Da je sploh izpadla.

Mogoče, če ne bi bilo že na začetku tako kot je bilo, je menda sploh ne bi registriral.

Kot rečeno, sta bile dve, ki sta mi estetsko že na začetku padle v oko, a kakor že prej povedano, sploh nisem bil našpičen na to temo.

Zdej to je tko.

Na splošno, kdaj pa bednik ni našpičen?
Samo če je kera fejest velika jeba, sicer pa lih vedno in povsod. Ta trditev me je že dolgo begala, zakaj moramo vedno fantje v ofenzivo, punce so pa vedno plen.

Sem se tudi spraševal, kako bi bilo, če bi bilo obrnjeno. Verjetno bi cviknil, če bi me tam ena kr tko začela nadlegovati. Je, že bolje po utečenih in pričakovanih vzorcih. Sploh pa kakšna tipka mora biti, da takole naskakuje okoli?

Že res da živimo v patriarhalni družbi in mi gre ta koncept fejest na jetra, a eno je teorija, kako bi pa izgledalo zares, kot žrtev. Bogi, bogi. Pazi, ena te če.

Sem raje nehal take razmišljati.

Večinoma, ko pridem do takih področij, se potem skrijem za zezancijo, smehom, teatrom. Takrat pa čisto nihče ni povzel. Kakor koli sem napletal, so takoj nazaj zavili, na resno razglabljanje, kako bi bilo potrebno, da bi sprejeli tudi težke, kaj težke zaguljene situacije. Saj jih imamo vsi. Po moje, je razlika bolj v tem, koliko in kako jih obvladaš, ali te one obvladujejo, če ne celo povsem zasvojijo in se potem sem s sabo ukvarjaš, ker je neizhoden krog.

Koliko je pomagalo vino ni jasno, a kakor se je večer obračal v noč, bolj zaresne smo se menili. Takrat smo vsi, ali pa večina nas, brali enake ali vsaj podobne knjige. Informacije so bile sila selekcionirane in usmerjene. Na primer takrat ni bilo predmeta spolna vzgoja in smo zategadelj iz tistega zelo mistično nastavljali. O stan poteh duše se pa itak nihče ni pogovarjal. Samo kadar so koga na Polje poslali, a tisto smo jemali kot prošo voz, ne pa začetek problema ali zdravljenja. Skratka, če je šel na Polje, te ni bilo več med normalnimi. Ni imelo veze z težo problema.

Sicer se ne spomnim, kakim potom smo prišli do take literature, zelo verjetno ni imelo veze z obveznim branjem. Tisto je bilo še vedno o partizanih. Če pa že kateri tuj, potem so bili pa kakšni Rusi, al pa Kubanci, a o revoluciji.

Meni osebno je o Stepnem volku pripovedovala Živa in to že pred leti, takrat pa sploh še nisem bil pripravljen nič na to temo. Ne vem če ni bil to najin zadnji intelektualni razgovor. Ja zezancij še veliko, poduhovljenega pa ne, sicer pa kako se naj bi s tako kaj resnega menil, če jo stalno v plučka gledaš, ali se pa delaš, da te vse drugo zanima, samo tisto ne. Kot že povedano, ga sploh nisem štekal, tako da sem ga potem še enkrat prebral, ker se je toliko in tolikokrat govorilo o tej knjigi in to mnogi kalibri, ne samo zateženih par.

Pa ni ostalo pri tem. Potem se je pojavil Bukovski, mi je bistveno bolj sedel, čeprav sem ga vedno jemal kot literaturo, ne kot leksikon. Pri Kozorogovem povratniku, je bilo pa itak sanje svinje u kuruzu, kakor smo takrat temu rekli. Sploh so pa mene bistveno bolj potegnile London, Steinbeck, Heminway in na koncu Mahatma Ghandi. A tisto je potem tudi že povsem druga zgodba, o tem in takih kje drugje.

Takrat smo pa ponavljali misli in trditve iz knjig, nam vsem več ali manj znanih, tako da ni jasno, kdo je kaj rekel. Tudi sam sem sodeloval, čeprav ne vem, kdaj in kje.

Jutro

Tako da.

Seveda bi lahko še kaj dodali, a kakor se je meni videlo (dozdevalo), ni bilo več jasno ali je samo še "in vino veritas."

Kar ni načelno nič slabega, če jemlješ večer z levo roko. Če ga, potem se vici pravijo ne pa take zaguljene, ko ti ni jasno ali jamramo, ali se delamo važne, kdo bo citiral bolj pametno misel.

Skratka, tam med premorom, kajti govorili nismo vsi čez vse, kakor je običaj pri normalnih žurih, ampak lepo po vrsti, ko je kdo zaključil misel, celo malo premora, da se vidi ali bo eno, če ne, pa potem nekdo drugo misel, a večinoma v kontekstu, tako da je izpadlo ene vrste nadgrajevanje.

Kar se mene tiče je bilo čisto prvič, da se jih je več vklopilo. Večinoma je nekdo nekaj razlagal, nekateri smo pa tisto poslušali ali pa tudi ne, pač od okoliščin odvisno. Ja, če te je tam kera dekoncentrirala, da si na vse drugo mislil, kakor na globino povedanega.

Takole več nas in to kar nekaj časa, pa čisto prvič in je bil vsaj zame vrhunec socioloških razglabljanj. Ja, v šolanju je bilo tudi nekaj tega a tisto nikakor ne štejem ker je bilo pod mus, pa še tam si se najbolj mučil ali boš povedal tako kot je napisano ali pa boš obrnil, ali celo povsem pokvaril.

Tu pa je bila teže na povedanem, in to je bilo zame fajn novo.

Pa vendar pride potem čas, ne vem če je veliko racionalnega, ja, potem za nazaj no problem, smo vse povedali, pol smo šli pa spat.

Pa ni bilo tako.

Tam je en trenutek, pa verjetno več njih, čeprav takrat nisi skoncentriran na trenutke, ampak na energijo. Namen, ali še koga kaj žuli, ali mora še kdo kaj povedati, ali pa ne in so zato tisto vmes, kar dolgi trenutki, mogoče bi se jim vsaj literarno lahko reklo minute, kar seveda niso, ker ne verjamem da je trajala cela minuta. Pol minute bi pa lahko stalo.

Se tudi ne spomnim kdo je prvi vstal. A ko je so tudi ostali, se sicer še pogledali, sploh se ne more reči meni nič tebi nič je zapustil prizorišče. Vse v kontro. Meni vse tebi vse, zdej grem pa spat.

To je en tak topel občutek okoli srca. Ni jasno ali je vse povedano, a za esenco večera pa ravno.

.

Dokler se ne osamosvojimo smo vodeni od staršev.
Večinoma mame.
Mame so tiste katere nas učijo tako imenovanih dobrih navad,
pametnih odločitev in varne smeri.
Ata je velikokrat samo za podporo maminem diskurzu.
Ne vedno in ne vsak, a večinoma.
Včasih je posebej katera hčera dosti bolj navezana na očeta, kot
mamo, a to je samo na videz.
Ata je pod kontrolo, aktivno ali pasivno mame, tako da otrok, ne
glede na pripadnost enemu od staršev, vedno posluša mamo, včasih
posredno, skozi očetove napotke.
Seveda govorimo o tako imenovanih urejenih družinah.
Če je mat kurba, fotr pa pjanc, potem večino gornjega težko drži,
čeprav ni pa ne mogoče.
Gre za materinsko ljubezen in ta je deviantna.
Ima tako rada svoje otroke, da jim ne da dihati in raje zatre
srečo novo nastale družine, samo da se otrok ne bi osamosvojil.
Ne odšel.
To je materinski nagon in v resnici ni nič narobe s tem.
Narobe postane, ko se otrok ukloni in postane duševni invalid ob
ljubi materi.
Zato pa je toliko problemov v mladih parih, ker niso pretrgali
popkovine.
In seveda počti.
Mama je še župo bolje napravila!

Tipiš.

Tako da.
Straši so zato tam, da ti dajo podporo, v tvojih samostojnih
raziskovanjih zavutih cest življenja.
To moraš sam opraviti.
Potem ko ti več ali manj uspe, se lahko komot vrneš k materi.
Na obisk seveda.
Za božič na primer.
Starši so zato tam, da ti dajo suport, ko se ti zalomi, tisto,
kufre pa k mami, kriza pač, vsak jih ima.
A samo toliko da se umiješ, naješ in pocrklaš, potem pa nazaj na
samostojno pot.
Da lahko izgradiš zrelo osebnost in potem na stara leta lahko
skrbiš za betežne starše.
A to je čisto na koncu.

Prej.

Prej je pa potrebno iti.
V resnici niti ni potrebno daleč, ker Indijo Koromandijo vsak nosi
v svoji duši, samo najti jo mora.
Včasih v Katmanduju, včasih pa že na Viču.
Če si na primer iz centra.

To pa da ti starši naložijo življenjsko pomembno funkcijo, pa
seveda ne gre.
Mogoče samo v vojni ali naravni katastrofi, pa še takrat, je bolj
komsa komsa.

Pride čas, so situacije, ko je potrebno s brutalno silo pretrgati,
popkovino če ni racionalne podlage.

Seveda je hudo če ti brat pade iz Špika.

A da si kaj kriv pri tem?

Če ga nisi varoval in namesto spremljal cuga okoli zijal in ti takrat pade, verjetno. Morda. Pa še takrat je polno vzrokov da ni imelo veliko s tabo.

Če mu pa kot starš prepoveš plezarijo, je pa verjetno, da bo še hujši rezultat, ker kar je prepovedano je še posebej mamljivo, kot če mu je ne bi.

Kriv za njegovo nesrečo je pa sam in slučaj in usoda in verjetno še kakšen takih dejavnikov.

Nobena smrt ni vesela.

Je pa naravna.

Tako kot je rojstvo je tudi smrt.

Ne rečem da bi se morali veseliti enako kot pri rojstvu.

A toliko panike delati je pa tudi ajn apetitlih.

Tako in tako, je večina tistega okoli smrti zaradi živih ne mrtvih.

Moram ja marmorni spomenik postaviti, kaj bodo pa sosedge rekli?

Klinc jih gleda, če je samo marmor važen.

Ni.

In če bi bilo po moje, pa ni, po pa je kakor je, bi bili samo raztrosi, da še kraja ni preciziranega, da ne bi kdo tam piramido zgradil.

Zase upam da me bo pobralo nekje na kakšni dejavnosti, na primer na Škrlatici dol štrbunknem, da me še ne najdejo, potem me pa ptice potem pojedo.

Da bi pa hiral mesece ali celo leta, ko si še riti ne moreš več obrisati, je pa čist tu mač.

Dej raj še en cigaret in še en glaž vina, da me bodo mesec manj rihtali, kakor tebe, ker boš zdrav umrl.

.

Ležal sem tam na skupnih, sem si predstavljal, da me bo vino precej hitro zazibalo v spanec, pa je bilo ravno obratno. Sicer ne vem če ima kaj veze z vinom, sem pa vse bolj svetlo gledal.

Sedaj je prišlo do izraza ležati čisto na koncu ob oknu.

Čez čas sem se trudil čisto potihno priti do okna in ga malo odpreti. Čisto malo, a toliko da čutiš hladen zrak na obrazu.

Nisem samo sam puhal maliganov v zrak. Veliko, kaj veliko ogromno je bilo vonjav.

Za koče sem že razlagal, da mi je sila pri srcu vonj po planinskih kočah.

Sem tudi že dodal, da znajo vonjave biti včasih zelo intenzivne, a kar se mene tiče, če lahko odpreš okno ostane na dopadljivi strani.

Ne, nikoli nisem rad vohal prešvicanih, pijanih, osebkov po večerji pasulja.

A občutek domačnosti pa je.
In takrat mi je bil zelo izražen.
Tako med večinoma tujci sem se počutil, kot del skupnosti.

Ne institucije, tiste mi gredo vse bolj na jetra, a ptiči istega ali vsaj podobnega perja pa.

Seveda sem stalno nanjo mislil. A v kontekstu skupnosti. Kako ji bomo pomagali da se izvleče, pa še pravih problemov nisem vedel. Zakaj bi mi pa sploh povedala?
Kdo pa sem, da bi mi zaupala?
Glede na to, da sem verjetno zares precej butasto začel odnos, kaj pa tako butasto opleta z ruzakom, verjetno ne morem računati, na kaj več.
Ne, ne, nič takega.

Prijateljstvo sem mislil.

Vsaj večinoma.

...

Vse sem že pregledal.
Nikjer je ni bilo.
Tudi okoli doma sem šel, pa nič.
Tako da sem tam nekje ob 8h pri zajtrku vprašal Jasmino, kje je Bojana?
"Krava! Je šla že dol!"

Kva pa zdej?
Sem pomislil.
Pa toliko ji imam za povedati.

Nč.
Kr biu sm.

Se pravi sem srebal kavo, prvo in kadil, ter si svoje mislil.
Kaj da sem zamudil?
A sploh kaj?
A si sploh kaj hotel?
Če si, kaj pa?
?
A si zalubljen, al kaj?

.

Kaj pa vem?

To sem si vse precej drugače predstavljal.
Da bi si pa zacahnal, če že težje navržem sem zahakljal, eno, katera mi še vseč ni bila na začetku, si pa tudi pod slučajno nisem predstavljal.

Prisede Matko in prijatelj.
Smo mislili iti še na eno turo, pa sedaj ni junaka na to temo.

Nekateri še ležijo.
Precej hecna situacija.
Na začetku so izgledali hudo homogena družčina, sedaj bodo pa največ pari.
Sicer se nas ne tiče.
Mi smo svoje opravili.
Uspešno?
No, vsaj nobene katastrofe ni bilo, kar je pa že ene vrste uspeh.
Kaj pa zdaj?
Pojma nimam, najraje bi šel dol.
Kam se ti pa tako mudi?
Mudi ne, a obstanka pa res nimam.
Ej te je zmešala, pa je na začetku izgledalo, povsem mimo.
Pazi se je, ta ni enostavna.
V resnici ne vem veliko, a s prijateljem je pa le take delala, da smo nekateri mislili, da mora imeti posebno moč. Ker edino tako si lahko razložiš, da je ni že prej na čevelj dal.

Potem so prišli zaspaneti in Matko se jim je posvetil. Samo še vprašal sem ga ali ima še kakšno zadolžitev zame in odšel pospravljat opremo, brez zajtrka in predvsem druge svete kave.

Nisem hitel, zakaj pa bi, v resnici nisem imel prave volje.
Volje za kaj pa?
Smučanje je bilo fajn. Sicer tečaj kr neki, a škodil pa tudi ni.
Družba, kaj čem rečt?
Bi lahko bilo fajna, pa se je obrnilo kakor se je pač obrnilo. Ne verjamem, da zaradi Bojane. No, mogoče tudi kaj, a verjetno je pa res Jasmina svojega denarja vredna. Sam sicer nisem vedel, da bi ga kaj ekstra srala, a sveče pa tudi nisem držal.

Kapavem?

Po svoje mi je lepo po tem vikendu, a izgleda da tudi malo težko.

...

Ride so se kar same vrtele, sedaj imam toliko kondicije, da mi takle spust ne predstavlja čisto nobene prepreke.
Se spomnim, pred ene dvema leti, smo tule dol tekli, da bi ujeli avtobus ob 7h zjutraj. Takrat smo bilo še cel teden celi polomljeni.

Mogoče ker je ne bom nikoli več videl.
Zakaj pa bi jo?

Kapavem?

Po svoje se mi je usedla v srce, pa še povedati ne znam kako.
Ali naj sedaj še kaj rintam na to temo?
Pokličem.
Živjo a greva na kavo?
A kr tko?
Zakaj pa?
Kaj pa imava midva skupnega?
Verjetno čisto nič.

Mogoče se mi pa samo smili. To je pa še hujše. Pa ja ne moreš biti z nekom, ker se ti smili.

Matrs butast!

Stojim in gledam krošnje.
Kaj pa mi je? A sem mal u breg obrnjen?
Kakor ona na vzponu, ko se je spotaknila.
Ja, tisto je bilo hecno, če ne bi bilo tako tragično.

Na izteku je malo ravnega.
Ma je breg, a ovinkov pa ni, tako da se vidi med vejevjem parkirišče kjer ustavi avtobus.
Ni ga.
Kdaj je pa naslednji?

Na parkirišču njena oprema. Smuči, nahrbtnik, potovalka.
Kva pa je to?
A je pozabila opremo in se odpeljala?

Vstopim v osrednji prostor kočice pri Savici. Že na vhodu mi skomine zbudi vonj po kavi.
U, matr če pa kaj, pa nujno rabim drugo kavo. Takole se sploh več ne spomnim, menda že leta prvo dve spijem, tole danes je bil totaln šok.
Izredne razmere, razmišljam, ko mi pomaha.

Svetloba je bila za njo, skozi okno je lila svetloba, se sploh nisem zavedal da je sončen dan, tudi sploh ni bilo prazno, polno tudi ne, a sem bil prepričan da je Bojana in ne kakšna Švabica, katera se je utrudila pri pogledu na slap.

Po prisrčnem pozdravu, živjo, koko si, pa drgač, a boš kej spiu, kavo, nujno rabim, sva bila pa kar tiho.

Sicer sem imel cel haufen pripravljenih vprašanj in tem, a tudi nisem vedel ali je trenutek, ali čas, kontekst in kar je še takih, tako da sem pač molčal in gledal po prostoru, malo tudi njo. Ona pa podobno, verjetno ko sem jo pogledal, je gledala po prostoru, upam pa da je ob mojem tavanju pogledala tudi mene.

Kapaveš?

"A?"
Istočasno.

"Dej ti.
Ne, dej ti prvo.
Saj ni nič pomembnega.
Saj ni treba da je pomembno.
A?"

Kelnarca prinese kavo, katero sem prej naročil, potem hoče pa še nekaj duhovičiti, glede na vreme in obisk in da bo dobra sezona, ker takole pred prazniki, ni bilo še nikoli toliko obiska.

Seveda sva ji dala vse prav, da bi le čim prej zaključila socializiranje, katero je sicer v planinskih kočah kaj normalno, večinoma pa še zaželjeno, a sedaj, lepo prosim, skipaj se že, a nimaš drugega dela, razmišlam, med tem ko melje.

"Entschuldigung, cvaj kafe, bite."
Se dere iz druge strani sobe nekdo.

Končno.
Ej sem se oddahnil.

"A si zamudila avtobus?"

Sem pa nisem.

Kako?

Komot bi šla lahko gor, sem prišla sicer zadnjo minuto, ali mogoče dve, se ne spomnim, ampak me je tam s pogledom na vrata avtobusa prešinilo.

Kaj pa če te nikoli več ne vidim?

Koga?

Tebe, butl.

Zakaj pa mene?"

Zato ker sem trenutno povsem na psu, verjetno se ne da globlje, a me je tvoje včerajšnje govorjenje precej pretreslo.

Sem nekaj časa sedele za tvojim hrbtom in na ušesa vlekla kaj se menite.

Seveda mi je bilo jasno da se menite o meni, čeprav je celotno omizje govorilo o znanih stanjih, katera so pa trenutno še kar prisotna pri meni.

To mi potem celo noč ni dalo spati.

Sem te gledala, kako si telovadil okoli okna, če ne bi bila tako potrta bi bilo celo smešno.

Nima veze.

Zjutraj sem se sicer zbudila z odločno voljo, da te nočem nikoli več videti, a ne samo tebe, to je bilo na splošno. Nikoli več nikogar in naj se Matej in ferajn pač goni u tri krasne.

A kakor sem korakala proti dolini, mi je pri vsaki serpentini postajalo jasno, da grem v brezno, ne pa v prijazno dolino Ukanc.

Tako da sem še preden sem zagledala avtobus, padla v obup, ker zapuščam še edinega ki se ne obrne, ko sliši za mojo jebo.

Tako sem potem stala tam pred vrati avtobusa in je šofer tulil, že ene tretjič pejd gor, a pri tretjem tudi z vsemi pridevniki in pomožnimi glagoli.

Zares kot zmešana kura sem gledala za avtobusom, a tudi na pot iz Komne.

Je kar trajalo.

Stanje in gledanje v prazno, tako da sem tudi sama dodala, da sem kura zmešana in naj se zgodi kar koli, pa tudi če me cel ferajn pokozla z ogorčenjem, kako da se obnašam, moram te videti in videti, ali je še iskrica upanja, ne glede na to da sem odšla brez slovesa.

Potem sva bila pa kar dolgo tiho.

Seveda če ne šteješ,

"A boš še kaj?"

Čaj z rumom.

Dva čaja z rumom!"

Se derem do šanka.

Kelnerca samo pokima, ji je bilo menda jasno, da imamo obsedeno stanje.

Gledam njo, najraje bi jo prijel za roko, a ne vem, če sem razumel tale govor. Glede na to da sem sanjač, ki si velikokrat naštrikam kakšno svojo varianto, ni nemogoče, da sem povsem narobe razumel. Večinoma me moje blodnje spravijo preko katastrofe, tako da ni vedno povsem mimo, včasih je celo hepi end.

Vsaj ene vrste.

Rad bi ji omenil, da sem tudi sam stalni nanjo mislil, navkljub temu, da sem si tudi stalno prigovarjal, da nimam nikakršnih šans.

A kakšen bi bil šele potem rezultat?

Tišino, najino vendar, je prekinila kar sama in nadaljevala.

"Mami sem obljubila, da bom skrbela za leto mlajšo sestro, pa naj se zgodi kar koli. Leto mlajša sestra Jasmina, je ob rojstvu skoraj umrla, potem pa je imela celo rajdo bolezni. Najtežja je srčna revma in starša sta bila prepričana da bo umrla.

Tamala s pridom izkorišča položaj in jih vrti, ne samo starše, kakor se ji zahoče. Včasih so zares nemogoče situacije, a raje ne povem vsega, če ni potrebno.

Ob tekem obnašanju se mi že trga!

Morala bi pretrgati s straši, a jo obljuba veže.

Verjetno, dokler ne bo totalna katastrofa, se ne bo nič kaj zares spremenilo."

Tišina, a samo v najina pogovoru, sicer je vse več ljudi v prostoru in posledično vse več zvokov. Upam da se naši še ne prikažejo, do avtobusa ob 12h je vsaj še 3četrt ure, a komot bi lahko kateri hitreje stopili.

"Zato te prosim, da ostaneš moj prijatelj. Trenutno nimam nikjer nikogar, s katerim bi lahko govorila kaj pozitivnega na to in take teme. Vsi me samo na kratko odpikajo, če ne celo pošljejo u tri krasne, da naj svoje jebe pač prvo sama porihtam. Kar je sicer precej pričakovano, če sem pa srjala po vseh blizu in daleč. A včasih se počutim kot kup dreka in ne morem sprejemati nikogar, tako da so potem rezultati zares na koncu. In v tej situaciji si mi ti nujen. Ti ki imaš voljo poslušati nemogoče."

A-ha, me je razorožila, pa še začela nisva. Torej nič od ljubezni. Vaj telesne ne, verjetno kot prijatelj bi lahko še kaj bilo, sem razmišljal ter zaključil: "Tole bova zvozila, boš videla!"

Me prav proseče gleda, ko pridejo prvi naši.

Energija

Kot že večkrat povedano imam precej zmešano v detajlih, kdaj, kje, kdo je, prej, rekel, se je zgodilo. A načelno enkrat v tistih časih, verjetno pa celo takrat se je čutila za današnji čas nepredstavljava energija.

O vsem in ničemer.

Nič konkretnega, a vse je bilo mogoče. Seveda so bile meje pregrade za slovenske brigade, u, ne samo to, predsodkov in frustracij obilo, včasih nemogoči trenutki, a tako na splošno, pa ni bilo nič nemogoče.

To me je držalo precej časa, se s časom dograjevalo, nadgrajevalo, profiliralo, specializiralo, da se je potem počasi uneslo in nekje na koncu faksa izpadlo kakor ...

"Klinc živel sem pa le!"

Je Kostja narisal v en strip. Takrat je vsaj mene sila pretreslo, veliko tistega v Magni purgi, se mi zdi da se je zvezek imenoval.

Pa ne samo mene.

So mi ga ukradli prvi dan, ko sem ga v šolo prinesel, imel sem ga po vezeh par dni prej, kot večina in potem ta isti zvezek videl po vseh trafikah in knjigarnah, sicer ne vem, če ga ni celo prodajalec srečk pod Prešernovim spomenikom prodajal, tako da sem odlašal z nakupom druge izdaje, saj ga je povsod dosti, vse tja do trenutka ko sem vprašal v trafiki nasproti Nuka,

"Magno purgo prosim!

Nimamo!"

Ok, pol pa v trafiki ob Drami.

Nimamo!

Konzorciju isto.

Saj bodo ponatisnili, bom pa takrat kupil.

Sem čez mesec naredil kserox kopijo, kar takrat sploh ni bil mačji kašelj, pa so mi tudi ta izvod stisnili po ene treh dneh prebiranja med poukom.

Vse.

Prav vse mi je bilo všeč, nekaj pa še posebej. Tudi res da nisem vsega razumel, kot večina, ker o tistem se je govorilo še veliko let po dolgem in počez.

Seveda daleč najbolj prej omenjeni citat:

"Ah klinc živel sem pa le!"

V resnici je bila literarna prispodoba, se ja vse zgodbe napišejo dosti bolj popoprane kot so se v resnici zgodile. Kdo bi pa bral realije. Tisto se vleče kot ponedeljek. Lej, že če 10 minut trolo čakaš je cele pol ure ni.

Vse lepo in prav a tisto leto še nisem bil tako daleč, da bi na ta citat drugače gledal, kakor u, kok dobra fora.

Sem se sicer precej profiliral, od čistega jebivetra, brezveznika, total nezainteresiranega za kar koli, razen za dotični trenutek, so se začeli izrisovati, v začetku še zelo previdni obrisi, nekakšnih stališč.

Seveda, danes se tistemu režim a takrat, je znalo biti pa krvavo resno. V redkih primerih dobessedno.

Se že dolgo nismo topli, kar tako, no saj se tudi takrat nismo, a za zunanjega opazovalca je bilo pa lih nekaj na to temo, sedaj pa samo še v ekstremnih situacijah, ko mu zares ni nič jasno in ostane samo še dunju u njonju, butl trapasti.

Al pa on mene, tu ni bilo nič kaj veliko razlik. Če so že bile so bile v zvezi z kilažo, ne z vsebino. Kakšen mali komar pač ni razčiščeval ideoloških nazorov s kakšnim 2 metrašem, pa makar un butl nč šteku.

Ok veze nima.

Se mi zdi da je bila takrat ekskurzija v Liboje.

Zdej.

Seveda ne samo Liboje, še Toper in nekakšna grafično tiskarska firma, pa se sedaj ne spomnim katera je bila, mogoče Aero, skratka ekskurzija za vse tri oddelke.

In tako odpeljejo trije avtobusi via Štajerka.

Do Trojan, vse po pričakovanjih in ne omembe vredno. Pač kadar moraš sredi noči vstati potem si tečen in če ne bi bilo Mihata, ki ni nikoli zamudil, pa se je moral prvo pripeljati z lokalnim izpod Storžiških planin, v Kranju presesti na nabasanega Jeseničana, da je lahko prej že razložil vse doživljaje okoli živine in to pred sedmo, ko naj bi se začel pouk, bi se zdelo da so na avtobusu sami dolgi nosovi, ki ne znajo drugega kot grdo gledati in sploh je življenje ena neslana šala.

Kaka šala?

Podn, totaln podn.

Tule je potrebno dodati osvetlitev, za nepoučene, glede spolnosti po oddelkih.

Na industrijskem oblikovanju je bila velika večina fantov, tako da naše punce niso blestele. Ja, seveda je tudi tu bilo kaj vse ne, a tako načelno pa smo večinoma okoli zijali.

Na grafičnem oblikovanju je bilo približno pol na pol, s tem da se njihove punce tudi niso ne vem kako rihtale in je zatorej iz tega stališča bilo vse eno manj poželenja.

Kakor kdo.

Zato so pa pupe na modnem oblikovanju prav žarele, kera bo bolj dopadljiva.

In smo jim z veseljem pomagali, pri njihovih izpadih oblikovalskih.

Tam na Trojanah, se je večina zbudila in nekateri so si v kauce tudi rum zlivali, tako da je bilo potem na štajersko stran že prav živahno.

Tisto ko vsi govorijo, večinoma en čez drugega občasno pa še vzkliki, velikokrat veselja, kdaj pa tudi ogorčenja, pač glede na zaželjenost vica, dovtipa ali anekdote.

V tiskarni smo še kar poslušali, tudi ne grafiki, kar nam imajo pokazati, ker sem takrat prvič videl une ogromne mašine za časopis tiskati. Te kar srat prime, tako ropota in šiba k sto matr, tam pa zares ne moreš spati ne delovnem mestu.

Gor v upravi je bilo že manj našpičeno, pač glede na nivo pokazanega. Takrat smo že spremljali [Graphis](#), en časopis za svetovne grafične dosežke in tu niso niti do gležnja segli objavljenim v reviji, smo pa zato toliko bolj gledali, kake dobre mačke so Celjanke in seveda obilo primerjali z našimi frajlami iz česar je nastal prvi halo.

Halo je takrat pomenil pošiljanje u vse po spisku in to tam pred vsemi zbranimi predstavniki kulturne srenje.

No, to je bilo potem v hali Golovec, so nastavili z nekakšnimi govori, katere smo pa večinoma po difoltu preslišali ker v tistih časih, veselega socializma so znali biti še posebej tečni.

Kao dons pa niso?

Ne glede na to, je tam nastala neka vsrte bitka, ker bo kerga. V resnici so bile modne oblikovalke nekaj tečne, in so se spravile na nas najbolj mirne industrijalce, grafilčari so pa navijali.

Dej ga!

Al pa jo, odvisno od dovtipa.

Že tam v hali smo bili še kar pomešani, sploh ni bilo več pomembno kdo je kdo, čeprav so vodilno vlogo pa še vedno tvorile skupine vsaj podobnega, če ne celo istega perja.

Zase vem, da sem se tam okoli grafičarjev štulil, ker sem z nekaterimi špilal kitaro, pa še stalno sem gledal ali me bo Nada sploh pogledala.

Zjutraj je sicer pozdravila, a je bilo še tako zgodaj, da nisem mogel izluščiti ali je samo živjo, al je pa še kaj.

Potem v Toku smo bili že fejest pomešani, ne glede na to da smo prišli na modno pisto, kar pa nas sploh ni motilo, da ne bi imeli totaln žur. Proti koncu so se pojavile tudi steklenice vodke in malo je manjkalo da ne bi še uni v vodstvu pristavili, kakor so nekatere delavke, med malico.

Bi človek pričakoval, da bodo vsaj nekateri malo utihnili, ko smo se zapeljali še v Liboje, pa niso.

Še celo šofer se je pritoževal, pa so nas razredničarke že par krat mirile, celo z ultimatom, da bo katerega vrgla iz avtobusa, ker kar je pa preveč je pa le preveč in naj se Zlato le pazi, ker bo sigurno ukor po ravnatelju.

Žur bil je živ, avtobus je poskakoval v ritmu katerem koli že, v resnici ni bilo enotnega ampak vsesplošno poskakovanje, tako da se

niti avtobusu ni poznalo in tako zapeljemo na dvorišče proizvodnje keramike Liboje.

Je bil ene vrste šok.

Pa je bilo samo zato, ker smo morali vsi iz avtobusov, kao da bodo šoferji prezračili, ker je kakor v svinjaku, se je en prdušal.

A še nisi nkol kerih veselih vozil?

Sploh pa kaj se te to tiče. Mi smo mladi, tis pa pred penzijo, pa bi cicibane vozil. Smo se sprdovali iz dane situacije.

Zares se nas ni dalo ustaviti.

Pa spet.

Ok. seveda nismo penzionerji, pa še tisti ga kdaj serjejo, če le poslušam teto, katera je ravno takrat zacvetela na upokojenskih ekskurzijah in menda vice pravi celo pot do Benetk, nazaj pa ravno tako, včasih pa še zapojejo.

Ok. Tu verjetno ne bo nihče pel, tudi motorično smo precej drugačni od upokojencev.

Preden pride dedi iz ozadja do mikrofona so verjetno že v Udinah. A zabavajo se pa ravno tako. Verjetno tudi ne polivajo vodke, ali pa samo malo pelinkovca, a zato ker šofer tako divja, ne ker se mu roka trese.

Tako da, statistično gledano, smo na en način podobni. Šoferji so pa itak zato na svetu da podobne okoli trogajo.

Ok, nima veze.

Gremo mi not, sedaj naj bi industrijski oblikovalci bili na svojem terenu, a nam modašice niso ostale nič dolžne. Ne samo to, dosti bolj so se zezale iz pokazanega, kakor mi v Tokotu, tako da so mi šle celo malo na jetra. A to je itak odvisno od posameznice. Ene manj, ene pa skor nič, pa ni imelo veze kaj je navrgla.

Če je pa drgač tok fajn.

.

Sprejel nas je en naš bivši.

V tistih časih so Liboje, industrijska tovarna keramike, predstavljala višek industrijskega oblikovanja, ja posode, česa pa, na ovim prostorima. Ne, samo to, njihov glas je segal v deveto vas, nekaj pa še onkraj meja.

Čeprav so ves čas delali tudi ovoj varovalk, so naredili tudi velik preskok od zgledovanja po bidermajerskih krožnikih do in to ravno tedaj, zgledovanja po skandinavski posodi.

Ta je bila že nekaj let tata mata v svetovnih trendih.

Za tiste kateri ne veste o čem govorim, je to una posoda katero smo imeli vsi*. Ali vsaj velika večina.

Sem že pisal da ni bilo veliko izbire.

Trije bešteki.

Ta poceni, ta normalen in ta noblih.

Pri posodi pa nič kaj veliko drugače.

S tem da je bil ta normalen še kar dobra kopija nekoč svetega oblikovanja [Jakobsenovega](#).

Pri posodi je to težje, a so se vse eno po unih koncih in konceptih zgledovali.
Če jim je uspelo je že druga zgodba.
Kar hočem reči so Liboje bile takrat na tekočem kaj je fajm in tisto smo šli gledat.

Zopet.
Kakor prej v tiskarni smo mi gledali bolj naprej, a tudi to ni bilo povsem brez veze.

Tisti en bivši naš, ja učenec šole za oblikovanje je bil sila ponosen na pokazano, ker pa nas je bilo kar nekaj ki so se sicer zezali ampak tudi z veseljem spremljali dogajanje, nam je pokazal še zaodrje.

Nekateri še nikoli niste bili za odrom.

U, to je povsem drug svet.
V nekaterih primerih kot dan in noč.
Se spomnim sem enkrat spremljal eno opero, ja tudi to sem se občasno počel. Tudi sam ne bi verjel, če ne bi bil zraven.
Ok, nima veze.

Ima pa da je pri operi drugače kot na koncertu.
Na koncertu vidiš dirigenta, to je un ki stalno nekaj maha, nekateri pa ob tem še zašvicajo.

Eni kt kojni.

Kr vse teče od njih.

Seveda je povezano z muziko, a ne 100 posto. Eni tudi na zelo zagreto in dinamično muziko komaj kaj mahajo, spet drugi pa na valcer maha kakor da mu ker kaj hoče, al pa vsaj da ga je roj čebel napadel.

To je vse samo kot zanimivost.

Ker v resnici sem hotel povedati, da pri operi ne vidiš orkestra. Dirigenta ja, vsaj tam v glavo, mogoče pa celo v ramena, kaj pa uni tam v luknji delajo pa ne. In je tak tudi rezultat.

Prvič sploh niso naštimani.

Tisto na koncertu ko so vsi descii v pingvine preoblečeni, pupe pa v dolgih kiklah.

Ne, pri operi so eni celo nepočesani, ne samo v kavbojkah. Pa ko bi bilo samo to. Sem videl unga ki naj bi po [timpanih](#) vžgal. To so uni ogromni bobni v zadnji vrsti, katere tudi pri navadnih koncertih bolj po redko uporabijo.

Spet od muzike odvisno.

Če nima veliko dela, se pa vsaj dela da je sila pomemben in da se mu sploh ne zeha in da je vse brez veze.

Kar je pri operi obvezno.

Un je imel pa celo časopis na bobnih in čisto celega prebral, ker je samo tam nekje na sredi bil part, da je malo potolkel.

Pa lohk je njemu, kaj pa un s [trianglom](#)?

Tisto je potem že čisto druga zgodba.

Ok, kakor se pri operi vsi v orkestru povsem drugače obnašajo in nosijo, tako je tudi z vsem ostalim v zaodrju.

Če je na sceni še pošlihtano, pač od scene odvisno.

Če ena nekaj cvili na travniku, potem je tam kobajagi nekakšen travnik.

Skratka večinoma prazno in pospravljeno.

Za odrom pa nabasano, da komaj mimo prideš pa še tam moraš paziti da ti kaj na glavo ne pade.

A to je esenca vsakega teatra.

Eno je tisto kar vidiš, zadaj je pa tisto zaradi česar to kar vidiš, tako deluje, kot prikazano.

Totaln kažin.

In un naš bivši, je bil kar vzhičen, ker nas je bilo kar kaj, kar nas je zanimalo in smo spraševali in še kaj dodali, pa take, tako da nam je pokazal še zaodrje, se pravi, tista skladišča, kjer so končali raznorazni poizkusi.

V procesu ustvarjanja je veliko faz.

Pa ne bi sedaj o fazah, čeprav bi bilo kar kaj dodati.

Bolj o poizkusih.

Tisto ko dobiš idejo potem pa ne rata.

U tega je ogromno v vseh fazah.

Največ je tistih, ko je v glavi izgledalo super, potem ko pa narediš nulti model. Ali alfa fazo, to je tista ko še poizkušaš.

Potem nekatere piliš in obdeluješ, pač glede na potencial, al pa že na začetku vržeš v kot s komentarjem, u tri krasne, pa verjetno še ene tri, a ni da bi vse ponavljal. Da ne omenjam, da je to odvisno od posameznika, veliko pa še od konteksta.

Če te šef gleda, pol je gotovo še 18 vzrokov, zakaj ne. Če pa ne, je pa lahko samo u 3 p m in začneš z drugo idejo, če ne greš prej vmes vsaj še na pir.

Da bi se zapil zaradi vsakega kiksa ne gre, ker bi bil že v prvem letu kronik.

Tam po 30 letih dela, je pa že cajt.

Ok, veze nima.

Ima pa da smo hodili med neskončnimi regali zaprašenih vseh možnih in nemožnih ostankov visoko letečih idej in to več generacij ne samo dotičnega zanesenjaka.

Zdej, to je tko.

Med vso tisto šaro je še kar zanimivih, čeprav je večinoma čist mim, posebno če si take vrste roker, ki se samo na najbolj progresivne trende lima.

Pa vendar.

Ne glede na vse svetovne trende in ideologije, je pa tudi zanimivo pogledati krožnik za serviranje sadja iz bidermajerja, kar se mi sicer ne vidi, ker je obložen z centimetrom prahu, a ker smo zvedave narave smo celo tisto obrisali in spihali in se je pokazal komad iz enih drugih časov.

V resnici super, če ne bi bil čist mim. A to drugo je rocker, uno prvo pa zvedavo dete.

In tko tone navlake, so menda tu, samo iz pietetnih razlogov. Pa je ne boš svojih predhodnikov v smeti metal.

In tko, tam ene 3 milijone magnetkov. To je sicer novodoben pojav. Ker so bili mišljeni za na hladilnik. Kar se je med tem tudi že obrnilo, ker so današnji hladilniki plastični, takrat so bili pa še plehnati in je delovalo.

Mali magnetek, potem pa na njem odvisno. Lahko je ploščica in na njem grafika, ali celo nizki reljef, na primer mala skodelica al

pa kar koli, pač odvisno od velike ideje oblikovalca, al pa tko je šef reku.

Prekladam tisto, nekateri so bili pa še precej zanimivi, poslušam predavanje med tem ko se premikamo med regali. Sem se zadržal in malo bolj obračal tisti prah. Večina je šla že naprej, samo nekaj zaostalih in enega vtaknem v žep. Sem bil prepričan da me ni nihče videl.

In tko mi končamo ogled, se med smehom poslovimo in potem čakamo na avtobusu, menda se je šofer zgubil, al kaj, zakaj ne gremo. Začetni vici so se že malo polegli ko vstopi un naš bivši in razredničarka katera pravi, da moramo vrniti vse kar smo nakradli.

Ej sem pogledal.

Pa ja ne bodo zaradi enega zaprašnega magnetka take počeli. Sem ravno hotel začetni kontra napad, ko tam spredaj en vstane in nese ven na pločnik skodelico.

In potem en za drugim, in to iz vseh treh avtobusov nosijo ven, kaj vse ne.

En je celo prinesel vazo katera je imela meter in pol. Ampak sigurno večja od metra. Sicer počeno tudi en ročaj je falil, a taka ogromna zadeva, meni se je zdela apsolutna grda, tudi če bi mi novo dali ne bi vzal, da jo je moral nositi z obema rokama.

Sam nisem šel ven, sem pa zato videl naslonjeno na steklo sosednjega avtobusa Nado.

Se mi je rahlo nasmehnila.

Vsaj tako se mi je zdelo.

posoda katero smo imeli vsi*

Seveda ne vsi.

Nekateri že ne bi nikoli imeli take posode, a tisto je potem že druga zgodba. Kar kaže je, da so za cajtom in predvsem zunaj zgodbe. Če pa si sledil in mi smo moralo po domači nalogi, sicer ne tako daleč, ker kar je pa preveč je pa preveč, itak je pa vse kapitalistična propaganda, katere pa seveda nismo poslušali, saj smo neposlušni, neprilagojeno mulci, ki stalno nekaj po svoje, tako da smo vse eno gledali kaj v Skandinaviji delajo. Tam pa so bili takrat že par let precej naprej.

Tudi tista domača posoda se težko primerja z skandinavsko, a so vsaj na un konec škilili. Kopija pač ni smela biti, ker so celo naši oblastniki upoštevali mednarodno pravo, tako da bi kopija bila sila draga.

Navdih pa in nekaj njih sploh ni bilo tako mim.

Tako da nas je veliko imelo take vrste oblikovanja posode in jedilnega pribora.

Velka

Takrat enkrat, v resnici se ne spomnim kdaj, a nekako takrat, sem prešaltal in začel sam hoditi.

Ne, sploh ne zanalašč.

Verjetno je bilo prvič, da sem se z nekom zmenil, potem je pa sfalil in se mu nisem več podrejal, ter sam nastavlil. Potem videl, da sploh ni slabo, z leti sem itak postal stručko in rekel da grem na Prisojnik, potem pa tam pri avtu, ko sem gojzarčke zavezoval, spremenil pogled in odšel na Mojstrovko.

V resnici fajn.

Ni potrebno nikomur pripovedovati zakaj, pa kako to, al sem čist u breg obrnjen, pa take, da ostanem na vljudni strani, ker v resnici je bilo dosti bolj zabeljeno. A tisto je samo način govora in nič drugega.

Teater pač.

Besednjak pa tistemu času primeren.

Danes se smešno sliši takrat pa čisto nič.

Pa nisem hotel o tem, ampak, o vsem ostalem.

Med drugim smo šli mi enkrat, verjetno takrat, al pa tudi ne, a sigurno ne veliko pozneje, veliko prej pa sploh ne, na Velko.

Velika planina je že opisana.

Tistikrat, sploh ni bilo prvič, a sigurno prvič na ta način.

Ja, da se ti beda zgodi.

Tisto je bilo prvič in je pustilo globok spomin.

Boleč sigurno ne morem reči, lep tudi ne samo, ker so bile vmes tudi kere tečne, a načelno je pa tisto bilo vse najbolj supermožno fajn (najbolš, super, možno, fajn).

Tko iz distance, seveda.

Zato je bila pa ponovitev prav žavtava.

Če ker ne ve, kaj naj bi to bilo in se mu ne ljubi v Toporišiča gledat, ker samo on ima to sigurno navedeno, za ostale nisem siguren, je to od žavtava mast.

To je tista mast, včasih se jo je v velikem loncu hranilo, v shrambi. Prleki ji pravijo tujnka, mi Dolenci pa samo mast, pa konc.

Žavtava pa postane ko se postara. Namreč shrambe nekoč niso bile izolirane. Če je nisi imel globoko v kleti, kar je bilo redko, ja globoka klet, kapa?

To so imeli samo na Bizeljskem, ko so rove v hrib kopali, da so lahko vino not starali, se je temperatura poleti precej dvignila, pa makar se je vsak tolažil, da je čim bolj pravo shrambo naredil.

Na severni strani, obzidano, da ja ne bi toplota not prišla. A tisto je bolj teorija. Pozimi je luštno delovalo, poleti, pa oh, kaj bi govoril.

Kakor koli že, mast se je postarala in spremenila okus in to na slabše. Se je reklo da je žautava, kar je ekvivalent za v smeti z njo.

Ne vedno in ne takoj, čim bolj kmalu pa vsekakor.

In se mi podobno zberemo kot takrat ob zgodovinskih dogodkih, ter zasedemo eno kočo gor. Že spet ne vem, kdo in čigava, a sedimo tam, mečemo tarok, pijemo kuhano vino in vice pokamo.

Vse po pričakovanjih in tako kot mora biti.

Malo morgen.

Prvič.

Vsi so bili s puncami. Samo sam sem bil frej kot ptiček na vej. Topogledno so bile potem tudi reakcije na povedan vic, dovtip, vzklik.

Menda sem preveč težil in še nehal nisem, tako so potem za nazaj razložili.

V resnic smo pa vsi skupaj držali štango enmu, ker se ni upal, ali pa se pač ne spodobi, da bi šla dva sama na Velko v kočo čez vikend.

Takrat ni bilo ne vem kako uspešno, tako da sta potem vse eno šla sama, da sta lahko v tanane porihtala.

Ker niso bile samo moje neslane šale tu mač, ampak je bila celotna shema ta pridnih in ni da bi se šli stranpoti buntovnikov, kakor se takim v takih letih gre.

Ti povem podn na celi črti.

Pa ni bilo samo to.

Takrat enkrat smo opravili naše zanje skupno kolovratenje, tisto ko smo šli skozi zadnje prisojnikovo okno, za prvega smo bili menda prepozni, to do sedaj še nikoli ni bil izgovor, potem čez Razor in po Kriški koči domov, ker so imeli vsi nekaj nujnega.

Ti povem, bede so križ.

Brez ne gre, z pa ni lahko.

Tudi na Pokljuko naj bi šli, je bilo že vse zmenjeno, potem so pa zadnji hip, vsak posebej, mogoče pa le ni bilo zmenjeno, odpovedali.

Takrat sem bil že našpičen, kva ste pa fakjeni, grem pa sam in potem tam videl, da je po svoje še bolje sam, ker se lahko lih po svoje obračaš, da ne rečem, da se nikamor ne mudi in vidiš sicer ne tistega, kar si se namenil, zato pa toliko drugega, i kok je pa to fino, pa sploh nisem vedel da obstoja.

U, tisto je bilo epsko potovanje.

Ne v današnjem smislu.

U, to pa sploh ne.

Sem zadnjič videl, je en šel, nič šel, tekkel je, iz Križa na Krvavc, Kokrško sedlo, čez pode na Kamniško sedlo, mimo Korošice v

Kamniško belo Belo in nazaj na Križ kjer je parkiral in to v enem dnevu.

Sam sem vse to prehodil, sicer čez vrhove, po kosih celo življenje.

Tako da se moja samotna Pokljuka ne more primerjati z današnjimi trendi, takrat se mi je pa zdelo da sem cel svet objel.

Takrat sem iz Rudnega polja pičil na Viševnik, sem sicer imel v planu Lipanco in Debelo peč, a kakor že povedano, če si sam, se trenutki sproti spreminjajo.

Na Viševniku se mi je zdelo da je še ogromno časa, tako da sem se podal na Tosc, kamor nisem prišel, ker sem prej zavil okoli Tosceve riti na Planino pod Mišelj vrhom.

Tam me je prevevala taka vzhičenost, pa ne nad naravo, no tudi, a to je itak po difoltu, a dejstvo da sam hodim in da je fajn, to je bilo pa odkritje, tako da sem ves smejoč malodane [hopsal](#) proti Uskovnici. Ne vem če ne bi, če bi vedel da sem sam, a so se vedno ko te kaj takega prime prikazali turisti.

Ne samo to, nisem bil sam sam, še nekaj drugih je bilo, v resnici sem čisto prvič na to tako gledal. Saj sem že kdaj koga srečal samega v hribih, a si tisto pač razlagal z situacijo. So šli nekam, pa je moral zaradi ne vem kakšnega vzroka nazaj. Na primer pozabil bundo, ali mu je pa denarja zmanjkalo, al pa kr kej.

Da je pa sam hoditi luštno, pa še nikoli, do takrat.

Ne samo to.

Še eno bedo sem srečal.

Sicer pokomentiral, kakor se pač pokomentira v hribih, saj veš tisto kok je še, pa vreme bo držalo pa take, tudi opazil, da bede bistveno bolj na kratko, kot grupa turistov, a si svoje mislil, v smislu, u matr, mi bo še vseč postalo.

Na Zajamnikih se je že večerilo, pa ne samo to. Tudi meni se je večerilo, kar se kondicije tiče in sem ravno zadnji korak porabil, zares ne bi mogel niti enega več, ko sem stal pred avtom. Še gepek je bil daleč tako sem bil zbit.

Saj verjetno niti ne tako fizično. Če bi se napil in najedel, bi verjetno še do Zatrnika prišel, če ne celo na Bled, a potem bi gotovo škripnil.

Je bilo pa emocionalno nabito.

Ja, vem, danes jih veliko samih šprudla in še noben ni psihično trpel zaradi tega. Ne rečem žuljev, ali prešvicane riti, u to je danes problem, tako da je potrebno litre dezodorantov.

U, če kaj, mi gre pa to na jetra.

Če švicneš, švicneš pa seveda če v hrib hropeš, potem ne moreš na vijolice dišat.

Ti pa ravno to.

Pol ti pa zasmradi še tri ovinke, ker je tisti dezotorant zares nemogoče vonjave.

Kar želodec se mi obrača kadar kakega takega srečam.

Že pri bedah ni luštno, pa čeprav prešvicana beda ima en poseben čar, pri descu pa ravno v kontro.

Če bi bilo po moje, pa ni, pol pa je kakor je, bi bilo prepovedano hoditi takim po potih kjer hodim.

Pa ni.

Zato pa dan današnji ubiram vse v kontro.

Če gredo vsi tja, grem sam sem.

Pa ne samo to.

Odkril sem, da je ogromno koncev takoj za parkingom, katere že leta ni nihče obiskal.

Seveda zato pridem nazaj ves popraskan in opikan, če je že kdaj kdo tam šel, je že zdavnaj zaraslo z robidovjem, tako da zadnje čase še škarje za obrezovanje drevja s sabo nosim.

Ampak je fajn.

Vmes

Neki vmes.

V resnici se sila težko reče vmes, ker pri tej trditvi, morata biti definirana oba konca. Ja, levo in desno, al pa zgor in spod, če hočeš kaj vmes.

Takrat so se pa dogodki kar prelivali, se dopolnjevali, nekateri ponavljali, nekateri pozabljali za vedno, če ne bi tega in takih pisal, bi verjetno za vedno ostalo nekje, težko rečeš v zgodovini, ker zgodovina je tisto znano, tisto pozabljeno pa ni, ja zgodovina, kaj pa drugca in kot taka niti ne obstaja, vsaj do trenutka, ko se ker spomne.

Potem znajo nastati sila različne interpretacije.

Namreč tisto povem pozabljeno, je nekaj kar ni imelo nekakšne simbolne vrednosti, no to celo lahko ima, a samo potem ko se kdo tega spomni in navrže;

"U pišuka, a se spomnš?"

Ne, se ne.

Ma, uno sej veš, ko

Pojma nimam.

Koko, če si pa

Jest pa že ne!"

Potem so variante.

Mogoče se mi pa samo zdi in sem nekaj pomešal.

Ali pa celo, uni drugi, čez čas, ko se čustva pomirijo in se zopet prikrade občutek domačnosti vsakodnevnega življenja, takrat ko imaš ne vem zakaj, a nekakšno pavzo, ker če si sredi nekega drugega dogajanja, ali celo sredi ene druge jebe, sigurno ne boš na take mislil, ampak na tisto in tedaj. Ko pa tisto porihraš in se življenje vrtil ne da bi opazil da se, potem pa so kdaj trenutki, sicer ne vem česa, tako literarno povedano bi lahko bili trenutki sreče, a samo v smislu, matr mam srečo da nisem pozabi, al pa še dobro da me je spomnil, čeprav tega slednjega je malo, glede na prej opisano situacijo.

Ma, jest pa že ne, situacijo.

Tisto mora povsem zbledeti, da se potem zvezde tako naštimajo, al pa luna, al pa kar koli že, menda ni povsem racionalno, a se povrne spomin, u pa res, a se spomniš

Glede na to, da se spominjamo večinoma ta fajnih spominov, jebe pa podzavestno potlačimo ali jih zatajimo, pripišemo nekomu drugemu, ali pa celo izbrišemo in te lahko samo še kakšne fotografija razgali, da si bil vsaj zraven, če ne še kaj, a na srečo so v tistih časih redki fotografirali.

Profiti za kakšne cajtnge, a tisti so bolj na dogodke hodili, tako da, če te ni bilo tam, težko da boš na fotki.

In nekateri posamezniki, katere nas je samo fotkanje veselilo. A na primer pri meni, ne glede na to, da sem leta mislil, da sploh

nisem tako slab, včasih mi pa kera res rata, so bila tudi obdobja intenzivnosti.

Včasih stalno in povsod, potem pa, od dogajanj odvisno, včasih pa celo povsem brez fotoaparata.

Po Murfitu, večinoma ravno takrat, ko bi te en tak pozabljen spomin, lahko zapeljal v povsem druge čase, včasih pa še kraje, tako ti pa ostane samo spominjanje nečesa, za kar pa niti ne veš, ali si sanjal, ali je kaj na tem in potem ostane samo še možnost, ali potlačim, butl, pa kva use se boš še zmislu, ali pa gradiš na tistem nedefiniranem spominu, nadalne izpeljave in prilagoditve. Za kar pa že veš, da sem bil ene vrste strokovnjak. Predvsem na polju družbeno zavedne socialistične skupnosti in napredka bratskih narodov.

Hec.

Na babe sem pa stalno misli, to pa ni debate.

Na punce v resnici, takrat smo bili še taki luštni, mladi, nedolžni ne več vsi, a so bila tista razmišljanja v kontekstu odraslosti, pa zato lahko rečem tistim puncam babe.

In iz tistega se je razvilo mnogo, premnogo spominov, veliko pa še unih od začetka, ko ne veš ali ima kaj z resničnostjo.

A občutek okoli srca ostane in je prav toplo, pa makar bilo zunaj -5.

Ok, nima veze.

Ja, nisem več začetnik, niso samo sanje svinje u kukuruzu.

Tudi meni so se zgodile konkretnosti.

Z Vero je bilo kratko al sladko. Predvsem pa še nisem bil pripravljen na zares. A dej, dej, pri teh letih, pa poročit. Ja eni se, a kar naj se, če so fakjeni, sam pa mislim, ja, prva ljubezen ima težo, in razumem une ki pravijo prva je bila edina prava, razumem ja, a se tudi ne strinjam. Pred nami je še celo življenje in je potrebo doživeti vse, ali pa vsaj večino, no vsaj kaj več kot samo prvo ljubezen, pa makar bile vse ostale samo bleda senca prve. Že zato, da jo kot tako jemlješ. Sicer sploh ne veš da je to to.

Tako kot večino v življenju.

Seveda je potrebno iti gori doli na okoli, še najbolje v tujino, da potem vidiš da čez škofjeloškega, domačega ga ni, pa magari bili vsi kruhi nas svetu, eni celo dobri, a domači je le domači in takega pač nimajo, pa imeli, sem videl potem eno pekarno je imela napisano na izložbi 30 vrst kruha. Pri nas pa bel, pol bel in črn. Takrat pa še škofjeloški domač, smo ga menda glih vsi nekaj let kupovali.

Ok nima veze.

Sem hotel povedati da se mora še marsikaj zgoditi, preden dahnem un usodni DA.

Bilo jih je kar nekaj, nekatere celo v smislu, dajmo kaj več, a sem čisto pre lesen in počasen in sploh ne štekam ženske (dekliške) duše, predno sam kaj, je že prošo voz, ali pa zinem kaj, pa se sploh ne zavedam, kar sploh ne paše in je potem katastrofa.

Že pri vicih v normalni (moški (fantovski)) družbi prihaja do silnih diskrepanc, nekateri sploh ne štekajo vica, včasih še dovtipa ne in celo tam nastane štala, ker pač butaste otresam. Ne samo to.

Že spet (podčrtal avtor) ene butaste otresam.

Na srečo je tega malo in je kar kaj tudi kompatibilnih in podobnih političnih nazorov, pa makar takrat še nihče ni niti pomislil na večstrankarstvo. Se je pa kristaliziralo, to pa ni debate. Ali je imelo kaj veze z sistemom ni povsem jasno, po moje je bolj faza odraščanja.

Tisto ko dobiš prvi mozolj in so samo še bede na svetu.

Na začetku tera inkognita, da potem postane pol njih, čist mim, a so vmes nekatere, ki ne samo da bi lahko kaj bilo, včasih se še iskrice v očeh zasvetijo in komolca dotakneta, potem je pa že skor tko kot da hodiva, samo da ona še ne ve.

A tisto je potem že druga zgodba.

Profiliram se.

Iz tistega kompletnega jebivetra nastaja nekaj na temo stališč. Še celo pri muziki, ni samo rock, občasno jazz, še celo klasična, ne morš verjet, sam tudi ne bi če ne bi bil zraven.

Nekako je povezano.

Tisto ko je bil psihadelični rock, pa Stepni volk, Bukovski, nekateri so razlagali da ne rabijo LSDja, ker je liter šljive lih tko dobr, pa bistveno bolj poceni.

Sem sicer z levo roko vse gornje obdelal in raje zajadral v družbeno angažiranost.

Na začetku na osebni ravni, ker so mi institucionalne forme, podobno kot cerkvene, šle fejest na jetra.

Kermu pa ne?

Dopuščam da je kdo religiozen, veren, da hodi pa v cerkev, zaradi katere so dogajajo pokoli pa ne.

Pri partiji pa podobno. Sicer dosti bolj potih, smo vse eno verjeli da imajo stene ušesa, pa makar se vedno zezali na to in podobne teme, a kjer je dim je tudi ogenj in ankol naveš, raj tih bot pa naprej plavej.

U to smo stalno uporabljali.

Gre škotska familija u Ameriko in vpraša tamal, oči kok je še do Amerike?

Tih bot pa naprej plavej!

Tih bot sicer ne, a glih vsakemu pa tudi ni potrebno na veliki zvon obešati in so bile zaključene družbe, še največ v zvezi z kakšnim muziciranjem, dem šesn ([Jam session](#)), smo takrat rekli, kar se je pa obvezno obrnilo prvo v mal pivca in kakšen cigaret, potem pa hitro še kera debata. Na začetku o rocku, takem in drugačnem, do problemov duše in na koncu, kako bi pa mi tole prerihtali.

Tam je bilo ogromno razhajanj, a kar se mene tiče mi je bilo vse bolj jasno, da nekaj bo potrebno spremeniti v deželi tej, kaj sicer še ne, a nekaj sigurno, tako da je potem konec koncev nastalo udejstvovanje v sistemskih vzorcih.

To pa zato, ker drugače sploh ni šlo.
Če se še tako tečnaril antinaprotivno, se je potem le zavrtelo v ZSMS.

Ni bil totalitarizem.

Smo le lahko šli lih po celem svetu s tistimi rdečimi pasporti, a prav svobodno pa tudi ni bilo.

To smo sicer potem čez leta povezali, a so bili tudi Tribuna in Mladina, Radio Študent, me ne bi čudilo, da še Pankrti pod okriljem ZSMS, ali pa vsaj SDL.

A tisto je potem že druga zgodba.

Mene je takrat razjedalo, skupno dobro, med nami mladinci, pa še bolj mladinkami.

Tako da sem jih skibiciral, da se vpišemo v delovno brigado. Te so bile že malo pozabljen relikv in vmes se je zares dogajalo kaj vse ne.

Na primer, ena taka je bila, postavljanje [robnikov](#) ob pot spominov in tovarštva okoli Ljubljane. Je bila zvezna brigada, kar pomeni da je prišla mladina iz vseh koncev nam takrat še ljube skupne domovine.

A primerjava tistih robnikov, kakor tudi udeležencev, je bila zares hecna, s [Brčko Banoviči](#) brigado, ko so z [golimi](#) rokami hribe premikali. To pa dobesedno, saj so imeli samo krampe in lopate.

Tu so pa nekatere sicer precej atraktivne mladinke, u, matr Črnogorke so pa res [superce](#), pazile da si ne bi nohtov zlomile, da bodo na velemestnem plesu tipi top.

(Ide da tulumare (tulum = žur))

Omenjena agitacija je bila delovna akcija v Bosni in kakor so me potem pošiljali v vse možno, ni bilo lahko, da so zares garali, a tisto ni bilo tako hudo, kakor potem zvečer na [mitingih](#) bratstva in enotnosti, kjer so morali biti pod mus, so jih preverjali po spiskih. Tisto so mi pa super zamerili in jih je bilo kar nekaj, ki o meni niso našli več pozitivne besede.

Namreč edino mene niso potrdili na zdravniškem izpitu, ker sem imel srčno revmo.

Kar pa me sploh ni ustavilo, da ne bi vse bolj zagreto razlagal, da se da, sicer super najboljšo socialistično samoupravljanje še izboljšati z lastnim angažiranjem, v obstoječih inštitucijah in z svetlim vzgledom pokazati tistim prisklednikom ki so celotni sistem umazali z lastnim drekom, kako je prav in bi se nenazadnje celo največji ritolizniki bolj apetitnih obnašali.

Načrt ni uspel, saj se je prej sistem sprevrgel, mene je pa takrat tudi že po drugih koncih nosilo in mi je bilo za take ideje malo mar.

A tisto je bilo mnogo let po tem in če bi me takrat povprašal po gornjem bi z ogorčenjem zanikal.

Jest da sem štango držal sistemu?

Ankol! (Nikoli)
Saj sem bil vedno proti.

Ja, po svoje.
Po kom drugem pa ne.

Tako da.
Kar biu sm. (Kar bil sem.)
U, stalno kaj.

Z bendom smo čakali na producenta, da bi plato posneli in ga tudi nikoli dočakali.

Naredil sem vozniški izpit, ne vem če ne še isti mesec, kot sem imel rojstni dan. Ne, avta še dolgo nisem imel, sem ga pa v garažo vozil, kar pa tudi ni kar tako.

Nada mi je pustila globoko brazgotino, pa ni bila ničesar kriva.
Kaj pa kompliciram?
Tak sm!

Barbara je bila najlepši skomin, pa ničesar ni bilo.

Ka pa Bojana?

Nč ni iz Bojano.
Nikoli me ni poiskala. Sem pa zato dobil razglednico in to na šolo, ker ni vedela domačega naslova, pisala mi je pa iz Londona, kamor je šla za par mesecev kot oper ([au pair](#)). Menda se ima super, da se je zapletla z enim lokalcem in da mi želi vse najboljše v življenju, ker sem ena prav posebna dobra duša.

H?

Pa s čim me boste še obkladale?

Da bi bila pa katera konkretno zlezla v moje naročje, je pa ni.

Tipiš!

Se veliko prej že razideva, če se sploh zbližava.

Mtr sem lesen!

Vlak

Močna vrednota mladih je solidarnost na splošno, kakor tudi solidarnost z vsemi marginalnimi skupinami, kot so manjšinske etnične skupine, temnopolti in istospolni in nenazadnje mirovna in ekološka gibanja.

Mladi predstavljamo subkulturno skupnost, kot alternativa dominantnim vrednotam in borimo se da bi postali pomemben del civilne družbe.

Socializacija v lastni režiji.

Prosti čas je prostor za ustvarjalnost.
Prvo v zabavi in kulturi, nato pa še kritična analiza družbe.

Industrija je prevzela mladinske stile in jih spremenila v tržne simbole.

Pojdimo protestirat za skupno dobro, ne pa cviliti o zaposlitvi, karieri in stanovanju.

Zdravje varnost in družina, kot da bi starca poslušal.

Mnogi postajajo individualisti in so svobodo zamenjali za varnost.

Na prvem mestu varnost družine kmalu pristavi lonček tudi varnost države, potem pa ni daleč strah, da nam tujci kradejo delovna mesta. (Prvi postulati fašizma)

Mladi poizkušamo sooblikovati prihodnost.

Morali bi se bolj široko povezati, poiskati simpatizerje iz vseh generacij. Spodbujati bi morali razprave in razmisleke o novih socialnih razmerjih, ki bi presegle enoumje eno partistva.

Vključevati bi morali strokovnjake iz vseh področij, predvsem pa z novimi idejami, kateri niso nikogaršnji produkt usmeritve, a imajo kritično mišljenje.

Premisliti in izboljšati vse na novo. Nova kmetijska politika, nova ekonomija, kvalitetnejše javno zdravstvo in šolstvo, solidarnost v družbi od vrha do dna. Neprofitna stanovanja za mlade in mlade družine.

Mladi predstavljajo pomenljivo družbeno skupino šele, če se družbeno uveljavijo s svojim uresničevanjem prihodnosti. Brez tega se ne dvignejo nad biološko psihološki proces odraščanja.

Šolski sistem bi morali predrugačiti.
Manj snovi, zato pa to dosti bolj poglobljeno.

Nujna je refleksija.
Pogovor o teoriji in vihravost idej.

Najprej diploma, nato zaposlitev, stanovanje, partner in na koncu družina in otroci.
Če se kateri od ciljev zavleče, prvo odpade družina in otroci.

Ker ni prostorov za javna soočenja različnih idej in pogledov, se mladi raje umikajo v zasebnost in sebičnost.

Prosto po Mirjam.
(Mirjana Ule)

Približno to in take so bile takrat povedane. V resnici se ne spomnim, kdo je kaj rekel. Ne samo to, še tega se ne spomnim kdo je prisostvoval debati. Tako na videz, se mi zdi, da sem nekatere že videl, a pojma nimam v kakšnem kontekstu. Sploh je pa včasih tako, da se ti zdi nekdo od nekje poznan, pa se potem izkaže da ne, a je taka pozitivna energija, ko se zaštekaš in potem iz tistega potegneš prejšnji zaključek.

Ja, da ga, jo od nekje poznaš, ka pa?

Glede debate, katera se je začela že tam na postaji, ko sem prisedel v kupe, takrat še ne nabasan, sta pa tam dva ob oknu že take napletala. Sicer težko rečem, da sem se zaradi tega v ta kupe usedel, ker vsaj tehnično je to še kar težko izvesti, tako da bom raje navrgel, da je bila usoda.

Kapaveš?

Verjetno bi raje stalo slučaj, ker usodnega ni bilo, vsaj direktno nič, se je pa zaradi tiste debate, potem še kaj razvilo, a o tem bolj pol.

Debatno gledano, je mene že precej begal imperializem, katerega pa takrat ni nihče ven privlekel. Namreč, takrat enkrat, verjetno ene pol leta prej, če ne še več, sem prebral, poleg prej omenjene pubertetniške literature, katera me je sicer postavila, med ostale filozofe. No vsaj lahko sem se pogovarjal, ker je zares en butast občutek, če se tam nekje, na primer na kakšnem žuru razvije debata, pač glede na prebrano, ti pa pojma nimaš kaj se menijo in se prav čudiš, da ni normalen žur. Tisto ko skačeš in se režiš, če pa že kaj poveš, se pa obvezno zaključi z eeeeeeeeeaaaaaaaaaaaaa, al pa kr neki. Skratka normalno.

Če so pa tam eni zateženi, vsaj glede na prejšnji opis, zraven pa ne veš kaj premlevajo, je pa res butast. Tako da je v resnici

lažje iti na pir na postajo, pa makar vedno trdil, da tisto je pa zares pod nivojem in me žiuga ke ne dobite, a je v resnici ena redkih še odprtih tam ob lh, Turista pač ne štejem, ker so že takrat imeli tam zlat pir, vsaj po ceni sodeč, poizkusil ga nisem nikoli, in je kakor je.

No, pa je bolje vedeti kaj se menijo, ne glede na to, da se z večino ne strinjal, a če hočeš zraven biti, potem tam kimaš, če je prilika celo kaj vprašaš, če že ne nanese, da bi lahko celo kaj povedal in je kakor je.

Zakaj pa tam sediš, če se ne strinjaš?

Je že kera obetavna filozofinja, pa takrat še bol psihologinja in ne glede na vsebino, se vse eno štuliš, zaradi forme radi. Pa ne forme, samo da bi lahko bil zraven, ampak matr je dobra baba. Zadnje samo v mislih.

Če bi že kdo kaj po tem pobaral, seveda bi bilo deklet, kaj pa drugega, a naj bo pionirka, al kaj?

Ok, nima veze.

Kakor že navrženo, je mene takrat že bolj razjedal imperializem, kakor razvoj socialističnega društva. Bi moralo stati družbe, a ima hrvatizem boljši pomen. Ker včasih, posebej potem, ko so iz tistih družbenih udejstvanj, celo nekatere forme nastale in se povezovale v društva. Za društva pa vemo, so sicer fajn, če ti je vseč kar se že grejo, sicer pa ne zelo zares. Vsaj ne v smislu ZSMS, SZDL in KPJ. Tistim težko rečeš društva, pa makar imela pod perutničko glig vsa društva in gibanja, javne tribune in debate.

Tu bi ponavadi napisal, a tisto je že druga zgodba, pa ne, ker je ista in se zares o tem menimo. Kako izboljšati že tako najboljši možni samoupravni socializem.

Takrat nas je bilo veliko, ki so v to verjeli. Seveda, so vedno in povsod tistih nekaj ki ne verjamejo, še tistemu kar vidiijo, a tisto je zares ena druga štorija. Potem je tu tudi precej njih, ki so po službeni dolžnosti zraven in za tiste tudi mislim, da jih je precej malo verjelo v tisto kar so govorili. Pa makar je bil partijski funkcionar. Tisti po večini niso uporabljali svoje glave in so pač vlekli kar je partija rekla. Praznoglavci tako rekoč.

Al kaj ko je to podobno kot z nadarjenostjo, o kateri sem že razpredal. Sploh ni problem med ekstra butastimi in ekstra nadarjenimi, za oba se ve kako in kaj. Al kaj ko nas je velika večina vmes. Tu se pa potem diferencira od do. Variant stotine. Nekatere, vsaj ekstremne, se večinoma izključujejo.

Po je pa spet tko.

Vsi smo v sredini. Kar je precej človeško in pričakovano. Al kaj ko ni niti sredina enostavna.

Predvsem če uporabljáš svojo glavo in zraven še kritično razmišljáš, potem je težko ostati na sredini.
Bi, pa nebi.
Sem, pa nisem.
Lohk, al pa tut ne.
Viš sploh ni tako enostavno.

Tako da velikokrat izpade, da so tisti deklarativni sredinci v resnici precej ekstremni, predvsem ko zagusti.
Dokler je vse v redu, potem celo drži.
Sem v sredini.
Ka pa če te iz službe vržejo.
Ker me bo?
Zaka smo se pa boril?
Pejmo štrajkat!
Pa take.
Viš pa je sredinčnik takoj postal ekstremist.
Dokler ne pove za kaj se bori, potem mu težko pripišeš predznak.

Ko sem Gandija bral, sem se globoko strinjal z pasivnim odporom.
A lahko se je o Indiji pogovarjati, še posebej o Indiji iz tistih časov, ko je Ghandi vodil.

Če bi pa nas kibicirali keri, pa takoj z kolom po glavi.

Ok, nima veze.
Mlado pa ludo.

A iz tistih branj se je potem kmalu navezalo na imperializem na splošno.
Dokler sem zahod šimfal sem imel celo nekaj podpore, čeprav bi se moral o izboljšanju domačega socializma meniti. A so oficialni teoretiki, podobno trdili, da je imperialistični zahod vsega kriv.

A ne bi bil jaz, če ne bi isto trdil še za Ruse.
Sem fotra precej razpenil.
Večinoma ni nikoli pokazal nikakršnega zanimanja za mojo muziko, socialne stike, za politične nazore pa še najmanj.
Vse dokler nisem trdil da so komunisti sovjetskega vodstva precej podobni, če ne celo isti.

Neuvrščeni ne.
Te so edini gudgajsi (good guys), pa makar ne imeli nikakršne moči, razen na konferencah, katere so nam vsi kazali, a je bilo v smislu psi lajajo, karavana gre pa dalje.

Ampak so vsaj gudgajsi.

Takrat na tistem debatiranju proti morju, nisem vlekel na površje nič v zvezi z imperializmom, ker je bilo že ostalega toliko, da smo še tisto lih za glih obdelali.
Vsaj večinoma.
Nekateri so potem tudi na sledečih dogodkih in lokacijah nekaj na to temo nastavljali, a ni bilo več eha in so bili samo še medklici, precej hitro zatrti z preklici normalnega žura, a o tistem mal bol pol.

Ok.

Razprava postajala je vroča, pa ne glede nestrinjanj in branjenj stališč celo z kruto pestjo. Ne, nič takega, a nekaj več decibelov pa in počasi so se nam pridruževali še ostali. Niso bili samo tiho, tisto, ko se zbere množica in potem posluša dvoboj, ali troboj, v redkih primerih štirboj. Ne, kar kaj jih je imelo kaj dodati, čez čas celo predrugačiti, skratka tam so se iskrile celo rešitve. Seveda se tistemu danes vsi režimo, a takrat je bilo pa precej zares.

Tako da nas je bilo potem čez čas v kupeju, v katerem jih je, kadar je nabasan, 6, potem pa 10, takrat se jih je lahko stisnilo, seveda so si morali biti simpatični, brez slednjega ne gre. Potem pa še dva na polici za prtljago en na oknu, na vratih pa vsaj trije.

Vemo na vratih kupeja se dva komaj srečata, zato se večinoma srečanje dogaja s dajanjem prednosti.

A ko si mlad in poln energije, pa sploh ni nemogoče da visijo štirje.

To se sicer ni dalo povsem definirati, ker so na nek način gomazeli mimo. Namreč, veliko jih je poizkušalo poslušati, pa več kot prerin mimo ni bil mogoč, tako da sem opazovanje prerivajoče množice komaj spremljal.

Ne da ni bilo nobene za pogledat. Tudi, a sploh ni bila poanta v tem, ampak v debati, tako da ne vem kdo je bil prisoten.

Krpan

Zdej, to je tko.

Kakor je bila debata živa in iskriva, se prelivala iz teme v temo, dopolnjevala in včasih celo vzplamtela, večino časa zatirala, normalne hece, katere spremlja vožnja tja, nazaj grede, so namreč, povsem drugi štos, če sploh so, če ni vsesplošno spanje, ali vsaj zrenje skozi okno, v smislu, gledal pa nič videl, vsaj zaznanega, kaj se po v glavi dogaja, je pa že ena druga zgodba, tako je potem, ko vlak prekucne čez kraški rob in se razležejo tisti fenomenalni razgledi, v resnici niso ne vem kakšni, a zrenje v dalj in tam na kraškem robu se daleč vidi, sicer ne do morja, a se podzavestno dojema, še mal, pa bo tudi to, kar pa sploh ni res, ker morje zagledaš lih šele na postaji, a kdo bi se z detajli trapil, tam na kraškem robu se sluti da nekaj bo in so potem celo une vasi stisnjene pod rob nekako romantične, čeprav povsem nepoznane, kdaj je pa še kdo tu hodil, tako da se med tisto debate vse eno prikradejo tudi veseli dovtipi, nekaj celo smešnih, tako da pomisliš, al pa se ne bi raje malo zezal, kakor da rešujemo svetovne probleme.

Ma, ne svetone, v resnici lokalne, a v kontekstu ideologije, pa lih.

Ok, nima veze.

Ne glede na vse več veselih dovtipov, se je debata nadaljevala, še potem tam na postaji avtobusni. Sicer bolj v komorni zasedbi, ker tisti naval na cugu je bil zelo intenziven gor po planoti, sedaj tu, kjer je pa dovolj prostora, se jih pa sploh ni veliko udeleževalo toku misli. Ne samo to, celo mene, katerega je debata še kar okupirala, mislim, tako vsebinsko, ne bi sedaj o stranpoteh, kdo si je kaj pri tem mislil, takrat to sploh ni bilo važno, a sem vse eno precej stegoval vrat proti pučini. Obzorju, po celinsko slovensko, tu v primorju, pa polno enih drugih besed, dalmatinskih sicer ne, a italijanskih pa vse več, katere mi pa takrat še niso bile blizu.

Ok, nima veze.

Tam na avtobusni postaji, se sicer morje ni videlo, je bilo preveč avtov vmes, večinoma avtobusi, a se je preko videlo ladje na obzorju, to sicer ne, so le parkirane pred pristaniščem, tako da je obzorje potem še za njimi, a občutek ostane, da se od tu gre v širni svet, zato so me pa vedno privlačile luke, pristanišča po celinsko slovensko, zaradi psihologije besede.

A kaj da nakladam?

Oh, to je pa tko.

Besede, seveda imajo svoj pomen, zato so se jih pa zmislili. Avto je avto, svinčnik pa svinčnik in tako v nedogled. Verjetno se prej

konča, ker v nedogledu bi jih bilo pa zares ogromno. Koliko besed pa ima slovenščina?

Z vsemi slengi in dialekti, da spakedranščine ne omenjam.

Ja, celo ta je prisotna.

U meni sila mila.

Una je fajna:

Gremo sekirat led!

S sekiro sekati led.

Al pa.

Mimogrede.

Mimo grede.

Bližnjica skozi vrt, sam pas da ne potacaš mataviuca.

Brez te je okoli vrta, za kar pa pač ni časa.

In tko.

V resnici jih je ogromno.

Pa nisem hotel o teh, ampak o tistih povsem vsakdanjih, katere pa budijo posebna občutja.

Prej je bil kraški rob. Seveda rob in seveda na krasu. A ni samo to. Je tudi pogled v širne daljave, tam, v širnih daljavah je pa sila zanimivo. In Morje. Še vonjaš ga takrat, pa je samo spomin na vesela poletna doživetja.

U, tega pa tudi ogromno.

Podzavestni pomeni besed. Tega sicer ne omenjaš, ker bi te po pameti spraševali.

A kaj hočem, meni se asociacije dogajajo ob povsem nemogočih kombinacijah.

A sem kaj takega rekla?

Ko med pogovorom odlutam v neznane kraje in neznane običaje.

Ne, ne, uprost, me je mal odnesl.

Kaj?

Oh nč, kr tko.

Potem si pa svoje misli.

Ja, kaj neki.

Če ta ni u breg obrnjen, po pa res ne vem ker je?

Pol se pa čudim, da je ni ki bi za mano lezla.

Na avtobusu še kar gužva, pa je bil krpan.

Krpan smo takrat rekli, vsaj močvirniki, kako so ga imenovali na obali, ali celo toti Štajerci ne vem, avtobusu z zglobom, dvakratni avtobus, sicer namenjen mestnemu prometu, tam pa je vozil po celi slovenski obali.

Na srečo je je samo 40 kilometrov.

Ok nima veze.

Na začetku je bila kar gužva, vsaj tja do Izole, tako da smo se kar tiščali, glede na to da smo imeli še kar prtljage. Sam sicer ne, ker je samo dva dni in ena noč, katere naj ne bi niti doživel, samo v smislu svetlobe, ostalega pa vse v kontro.

Nekateri pa, tako da je bilo še zaradi tistega, malček težje med vožnjo.

Sem imel srečo, sem sedel in še ven sem lahko gledal, ker oni na drugi strani hodnika, so lahko gledali ali riti ali pa šumo na obalni cesti.

Smo bili nekje na sredi, ko ni več pozidano, vsaj nekaj kilometrov je bilo takrat še kar prazno, ko me ena roka boksne v ramo.

Glede na gužvo in že prejšnje dotikanje, niti nisem posebej reagiral. Je bilo sicer nepričakovano, a kaj pa veš, med prijatelji je veliko dotikanja, tudi če ni gužve.

Čez par minut pa še enkrat.

Sem se trudil povezati, katera rit je bila, pa iz mojega zornega kota ni bilo nikogar kateremu bi kaj takega pripisal.

Ob moji rami je stale ena, u [fajna](#), vse tako kot mora biti v tistih letih, pa še malo čez, če bi mi jo kdo predstavil, bi se komot zapletel v nekakšno nakladanje, a tisto je potem že druga zgodba, ja ne moreš kar kompletnega neznanca napasti z pozitivnimi čustvi, da bi pa eni ki ima super, pa ne bi sedaj v detajle, bi preveč banalno izpadlo, a je bilo točno to, u kok dobre ..., ja oči duša pokvarjena, ka pa, tisto pa ni enostavno.

Tam rabiš predigro, da ne omenjam konteksta in nenazadnje od usode je večino odvisno, kakšna reakcija bi bila.

Pa sem jo zagledal.

Ja, boksarsko roko.

Se je zopet stegnila mimo une ta fajne riti, a sem jo prijel in ...

Gužva je bila, tako da ni bilo takoj jasno, a se mi je zdelo, da je to roka Bojanina.

Ej, sem zatrokiral.

Panika. Kaj pa sedaj?

Tako da sem vse bolj intenzivno čakal na trenutek, da bi se avtobus tako zatresel. Na primer voznik pospeši ali še bolj običajno zavira, takrat se masa sinhrono premakne. V tistih trenutkih, se nekateri bolj, nekateri manj, pač glede na zverziranost visenja na štangi in zaradi tistih razlik se ustvariyo špranje, v najboljših primerih pa celo prosto in takrat lahko vidiš na drugo stran hodnika.

Pravi Boris:

"As tko potreben, da jo stalno iz 15 cm u rit gledaš?"

Mu sploh nisem poizkušal pojasniti, da je ta ob mojem obrazu sicer ena superca, a sploh ni o njej, in da je vso zanimanje posvečeno osebi še dve riti na drugi strani.

"Gospodična ali bi sedla?"

Vprašam uno iz ta fajno, tik ob mojem obrazu.

"Kreten!"

Ej sem butasto gledal.

Kaj sem pa takega rekel?

A če daš keru prednost, si pa že vosu.

Kam plujemo?

Kar sapo ni jemlje, guspa.

Ta je iz drugega štosu, pa obdobja tudi.

A je še vedno prisotno. Verjetno bo za vedno.

Tako da bi sicer najraje vstal in se prerinil do Bojane, a potem tudi nisem imel teksta.

Kompletno me je spodnesla.

Boris je sicer pravil, kje veslajo, kadar pridejo na regato v Izolo, kakor tudi doživljaje ob tem, a ga nisem slišal.

Prav pohlevno sem opazoval predmestje Izole.

V resnici je celo predmestje fajn.

Včasih se ti kaj zazdi fajn, pa v resnici nima veze z tistim, a se tako počutiš.

Fajn.

Strunjan

Ne vem če jih je bilo 10 na avtobusu ko je odpeljal iz postajališča v Strunjanu. Se je izkazalo, da je bilo naših še največ na busu.

Zdej naših?

To je tko.

Verjetno bi bilo le bolje, če bi se prej pozanimal s kom grem. Načelno no problem, saj je vendar končni iz Šube.

To je spet tko.

Se v resnici nisem več veliko posvečal Šubi in njenim. Kamor je ker padel tako sva se pobirala, da bi pa skor vsak večer v Maxita hodil, ker so bile tam ta boljše iz Šube, pa že dolgo ne. V resnici je bil samo prvi, potem pa že vse ostalo, pa še takrat ni bilo celo leto, a par mesecev pa gotovo.

Ja, se je marsikaj tam, ali v zvezi s tistim zgodilo, pa spet nič zgodovinsko pomembnega, vsaj da bi prišlo v anale zgodovine. No, da bi kaj veliko o tistem pisal. Načelno je pa tudi že večino povedanega, sicer tako mimo grede, ali v povezavah in kontekstih.

Pol je pa še en tko.

Ne, stikov pa sploh nisem pretrgal.

To se nekako ni dalo, tudi če bi mi kaj takega na misel hodilo. Če si srečal Živo si bil pečen za vsaj pol ure v zgodbah in nezgodah večinoma okoli ali v Šubi.

Živo sem vse eno še kar srečeval, čeprav so se najina pota hudo razhajala, a stanovala je v isti vrsti hiš in če bi se ji hotel ogniti, bi moral ravno prej čekirati, da ni slučajno na ulici. Pa nisem.

Ne, samo to, v resnici mi je prijalo, čeprav sem glumil tam buntovnika brez razloga, a včasih je vse eno fino srečati starega kamerada, stara sicer nisva bila, a saj veš kaj bi rad povedal in slišati čenče znanih prostor in osebkov, pa makar bil ideološko super proti.

Eno je teorija, praksa se pa redko, če sploh kdaj poklopi s prejšnjim.

Pa ni bila samo Živa.

Tudi druge sem srečeval ob različnih prilikah v različnih prostorih in časih, tako da sem bil sicer težek roker in še težji oblikovalec, a vse eno vpet v bistvo Šubičeve gimnazije.

In tko spet enkrat, v resnici se niti ne spomnim, kje in kdaj, a rečmo, da grem dol po ulci, kar bi komot bilo mimo Konzorcija, tam sem velikokrat na trolo šel, če ne pri Drami in tam tudi srečeval koga vse ne.

Takrat je bil en takih časov, ko se je zdelo da lih pol Ljubljane poznam in točno toliko Ljubljančanov, pa še par vozačev, ja važičev tudi in je izgledalo da lih stalno živjo govorim.

Če sem bil v družbi večinoma samo to, al pa samo ne hitro par besed, če pa sam, je pa trajalo lih 50 m pa sem že klepetal.

Zdej.

Če bi se mi mudilo, bi to celo lahko bil problem, a kaj ko sem po drugi strani tudi freh in se v taki situaciji niti ne bi pustim kaj veliko ženirati.

Ok, če bi gorela voda, ne rečem, al pa če bi Živo srečal, pol se ni dalo mirno mimo, pa makar je cela savska banda za mano tekla.

Nič, tekega, nikoli.

Ma, una zadnje, uno prej pa še kar.

Ja, mimo Žive iti z samo živjo.

Še če je imela kerga v obdelavi je morala povedat nekaj najnujnejših stavkov, un je samo butasto gledal, saj sploh ni vedel o čem se meniva.

Sam sem bil pa tudi že zverziran in sem vedel, da še najhitreje mimo pridem, da jo poslušam tistih prvih nekaj nujnih, potem pa od konteksta odvisno, se je z malo sreče dalo prekiniti.

Mam to pa to, te pokličem, živjo letim.

Je potem morala še nekaj povedati, tudi še potem ko sva se oddaljevala, a je izgledalo da gremo dalje.

Ok, veze nima z današnjo zgodbo, razen, da bi verjetno moral le poslušati s kom grem na morje.

Namreč je rekel Matej, a greš z nami na morje?

Ja, seveda, kdaj?

Jutri, v petek in v nedeljo dam.

Sploh nisem vprašal kdo, kje kam, s kom in zakaj se mi je pa svitalo.

Ja, da bo žur do jutranjih ur, ka pa.

Je bilo sicer malo sumljivo, od petka do nedelje, večinoma se take gremo od danes na jutri.

Ker jutri je redko kdo uporaben za kaj več kot jamranje.

Kapaveš?

Po pa tam na postaji Strunjanski je izgledalo ene 30 komadov. Ok 25. Ampak ziher več kot 20.

Sploh pa veze nima.

Ima pa, da jih je bilo presenetljivo veliko. Sem jih nekaj poznal. Nekaj na videz, ene pol pa še ankol vidu.

Una iz ta fajno tudi, a je stala v drugi grupi odredov.

Se je takoj nekako naštimalo po tretjinah, pa smo samo iz avtobusa padli.

Ene 5 njih se je takoj odpravilo v bližnjo trgovino, po še zadnje potrebščine.

Ostali so se pa začeli meniti, ali iti preko solin, kjer je absolutno romantično, ali okoli zaliva po cesti, kjer je absolutno dolgočasno.

V resnici ni ne eno ne drugo, a se dojema tako, posebej če si mlad in zaljubljen in sploh je življenje eno super fajn pričakovanje.

Razkol je nastal, čez čas pa celo vpitje, ker so eni trdili, da ni mostu mimo pristana, drugi da je a je v popravilu in tretji da se nikogar ne bojijo in da bodo plavali, če ne bo drugega.

V trgovini so trdili da most je odprt.

V bifeju pa da je zaprt, a bifejskim ni za zaupati, tisti tam so vseh muh polni in je verjetno dogodek dneva, če lahko katere na fintajo.

.

Sva se z sodelavko potem, mnogo let po tem, hotela izogniti zastojem na regionalni cesti in sva še v časih brez garmina iskala poljske poti mimo zastojev in potem tam v eni vasi v bifeju vprašala, kako se pride do Ptuja.

U, so se režal.

Verjetno sva jima popestrila dan, če ne cel teden, ker bila sva v Ptuju.

Al kaj ko je zame Ptuj bil vedno ob vodi na hribu navito staro srednjeveško mesto.

Takrat je bil pa Ptuj še široko razprostrt na ravnini pred reko in sva bila v predmestju, kjer se pa ni videlo ne gradu ne reke.

So sicer povedali a tudi prišli vsi pred bife gledati vesoljce, ki v Ptuju sprašujejo kje je Ptuj.

.

Kar sem hotel povedati je, da so bifejarji en poseben folk in ni da bi jih jemal zdravo za gotovo, ter smo se napotili mimo hiš.

Potem pa med solnimi polji proti obali v pričakovanju mostu.

A to samo polovica približno.

Glede na prejšnje nakladanje ta zaljubljenih.

Sam sem sicer bil, a nesrečno, kar pa menda nihče ni vedel.

Že ko smo padli iz avtobusa je stalno stala zraven.

Ja, Bojana, kera pa.

A miš da una k ma tako fajno.

Ne, una je odšla z drugo grupo odredov.

Zdej, kera je kera ni bilo jasno, a ene pol, oh več, več kot pol jih je odšlo po cesti, okoli zaliva, kao po dolgočasni varianti, a tisto še nisem mogel vedeti, sem si pa predstavljal, da je med [solinami](#) bolj divje, kar je zame enako kot bolj lušno.

Ja, velikokrat je težje čez bolj divje, u, so bile že situacije, ko prideš čez ves popraskan in potolčen, raztrgan, a potem razlagaš, u, a veš kok je fajn tm.

Mi, prva grupa odredov, smo počasi korakali med solnimi polji.

Sonce je žarko grelo pa je bil šele konec maja. Tu je že vse odcvetelo, ne vem če niso že mala jabolka na drevesih.

Ja, če bi vedel kakšno je drevo jabolka, pa saj o tem sem že razpredal.

Sem sicer na kmetih gor rasel in točno vedel kdaj bo kje za rabutat, a to zato ker sem vedel na katerem drevesu kaj raste. Brez sadežev in na tujem teritoriju pa ločim iglavce in listavce. Ajd še ciprese in palme, ostalo moram pa že vprašati.

Se je kar smejala mojim nakladanjem.

A veš, pride trenutek, ko lahko nekemu, po bolj neki, nekemu niti ne vem če deluje, a če te tam kera prav zaupljivo gleda, potem pa, govoriš skoraj kar koli, vsega sicer ne, a saj veš, samo da je na pozitivni strani. Sicer moraš trofiti trenutek, no, bolj čas, ker je sila veliko trenutkov, v kakšnih fajnih konotacijah se jih nabere na ure, a tisto je potem že tudi ena druga zgodba.

Midva pa nisva tako daleč.
Sploh ne vem kje sva?
A sploh kje sva?

Kar pa nisem izpostavljajal.
Tudi za to mora biti trenutek, obdobje ne, čas pa, če prehitro nastaviš, je lahko še tako pozitivni temelj, a če kiksneš, se podre kot hišica iz kart, po pa stojiš tam in se čudiš.
"Kva sm pa tacga reku?"
Ko jo vidiš oddaljevati. U, od uzadi je tut fajna.
"A naj tečem za njo?"
Pišuka, spet sm zamoču.

Nič takega.

"Lej kok dobra [brnistra!](#)"
Pa stojiva pred njo in bi bila menda slepa če je ne bi videla.
A kakor že prej naloženo, nekatere besede ti budijo vse kaj drugačne asociacije, pač glede na intenzivnost spominov, tako tudi nekateri stavki sploh ne pomenijo tega.
Seveda jo je videla.
A ta stavek v resnici pomeni, a ne kok je fino da sva skupaj?
"Lepa je. Samo ne vem če je to.
Kaj?
Brnistra.
Seveda je.
Če še japke ne ločiš, pol naj bi pa rože!
@@@@"

Kaj, tih sm biu in si prejšnje mislil.
Sigurno ni bil napad na osebnost.
Po moje se ji vse eno fajn zdi da sva skupaj.

"Lej kok fajna zelena voda!"
Pravi.
No, a nism reku?
Njej je tudi fino in seveda vidim da je zelena voda, da je pa fajna pa ni debate, samo da sva skupaj.

Sicer bi lahko bilo še kaj, a ni da bi prehiteval, že to je povsem nepričakovano in kaže na super fino fajna.

"Teciva, ostali so že pri mostu!"

Zares so se čakali pri mostu.

Od tu se ni videlo ali z grozo na obrazu, ker je most zaprt in bo treba pot ponoviti in potem nadaljevati za drugo grupo odredov, ali se pa samo zato čakajo ker se je vrsta raztegnila na več 100 metrov.

Zdej 100.
Pa še več.

Seveda nisem meril, a se je zares raztegnila, midva sva pa itak zaostajala zaradi vsej možnih in nemožnih metuljev in kolov in kamnov in lesketa v vodi, da o pticah ne govorim.

Če takole fajn kaže, potem je celo še tak dolgočasen naravni park super, fino, najbolj, možn, fajni.

Da ne bi ker mislil da je dolgočasen krajinski park.
Vse samo to ne.

Ja pa res da nimajo [ringelšpilov](#), na srečo in upam da jih tudi nikoli ne bo, a kaj veš kam pelje tale svet, vse se spreminja.

Vsak dan je isto, pol pa čez par let vidiš da je vse drugač.

So bili že na drugi strani ko jih ujameva.
Most je bil zares zaprt, menda so ga popravljali, a to ob kakšnih drugih časih, sedaj ni bilo nikjer nikogar, samo na dveh mestih je kar manjkalo lat in je bilo potrebno po ograji splezati, kar pa nikomur ni bil problem.

Tako da smo potem tam na [pomolu](#) čakali, kdaj pride druga grupa odredov.

Jih tudi ne dočakali.

Je čez pol ure en naš šel nazaj po cesti in spraševal redke sprehajalce ali so videli take in take. In precej daleč, tam kjer je odcep proti hotelu, zares srečal nekoga, ki jih je poslal do Belega križa nad Strunjanom in nato od tam na levo dol do plaže, ker je na obali podor kamenja in ni mogoče priti do zelenega cilja, kar je bila plaža, za katero danes na gugitu trdijo da je FKK*, takrat pa ni bilo nobenega nagca.

No, pa saj tudi vročine ni bilo, tako da če že bi bil kakšen nudist, bi bil povsem oblečen, tako da smo bili potem ravno taki, oblečeni nudisti, samo da se nihče ni tega spomnil.

Ja, so bile skale v morju, a to še nikoli ni bil problem, tako da smo kmalu za vilo Tartini, malo prijeli za kamen, pa še to ne bi bilo treba, kakšen poskočen bi lahko z rokami v žepu to isto preskakoval, a glede na to da sem nam ni nikamor nudilo, žurka je bila mišljena zvečer, do takrat je pa še par ur, in jih bo itak potrebno prebiti v vznesenem razpravljanju, kdo je kaj pozabil, kdo je kaj mislil, pa potem un tega ni naredil in sploh naj bi vela ena sama dobra volja in ljubezen med narodi ljube domovine.

Smo se že fino razkomotili, nekateri so že postavljali taborni ogenj, čeprav je bilo bolj forme radi, pač en krog kanov, pol pa okol narod leži, a nekako je potrebno prebiti čas, se ga ja ne moreš že prve pol ure total nacolati, pol pa tam spati do dveh zjutraj ko te tako na stran, da ni druge kot vstati, ter se privalili, druga grupa odredov.

Tako po malih skupinah, na vsake tri minute. Al pa pet, se nisem s tem bavil, ker je vsaka grupa priševši po tistem klancu, sem potem videl, je kar u breg, prinesla eno svojo dinamiko, interpretacijo pa gotovo.

Menda so se že gor med oljkami sporekli, ker imajo različne poglede, kaj je privat dvorišče, kaj je pa buš in je bilo kar kaj prerekanja in celo malo vpitja, dokler ni prišel domačin in razložil, da dokler ne delajo škode in ni ograjeno, ni problem tudi čez tuje iti.

Nekateri vse eno niso odnehali in so hoteli oficielno stezico od križa do plaže, tako da so se potem še s tistim zamudili, ker tudi med njimi ni bilo vodje, ampak veliko mnenj kje je bolj prav.

FKK * [Freikörperkultur](#) * naturist culture

Večer

Bila je ena tistih tipičnih scen, ko se zbere [gruča](#), no ne velika, lahko bi se reklo skupina več ali manj poznanih in se tvorijo grupe, katere še kar homogeno izgledajo, vsaj za zunanjega opazovalca, zraven se pa ne ženirajo veliko, glede ostalih.

Najbrž pravijo vice, to sicer ne takoj, prvo je potrebno pretresti čenče in dogodke zadnjih dni, če ne celo ur, glede na to, kako so nekateri nastavili na prihodu.

Verjetno to tudi ne, ker to se rešuje potem ko nastane konflikt med tistimi, kateri imajo različna mnenja, glede na kontekst in predvsem danosti.

Večinoma povsem nepomembno, a ne nenavadno in izgledalo je da bo en tak navaden žur.

"Vedno je glih!
Kaj to?"

To da se formirajo gruče poznanih in si potem cel večer iste štose pravijo, kot na prejšnjem žuru, če ne še vmes, saj so itak vedno skupaj. Kakor da si niso že pred pol ure, dopoldne, včeraj, prejšnji teden, mesec, vsega povedali in je sedaj nujno samo še to...

"Lej, tko to je in je najbolj normalno, sploh si ne predstavljam drugače.

Ti ne jest pa.

Koko?

Glej in se čudi!"

Grem prvo do Mateja, da izmenjava najbolj osnovne informacije, ali so kateri ki niso pod nadzorom.

Ne, sami fajni, sami naši, če je pa ker danes slabe volje mu pa ni pomoči.

"Kaj pa je to važno!

Važno ni!"

Je pa precej butasto preživeti večer z neznanimi, bi jih lahko tudi ne bilo, pa ne bi bilo nič drugače. Ja, na busu bi bilo več prostora, a tudi vedel ne bi, da je to problem.

"Ja in?

Glej in čudi se!"

Grem po Bojano, se je med tem zabavala z metanjem kamenja v vodo. To tudi mene super veseli, še raje delanje žabic, ma uno ko kamen poskakuje po vodi, ker ga vržeš čim bolj po vodni gladini in se potem tekmuje ker naredi večjo žabco, al pa če te kera gleda in se čudi kok dobro [žabco](#) nardiš, a tisto je potem tudi že ena druga zgodba.

V resnici me je za las zgrešilo, da ne bi drugo zgodbo nadaljeval, ker Bojana je bila danes lepa kot še nikoli. Sploh se nisem zavedal kok dobra mačka je.

Meni se je sicer usidrila globoko v možgane, al kam se sidrajo take, mogoče še kam, a nisem iz tistega panike delal, ker najino srečanje pred pol leta je bilo precej na uni strani. Ma, ta tečni, sploh je nisem pogledal kot dobre mačke, čeprav slaba sigurno ni bila, a vsa una tečnost je pač naredila rezultat tak, kakršen je bil in je do prej na solinah nisem dojemal iz tega zornega kota.

Lih za mišiga je falil, pa bi raje žabce metal, tam pod klifom so super fajn kamni, taki ploščati, te bistveno bolj poskakujejo, kakor kakšni nemarno okrogli iz Kamniške Bistrice, a se tudi s tistim da, sam moraš biti mal profita, za kar sem se pa malo imel.

Ok, nima veze.

Jo primem za roko in rečem:

"Pejd mal zmano!"

Je samo presenečeno pogledala in volno sledila. Sicer sem roko takoj izpustil, a je hodila ob meni vzporedno, tako da je samo še tega falilo, da bi se za roke držala. Na kar sem seveda pomislil, a tudi takoj odmisllil, ker sva bila že pri prvi grupi ene 5tih, kar sicer nisem štel a se je podobno dojemalo.

"Živjo, jest sm Andrej, tale je pa Bojana. Prav vesela sva da smo se srečali in se že veselim, da bomo katero skupaj ušpičili."

So sam butast gledal.

Mal mene, še največ oba, med sabo iskali očesni stik, kakor da bi ta kaj povedal o dani situaciji.

Kaj običajna scena v takih trenutkih, tako da sem moral nadaljevati:

"Če kdo kaj rabi, ali lahko kakor koli pomagam, dobrodošli, skupinsko in posamično.

Greva še druge pozdravit.

Se vidmo!"

Pri ostalih pa podobno.

Samo pri onih, kjer sem koga poznal je bilo različno, predvsem pa od situacije in pronicljivosti poznanih naprej.

"Ne, zajebavi!"

Je bilo še največ.

A se je večinoma tudi nadaljevalo na kero drugo foro, tako da je bilo, tako angro gledano, precej na pozitivni strani, pa makar so nekateri še nekaj trenutkov gojili čustvo:

"Ta je čist prtegnen!"

A to samo sami pri sebi, ker ko sem zaključil ob grupi okoli ognja se je nekako čutilo, da so celo uni posebej sedečki pogledovali proti večini okoli ognja in slej ko prej prisedli, se sicer trudili, da bi vse eno ohranili skupinsko zasedbo, a se je že na začetku še kar pomešalo, z večerom pa vse bolj.

Žur bil je živ, kakor je v takih časih normalno. Pijačka je naredila svoje, kakor tudi dve [kitari](#), flavta in večglasno petje. Eni so kar obvladali, nekateri pa prav nič, a se jih je zato toliko bolj slišalo.

Na začetku, še premalo maliganov da bi kdo direktno omenil;

"fušaš kt kojn!"

Sicer noben ne ve kako konji fušajo, a nekaj na to temo.

Važno da smo razumeli, kaj je hotel povedati.

A to je bilo potem ob 11h ko je vse tako kot mora biti in si zadovoljen da si se rodil ravno pravi čas, da si srečal toliko fajnih na kupu.

Lahko bi kiksnil za leto, pol bi pa blo kakor bi bilo.

Se je kar zabavala na račun moji nebuloz.

Bojana je sedela stalno ob meni. Nič nisva govorila na osebni travni.

Ma, ja, seveda, a maš ker cigaret, ta je zelo osebna, a da bi kaj o osebnostnem razvoju v socialističnem društvu, pa ne.

Nekajkrat se je prav luštno razživela, na primer ob petju pesmi [My Sweet Lord](#), pa ob [Mammy Blu](#) tudi. Majali smo se v ritmu pesmi, prepevali, vsak po svojih močeh, tisti ki so znali tleskati s prsti so to počeli, drugi smo raje ploskali, kar jo je tudi zelo veselilo, namreč, glede na to da sem bobnar, sem med ploskanjem, uporabljal sinkope in sploh dodajal vložke. Malo me je celo poizkušala posnemati, a se je videlo da nima kilometrine, namreč večina bobnarskih solov je vaja, vaja in še vaja. Brez tega je prav klavrno slišati in dokler bobnarju ta del ni jasen, je bolj da se drži inkognito ali pa vsaj undergroud. Ja, v kleti kje pa, da ga čim manj ljudi sliši.

S sosedi so pa tudi še pol problemi, ko skuži finto, ne vem če ne potem še bolj.

Ja, problemi s sosedi, ka pa drucga?

Tam nekje ob 1h zjutraj, seveda nisem gledal na uro, a se je podobno dojemalo, sva odšla na sprehod. Iz klečeče, sedečega položaja me je že prej preganjal hrbet, ta me vse bolj spominja na prihodnost, a sem do zadnjega zavlačeval, ker se mi je zdelo, da bi lahko kaj bilo, sicer kaj ne, a nekaj pa. Če bi vmes vstal in se sprehodil, se potem vrnil, Bojana bi se pa že kateremu drugemu smejala.

To sicer nisem vedel, a ni da bi reskiral.

Priložnost dela tatu ne obratno, torej, tih bot pa naprej plavaj, ali še boljše stisni zobe in naprej poj [Siva pot](#), pa makar ne boš nikoli več vstal, zaradi bolečin v križu.

Sprehoda ni bilo veliko, obale niti ni na ostajanje, sicer bi lahko zavila okoli klifa, a v črni nočki po tistih skalah ni da bi izzival. Sicer se nobenga ne bojim, pa mi je vse eno bolj pasalo, delati čim manjše korake, samo da bi lahko čim dlje hodila.

Ne, vem če ne ona tudi.

Ja, male korake, kapa?

Če se tudi ona nikogar ne boji po velikih skalah skakati, sicer ne vem, a niti ni pomembno, pomembno je da sveti mesec, da se vidi Piran, da valčki plivkajo in je skoraj vse tako kot mora biti.

Ka ti pa fali?

No, lahko bi me objela in poljubila.

Sem bil čist redi (ready).

Pa ni bilo nič takega.

Sedla sva in se naprej pogovarjala, v daljavi, ene 50 m, so se videli obrisi postav ob ognju, občasno se je zazdelo da se sliši petje, a nisem siguren, sem čisto preveč poslušal Bojanino pripoved.

Da je upala, da bom na tem izletu.
Da se me ni upala poklicati, kar tako.
Čim več časa je preteklo od najinega zadnjega srečanja, toliko težje je bilo sprejeti odločitev da me poišče.
Da se ji je zgodilo ogromno.
Kakor sem napovedal, dokler ni odšla od doma se ni nič spremenilo.
Bila je samo vedno bolj tečna in zagrenjena in napadalna in sploh ljudomrzla do okolice.
Potem je pa počilo.
Jo je mama zopet obtožila, da se Jasmina zaradi mene tako obnaša.
Tamala se še vedno ni spremenila, samo razčistilo smo kdo je kdo.
In dokler nisem odšla od doma, se tudi ne bi, ker smo si sicer povedali veliko gorkih. V resnici je bilo vpitje in pošiljanje u vse možno, samo stepli se nismo, a sem mislila da se bomo.
Mama seveda ni verjela da grem, kaj pa bo revše brez staršev v mrzlem svetu?

Odšla sem za oper v London, kar že veš. Tam se je super fajn izšlo. Glede na to da ni bilo nikogar ki bi mi sral po glavi, sem se spustila z verige in seveda zopet zamočila, a tako je to ko daš otroku preveč sladoleda. Tako dolgo uživa da mora potem kozlati.

Mark je sicer za naše pojme precej čuden patron, a tam so vsi mal čudni, eni bolj kot drugi, bolj je vprašanje kako in koliko obvladajo.

Me je vpeljal v alternativno sceno in smo se fino zakajali.
Kar je super fajn početje, moraš obvezno probati, če še nisi.
Problem je, ko se meni razveže imam vse rada in je počilo.
Mark me ni hotel več videti, sama pa niti vedela nisem kaj se je dogajalo.

So mi potem sicer razložili, a se v resnici ne spomnim. Meni se je zdelo da se tako fino pogovarjamo, da bi bilo pa še kaj pa ne vem.

Izgubila sem letnik, tako da bom sedaj ponavljala. Jasmina ga sicer še vedno serje, a ni več pod mojo perutničko. Z mammo sva imeli več dolgih pogovorov, me je prav presenetila s pogledi in zgodovino.

Jo je še dosti bolj metalo, kot mene v istih letih.

Tako da vse lepo in prav.
Ko bi bilo tako enostavno.
Pa ni.

Že prej sem imela obdobja ko sem bila povsem na tleh. Sedaj ogromno berem na to temo in imam včasih občutek, da se kaj novega naučim, kakšno jebo bi lahko še imela.

Saj ne zanalašč.

Ne. Berem da bi si pomagala, a rezultat pa včasih izgleda ravno obraten.

Na primer, nisem vedela da je manična depresija še kar pogost pojav.

Ko sem izvedela, je bil razlog toliko bolj očiten da sem povožena. Sem bila na Polju.

Ja, v umobolnici, a samo na razgovoru. Tisto se mi ni zdelo uporabno. Lahko pa da so imeli gospod doktor glavo polno svojih problemov in je zato najin pogovor izpadel kot formalizem. Mogoče sam nima podstrešja pospravljenega, mogoče pa ima bistveno večje probleme z drugimi in mi je ena mal tečna pač odveč.
Tako sem sama zaključila in seveda ne več hodila na seanse.

Sicer ni ustaljenega vzorca, ker je dogajanje vpeto v kontekst, pa spet na drugi strani, se pa zdi da ravno nima veze kdaj in kako. Reciva na ena 3 do 4 mesece sem totalna depra. Vmes pa tako vznesena in polna energije da se mi zdi da bi lahko gore premikala, takrat je vse mogoče in nihče me ne more ustaviti.

Problem je da se nate spomnim vedno kadar sem zatežena. Takrat te pa res ne morem poklicati, da bi še ti kasiral, tujo jebo, pa še veš ne česa si obtožen.

Kadar sem pa na vrhuncu, je pa toliko stvari da pozabim na eno fajno dušo tam nekje.

Jutro

"Grem po pulover, pridem prec!"

Je rekla, odkorakala precej hitro, kakor da bo kaj zamudila, pograbila ruzak, katerega je pustila ne tako daleč stran in se usedla čisto ob mene. Tako blizu da sva se dotikala z rameni in koleni.

Je bilo kaj normalno da sem jo objel, kakor tudi ona mene. Tako objeta sva zrla v dalj, na obali so svetile luči, še celo silhueta Pirana se je videla v zvezdni noči. Mesec je svetil že precej proti obzorju, menda je že okoli 3h, čez dobro uro, mogoče dve se bo že začelo svitati.

Potrebno bo kero reč!

Sem premišljeval.

Pa mi ni prišlo nič na misel, kar ne bi bilo v škodo najinemu odnosu. Če sem si pa kaj želel, sem si pa, da bi iz tega kaj bilo. Kaj in kako pojma nimam, ker je zares brez izhodna situacija, a nekako z upanjem na obzorju.

Matr, kva pa zdej?

"Nič ne rečeš?"

Saj bi in se zares trudim sestaviti pozitiven govor."

A mi ne gre. Ne, nič nimam proti, nič nima proti tebi, ravno nasprotno, želim si da bi se nama kaj zgodilo, a si tudi pod slučajno ne predstavljam, kako bi midva to speljala. Razen da me vse bolj privlačiš, me tudi vse bolj odbijaš.

Že tista tvoja, da me sploh nisi poklicala, pa sva si obljubila da bova zvozila.

Zame je bila sicer samo v mislil, a ene vrste obljuba. Glede na to da si ti komplicirana, sem ti moral pustiti manevrski prostor in potem izgubljal upanje iz dneva v dan.

Tudi meni so se zgodile nepredstavljive stvari, a v primerjavi s tabo blede senca, se sploh ne da primerjati.

Pa vendar, nisem stalno samo nate mislil. Ja, včasih, a tudi kmalu pozabil, ker je bilo toliko drugega.

Dobivam občutek da sem medij za jebo.

Kadar je ljudem zares hudo, potem me poiščejo in se navežejo name, sam pa tudi ne jemljem z levo roko in se nalezem tistega, ko jim je pa vse lepo in prav, ko so polni energije, pa nekateri niti nimajo časa da bi šli na kofe, tako so vpeti v dogajanje.

"Mam nujno ful enih stvari! Te pokličem!"

Pa me ne, vsaj dokler ga, jo ne strese, potem sem pa kot strelovod.

Tako načelno me sicer precej jezi, pa spet, potem ko mi pa veka na rami, pa seveda sočustvujem in se razdajam, ter upam, da bo tudi zame kaj sreče.

Razvije spalke in zleze vanjo.
Sediva in zreva na obzorje.
Morje proizvaja tisto čarobno enakomerno pozibavanje, katero je zazibalo že nič koliko usod.
Še vedno se svetlika, čeprav mesec že prav nemarno blizu horizonta čaka, da napoči dan.

"A ti nimaš spalke?"
Sem si mislil, da bo še ena prekrokana noč, in ne bo časa za spanec. Mogoče nazaj na vlaku sicer pa ne.

"Pridi v mojo, mi je precej prevelika.
Sej ni dost placa!
A se bojiš? Saj ne grizem."

Zaspiva objeta.
Zlezla mi je v naročje, zato se zvijeva v klobčič. Objel sem jo, ona mi je naslonila rit v naročje.
Duham njene lase.
Omamno dišijo.
Nasploh sem naštiman na vse.
A se ne premakne.
Iz enakomernega dihanja slutim da spi.
V dlani čutim utrip njenega srca.

. . .

Prebudi naju vpitje.

No, ne zaresno vpitje, a kar nekaj povišanih tonov, predvsem pa veliko glasov, iz barve govora se da slutiti, da je strah in da sprašujejo, čeprav je tako daleč da se ne razloči.
Prav butasto gledava.
Sam sem povsem premočen, sem zakuhal, spalke je vse eno premala za dva.

Pristopi Matej.

Gordana se je skregala s svojim in odšla še ponoči. Je mislil, da je odšla po obali, pa je menda zavila gor na Beli križ. Sedaj pa ne vemo ali se je zvrnila čez klif, ali pa čez kakšno škarpo dol po nasadih in grmovju kulturne krajine.

Eni naj gredo do Mesečevega zaliva, eni, proti vili Tartini po obali, večina pa na beli križ. Tam je cel labirint poti, v vse smeri.

Ko sva midva pripravljena za akcijo je večina že daleč.
Tiste proti vili Tartini se vidi v daljavi, oni proti Mesečevemu zalivu se več ne vidi, so že za ovinkom klifa, tam kjer se začnejo strmine in pečine.

Ko prideva do vrha ob križu ni nikogar. Ne veva v katero smer bi šla.
Sigurno so preiskali vse poti ob robu klifa, pravim.
Kam bi ti šla, če bi se midva skregala, no seveda, če bi bila tako daleč, da bi se že lahko kregala?
Se je kar nasmihala ob mojem natolcevanju.

"Verjetno bi nekaj časa gledala v dalj na vrhu klifa. Če bi tisto preživela in ne bi poznala okolice, potem bi verjetno prav počasi korakala proti dolini, ne oziraje se kje je kaj. Nima veze ali je pot ali sadovnjak, samo če bi bila ograja, potem bi se je sigurno ognila.

Ok, pol pa pejva.

Kam?

Ja kamor si ravno opisala.

Počasi dol po hribu, dokler ne prideva do zapreke, tam narediva logični ovinek glede na teren in nadaljujeva v isti maniri.

Drugi del sama ne bi šla tako kot si opisal.

Koko pa?

Če se pojavi zapreka, prvič ni nič logičnega, tako da ni vedno v tisto smer, kamor si ti predstavljaš, tu smo punce pač drugačne, a zelo verjetno bi se pustila voditi ograji ali škarpi, ali objektom, verjetno na prvo civilizirano smer. Se pravi preko dvorišča na dovoz in potem po ustaljenih tirnicah.

Po taki dogodivščini, ne bi nobena osebna travma in bolečina prevagala in me zvalila v nedefinirane prostore.

Tako da je samo prvi del tak, nadaljevanje pa v maniri poznanega.

Ziher je ziher, zinem.

Kam pa to paše?

Sam bi nadaljeval v buš, je dosti bolj romantično. Če si nesrečen naj bo še scenografija taka.

Ja ne moreš tugovat na pločniku s cestno razsvetljava.

No, lahko, a ni tako dramatično.

A se zežaš?

Malo tudi, a je tudi nekaj na tem.

Tu sva si različna.

Sam ne bi takoj z nacionalizmi nastavlil.

Kakšnimi nacionalizmi?

Hec.

Moral bi reči spolnostjo.

Kaj pa govoriš?

Še en hec, a je dosti bližje resničnosti, kakor nacionalnost.

Namreč, če nastaviš da sva različnih spolov, potem je spolna razlika in zato načelno spolnost.

Ja, vem večina se strese ob omembi spolnosti, a to je zaradi nemogočih frustracij in predsodkov katerih smo vsi polno in so družbeno pogojeni in vzgojeni.

Saj veš kaj pomeni gej.

Feder.

Ja pa ne.

So bili časi ko jih je bilo veliko gejev pa ni nihče iz tistega krize delal, ker to je pač izraz ko si vesel in je vse super fino fajn.

Potem je pa to besedo ukradla porno industrija, seveda ameriška, in če je danes ker gej ma že aids.

Zato relativiziram splošno priznane družbene frustracije.

In zato se sprdujem iz pojmov.

Sicer ne bi več smel reči radirka.

Ker po angleško je to rubber, kar pa je po ameriško olaguma.

Pa zakaj bi se pustil terorizirati butastim Jenkijem, ki se pustijo vsakemu kapitalu omejevat.

Ker v resnici nima niti pri njih veliko z moralo ali spolnostjo, ampak z dobičkom.

Dobiček je tisti ki poganja industrijo, med drugim tudi pornografsko in ta si je prisvojila lušno se meti.

"A si mal naložil?
Sem, zdej pa še ti"

Nisva prišla daleč.

Verjetno do prve škarpe, prvega oljčnega nasada, kjer sva se usedla na dopoldansko sonce, z nogami bingljajočimi v strašne globine. Ene pol metra je bilo pa sigurno do tal, spodnje terase. Videlo se ni daleč, ker so naslednje krošnje zastirale pogled, na zaliv in naprej po klifih do Pirana.

Na levi se je slutila hiša, a še kar daleč, kakor je tam sploh kaj lahko daleč, ko je pa vse tako cortkano malo. Na desno se je celo videlo malo strešnikov med krošnjami.

Nekaj časa sva bila tiho, ker sva oba vedela da bi bilo potrebno vse kaj drugega povedati, kakor pa take teorije o izgubljanju po prepiru.

In pravi:

"Te nisem poiskala, zaradi vseh unih mojih problemov s psiho, pa ne da te nisem hotela, ravno nasprotno, če sem si pa kaj želela je bilo pa točno to, da bi med nama kaj bilo.

A ker sva začela svetovno narobe, ker si vedel v naprej vse naj slabše o meni se nisem niti predstavljala, da bi bilo kaj pozitivnega.

Seveda, ko sva se ločila na avtobusni postaji, takrat bi lahko še kaj bilo. Ker si me edini takrat pozitivno dojemal, a so se mi potem dogajale take, da bi v najinem kontekstu bilo samo še globlje.

Sedaj že veš veliko o meni in mojih, vsaj več kot vsi skupaj, a ne veš vsega. Sem mislila, da ti tudi nikoli ne bi povedala, ali pa še dolgo ne, ker ni tako pomembno, da bi se svet podrl.

Nedolžno pa tudi sigurno ni.

Sem se sama povabila na izlet.

Nekje sem morala slišati, ker se že od takrat ne družim z staro klapo, ne vem kako mi je prišlo na ušesa, a sem poklicala Mateja in določila da grem zraven. Sploh ne v maniri ali lahko grem. Načelno naj bi bilo tole druženje zaključni izlet tretjega letnika Šubičeve gimnazije, a so se že preden so se kaj zmenili skregali in jih je sedaj samo za vzorec.

Tako da je po svoje podobno kot na Komni. Sicer samo za vzorec podobno a načelno pa je.

Tako so tu od Marolta, pa Tomšiča, Kazine in verjetno še kdo, za katera pa niti ne vem.

Pa saj ni tako važno.

Važno je, da sem se brez vsakih problemov prištulila, ker v popolni zasedbi Šube bi verjetno zvisela, kot una ta zateža koza.

Nisem vedela, a sem si iz petnih žil želela da boš zraven, ker edino tako se mi je zdelo, da bi midva se zbližala in ne bi bilo potrebno prvo razložiti brezizhodne situacije iz česar bi pa obvezno sledila katastrofa.

Dokler se nisva zjutraj zbudila sem celo upala na pozitiven rezultat.

Ko sva objeta ležala v spalnici sem čutila kako si trdi in sem si najbolj na svetu želela da bi me vzel, a se nisem upala niti dihati."

Sonce je že prav pripekalo, ali pa sem zakuhal zaradi povedanega. Ulegel sem se v travo in gledal sinje nebo med krošnjami oljk, verjetno sem globoko dihal, zaradi razburjenja ali strahu, ker se zapira ozek prehod, kjer bi midva zvozila. Tudi Bojana se mi je ulegla na prsi, in sva objeta jokala. Pobje sicer ne jokamo, a takrat nisem siguran če nisem kere potočil.

Čez kakšne pol ure, no verjetno 15 minut, ampak ziher več kot 10, vpraša:

"A je tebi jasno zakaj sva tukaj?

Ker naju je usoda združila.

Vosu, Gordano iščeva.

U, una je že v Izoli na kofetku.

Meni bi se tudi prilegel.

Pejd greva do bifeja, nujno rabim kofe."

Pri desni kmetiji stopiva na dvorišče. Domači čuvaj je bil za razliko od večine, prav prijazen mešanec in morala sva ga čohati, se je kar na hrbet ulegel od užitka.

"Sama sem mačja oseba."

Na da ne maram psov, a so mi mačke bližje, kaj pa ti?

Nisem nikakršni tip. Pri meni odloča usoda. Usoda je hotela da sem živel s 4 psi in 10 mačkami. Mačk nisem štel, ker so se menjavale na njihovo voljo. Nekaj časa ja, potem pa po svoje. Otroštvo sem preživel na kmetih in smo poleg psov in mačk imeli tudi zajce in kokoši. Če sem že kakšne vrste tip, sem [piščančji](#). Tudi kure so mi blizu, a kadar je koklja imela mlade sem bil po cel dneve v kokošnjaku in potem okoli koklje na dvorišču.

A to sva se menila že po cesti dol proti dolini.

Domačica nama je povedala da je pred kakšno uro šla mimo ena nič kaj vesela oseba, mogoče je celo jokala a se ni videlo in so jo napotili v hotel na kofe, ker tisto je sigurno odprto, za ostalo pa niso sigurni, v nedeljo dopoldne.

Tako sva tudi midva zavila do hotela, malo zaradi Gordane, katere seveda nisva več pričakovala, gotovo je že odšla dalje, če ne celo nazaj, verjetno jo je kofe skuliral, a pričakovanje kavice in cigareta mi je vlil novih moči.

Še celo najina brezizhodna situacija se za trenutek ni zdela popolna katastrofa.

Dopoldne

Gledava lahko valovanje med nogami. Kjer je dovolj globoka voda, je celo nekaj zelenega v njej, sončni žarki se lomijo z gladino. Poskakujeva iz kamna na kamen, ravno tako daleč od obale, da je že večina vode in so posamezni kamni še kar narazen. Seveda bi lahko šla po obali, a je moč vode tako prisotna, da naju vleče v globine.

Ja, pa ja.

Potrebno bi bilo že končno reči bobu bob, al pa kar koli drugega, a verjetno se tudi ona boji načeti temo, ker po tistih izjavah, bo verjetno magije konec.

A ni škoda, včasih so taki trenutki, zaradi katerih bi lagal samo za to da se ne bi nehali, a kaj ko smo večinoma veliko preveč racionalni in hočemo zapik, pa magari bo potem katastrofa, ali pa vsaj stanje brez vrnitve.

Zato raje gledava superge na kamnih med vodo in obalo. V supergah njene noge, katere se občasno nevarno približajo. To je v situacijah, ko bi oba stopila na isti kamen, za kar ji pa vedno dam prednost.

Ne vem če zanalašč tako ne skače da se mi mota med nogami.

No, pa saj ravno to mi je všeč, to da je brezizhodna situacija, pa je še vedno malo nagajivosti.

Kapavem?

Gordana je sedela tri mize stran, verjetno naju ni niti opazila, ker jo je okupiral prileten Italijan. Sicer ne vem, a verjetno ji je kupil zajtrk, u, matr, tudi meni bi se prilegel, potem jo pa ob kavici zabaval. Verjetno kaj pričakuje. Kaj običajna situacija. A nekatere bede to znajo. Verjetno celo izkoriščajo in ni samo situacija, kakor se je njej razvila.

Nisva veliko govorila, kadila sva in uživala kavo na soncu, včasih prav paše malo civilizacije. Če bi imel denar, bi nama kupil zajtrk, pa razen razpoloženja ni bilo nič na to temo. Zato mimo vile Tartini sestopiva na obalo, kjer se takoj zaveva kočljivosti trenutka in zato prelisičiva usodo z igro poskakovanja iz kana na kamen, vse bolj globoko vodo, vse bolj dramatično igro.

Luštno je bilo, a se vse luštno enkrat neha.

V redu, a se tudi vse hudo tudi.

Samo da po hudem, vsaj v najinem primeru, ne bo zopet luštno, ampak naslednji hudo.

Kapazdej?

Se ustavim.

Nadaljuje.

Pogleda nazaj.

"Pridi, ali me ujameš?"

Stojim.

Se ustavi, zamahne z roko, začudeno pogleda.

Se prav počasi brez poskakovanj vrne, skoraj do mene, povesi glavo.

Stojiva.

Najraje bi jo objel.

Stojiva in čakava.

Stojiva.

"Kaj sva midva, ali sva kaj, kaj bova, kako bova tole rešila?"

Globoko, ampak res globoko zavzdihne, povesi ramena in začne.

Lej.

Po moje se je usoda odločila včeraj preden se je začelo svitati. Če bi se takrat prepustila čustvom, bi verjetno bilo vse drugače. Mogoče vsaj na začetku precej čarobno. Verjetno bi bilo tisto, kar sem si želela ko sem se odločila da se priključim izletu.

Vsaj nekaj časa.

Koliko bi trajalo ne vem.

Upam da vsaj do konca izleta, mogoče pa celo dalj.

Koliko pojma nimam?

A prav dogo ne bi.

Stojiva in se prestopava vsak na svojem kamnu. Nisva si izbrala najbolj udobnega stojišča.

To pa zato, ker imava čisto preveč prtljage. Že v vreči nisi mogel se prepustit, pa sem si najbolj od vsega ravno to želela, a te moja zgodovina bega. To bi nosila vedno s sabo. Na žalost si prvo izvedel vse najslabše o meni in šele nato kaj pozitivnega. Kakor si že sam nastavil, takrat po Komni, bi bil z mano iz usmiljenja. To pa nikoli ne deluje na dolgi rok.

Tako da tudi sedaj, pa čeprav bi imela vmes svetla in pozitivna obdobja bi bilo podobno.

Seveda se te ne branim in če bi bilo po moje, bi sedaj midva par bila. Ker še nisem srečala tako dobre duše kot si ti.

A sama nisem in slej ko prej bi me prijelo zopet malodušje in depresija, takrat bi bila skupaj samo in samo zaradi smiljenja en drugemu.

Se prestaviva na obalo, tam počasi hodiva proti tabornemu prostoru. Zavlačujeva, ker bo verjetno tam pri ruzaku vsega konec. Brcava kamenje, včasih se zazdi da iz ihte, ker sva jezna na usodo.

Kapavem?

Prva grupa odredov je že odšla, ker je Gordana gotovo že na vlaku za v Ljubljano.

Drugi grupi razloživa da sedi na terasi in kofe pije in njen kompanjon ves nasmejan odteče v tisti smeri, med tem ko ostali začnejo pakirati, da se tudi počasi odpravijo. Tretja grupa se razporedi po obali da bodo še malo na soncu ležali in se zvečer odpravijo domov.

Tudi sama se odpraviva, a bistveno počasneje, sploh nisva hotela z ostalimi. Če bi se dalo bi šla sama, zato zavlačujeva ravno pri vsakem možnem vzroku. Še celo ob isti brnistri, i lej kok je fajn, me prav milo gleda, je tudi njej jasno da zavlačujeva pa nimava pravega vzroka.

Kakor koli zavlačujeva, vse eno prideva na avtobusno ravno ko pripelje avtobus. Druga grupa odredov je šla toliko prej, da so lahko potem tam na postaji pol ure čakali na bus. Temu primerna je tudi energija. Takrat ko so vsi vici povedani, vse čenče oplete in se samo občasni posameznik še trudi vzdrževati nivo, saj smo šli na žur ne na pogreb, a nič več ne uspeva, tako da tisti medklici izzvenijo v prazno.

Glede na vzdušje, čeprav v resnici sploh ni bil to vzrok, ampak vse od prej, izstopiva v [Izoli](#), da greva še en krog. Se ni nihče čudil ali klical na svidenje, ali celo pejta raj z nami, kar bi bilo gor grede kaj običaj.

Hodiva po obali, gledava čolne, razlagam ji, kako so mi vsi [mandrač](#)i na svetu sila pri srcu, zaradi vse možne scenografije. Ustavi se ob [ribicah](#) med čolni, tudi njo fascinirajo, ali je bilo pa kaj drugega, a sloniva na priveznem čoku, nekoč so tu celo kaj večjega privezovali, danes je samo še turistična marina, polna novodobnih plovil. Starih ribiških čolnov skoraj da ni.

Sedim, slonim na čoku, sedi sloni v mojem naročju, objeta je, objet sem, gledava ribice in ne govoriva. V resnici postaja moreče vzdušje, ker nama ni jasno kaj se dogaja, a se zavedava do bo kmalu konec.

Hodiva po [ozkih](#) ulicah. Me precej navdušujejo, čeprav Izole nisem nikoli na tak način doživljal. Meni je bila vedno samo vmesna postaja, ko se mudi in ne veš ali boš zamudil avtobus, s sladoledom v roki, ali brez.

»Kadar si na dnu, kako je takrat ali se da opisati?«

Sam namreč ne razumem, kako je lahko kdo tako potr. Tudi mene kdaj prime, a traja par ur, v najslabšem primeru dan, potem bi pa že vse predrugačil in sem naspidiran 100 na uro. Sem sem že s parimi skregal, ker je sedaj moderno biti depra. Meni se vidi da bi rabil tri okoli ušes, pa bi ga takoj minilo. Tako da, prosim pojasni, da mi bo vsaj približno jasno.

Ni lahko opisati. Na en način je podobno kot umreti. Ne dobessedno a v prenesenem smislu. Takrat ko se ti to zgodi, ne veš kaj se dogaja, potem ko si pa ven, pa ne znaš niti opisati. V resnici nisem od vekomaj taka, to se je začelo verjetno zaradi pritiska staršev, da naj skrbim za sestro, ne glede na kar koli.

Če ga tamala ne bi tako srjala in to izkoriščala sebi v prid, če ne bi tako vrtela staršev, učiteljev, prijateljev, bi bilo verjetno marsikaj drugače.

Tako je pa postajalo vse težje breme in nisem več mogla prenašati.

Takrat nekje si mi vrgel ruzak v naročje.

Zares samo še tega mi je bilo treba, da me neznanec u maloro pošlje.

Potem veš kako se nama je razvilo, ostalo sem ti pa že povedala. Vsaj večino.

Ko si pa tam, takrat pa v resnici nič ne moreš. Zato sem začela tako intenzivno brati knjige iz tega področja. Včasih imam sicer občutek, da zvem kaj novega, kar še ne obvladam in pri naslednji krizi not prinesem, tako da je po svoje kot un vic med hipohondri. A veš za kako dobro novo bolezen?

Ne sicer tako banalno, a včasih imam pa res tak občutek.

Tako da tole kar sledi so stavki iz literature. Sama ne bi znala tako opisati, se pa istovetim s tistim, in je isto kot bi sama povedala, samo dosti bolj urejeno in sploh ne tako konfuzno.

Prisotno in tesno prepleteno je vse stalno, telo in duša, razum in čustva.

Kadar te preplavi vse, je vsega preveč, potem moraš biti zares močen da se ne pustiš.

Kadar se vsi spravijo nate ... Od mame, učiteljev, prijateljev, predobra knjiga da bi jo z levo roko odložil, potem je včasih dobro da se umakneš v povsem drug kontekst.

Kadar si izgubljen v svetu, zraven pa navdušen nad vsem okoli je po moje najbolje potovati. Tisto je sicer utvara, a ti izkušnja pomaga definirati samega sebe.

Pretresen in raztresen!

Nekaj nas sili drugam, ker ne zmoremo biti tukaj, čeprav vemo da ne bomo pobegnili pred samim sabo niti na drugem koncu sveta.

Sledimo svoji logiki, pa čeprav še ni opredeljena in bo potrebo prvo polno izkušnje, da bi sploh začelo samostojno funkcionirati.

Večinoma želimo tja, kjer bo boljše da ne rečem lepše, a kje je to, ali sploh je, upanje ostane.

Velikokrat se poizkušamo povezovati, pa čeprav ni nobene prave logike v tem, a biti ne povezan je dosti težje, tako da, če ni ničesar skupnega, si pa izmislimo, na primer mistiko ali kaj takega.

Družijo nas pozitivne vibracije.

Nikoli ni dovolj dobro.

Marsikdo se ne premakne, včasih čelo nič in je nezanimiv za celotno okolico, družino, skupnost.

Predsodki in stereotipi so cvetoče polje.

Ko nisi dovolj dober niti za svojo osnovno profesionalno srenjo, pa se z njo še najbolj identificiraš in

seveda je utopija, da bo drugje bolje, a je tudi gonilna sila spremembam, da ne rečem napredku.

Seveda, ko si tam, vidiš da je isti šmorn, včasih pa še hujša jeba, a brez premika ni spoznanja.

Splošni kliše mame, pri Slovencih zgleda še malo bolj, je mit, ali precej njega, a ima vsak svojo zgodbo, nekateri krasne, nekateri ne tako, nekateri pa skoraj ne, pa ne da je ne bi marali. Ne. Ljubezni polna kapa, a je je vse tako ne travmatizirano, da je normalno da je bila tam in da me spustila ko je bil čas odhoda. Seveda so pa v knjigah pa točno obrnjene zgodbe, zato so pa v knjigah.

Ali je tradicionalna mama dominantna, stroga, ukazovalna, neintelektualna in groba.
Lahko je vse v kontro, a potem ni konflikta in ni kaj povedati.
Kako?
Uredu.
Pa drgač?
Tut!

Jih je veliko več, tudi napadalnih, a pod krinko očeta. Moža obrne da kaznuje otroka.
Po svoje delitev funkcij.
Mama je tista ki zasaja predsodke in frustracije v otroke, vsaj velikokrat bolj kot oče, mama hoče zavarovati otroke, tudi za ceno svobode, verjetno zato ker čudi da otroci odhajajo.

Mama vedno pogoltne svojega otroka, če mu ne uspe prej pobegniti v samo individualizacijo.

Izzivati usodo je pogubno.

Ali je lahko lepa duša v grdem telesu?
Je lahko lepo v grdem?

Nekatere mame, sploh ne tako malo njih, ne znajo pokazati svojim otrokom da jih imajo rade, s tem da bi jim dale svobodo, ampak raje ubijejo odnos, do otrokove nove družine.

Prosto po Meti.
(Metka Zupančič)

Avtobus

Sediva na robu perona, vlak odpelje šele ob 18h, včasih je pa res bolje v naprej počekirat stanje, vročina je še kar, a tudi lušno vleče topla sapa iz morja, tako da ni katastrofa.

"Zakaj si končala razlago z mamom?"

Oh, to je pa posebna zgodba, pa vidim, da ti bom še to povedala, sedaj veš o meni že skoraj vse, tako da mogoče celo to pogoltniš.

Kakor si napovedal na Komni, dokler se ne bom osamosvojila, se ne bo nič spremenilo.

Še kako si imel prav in ravno zato te tako visoko nosim v srcu. Tako visoko, da te nočem prizadeti.

A tole ponavljam že cel dan in si zapomni enkrat za vedno.

Ok.

Ko sem odšla od doma, mi je sicer mama zrihtala čuvanje v Londonu, tako da nisva prekinili povsem, mama je le mama, pa če je še tako zoprna, sem pa prekinila popkovino in sva sedaj ene vrste prijateljici. To sicer ne, ker se zavedam da mama ne more biti prijateljica, a zaveznica pa.

Zato pa so starši, kadar zagusti, te krijejo, sicer si pa sam na vijugasti cesti življenja.

In tisti pretrg ni bil tako enostaven kakor se sedaj sliši.

To je bilo zares v drobovju rana.

Za obe, če ne celo za vse. Za tamalo sicer nisem sigurna, a fotr je tudi čisto drugačen.

On je bil vedno mal čuden.

Ko so se vremena razjasnila in sem se vrnila in začela z normalnimi apsi in daunsi (up and down) v moji psihi, sva se v enem prehodnem obdobju pogovorili.

Najbolj me je namreč mučilo to, zakaj so me tako zaslužnjili z odgovornostjo?

Pol je bila pa razlaga razlage pravo presenečenje.

Nekaj sem sicer slutila, a tudi pod slučajno ne na tak način.

Del z rojstvom sestre mi je bil še kar poznan, čeprav ne vsega.

Kola je blo.

Moja dva, sta sicer študirana človeka, a tudi sila enostavna. Verjetno so bili tudi časi taki, da kaj veliko z svojo glavo niti nisi mogel misliti, če nisi imel zaslombe, ali pa bil ekstra neprilagodljiv karakter, za katere pa vemo da jim ni bilo lahko. Saj veš, tisto z Golim otokom in vsa una sranja.

Moja sta bila premlada da bi bila kaj na to temo, na uno izgradnja skupne svetle prihodnosti pa. Saj veš, delovne brigade. Tam se je menda marsikaj dogajalo. Tam sta se spoznala in začela precej običajno in pričakovano. Pač družbeno stanovanje, kredit, služba niti ne tako slaba, pol pa otrok in tko.

Vse lepo in prav. A menda že tam v brigadi je bilo precej veselo. In to oba. Tako da sta se potem zmenila, da se morata ustalit in zresnit in od zdaj naprej pa ni več zajebancija in tako nekaj let nastavila.

Tako da lahko rečem da sem proizvod ljubezni in vsaj na začetku pozitivnih hotenj.

Otroštvo kot otroštvo, sploh ne bi vedela, če se ne bi zgodilo, kar se je.

Namreč, oba sta delala po pisarnah, še kar uspešnih firm. Šef pa, sindikat, pa 13 plača, povišica po ključu in vse bi bilo v dimenzijah normale, če ne bi ...

A se spomniš, par let nazaj so pisali o misterioznih klubih ljudi ki se črno oblačijo in imajo orgije, al pa vsaj odprte zabave za vse člane.

Tistemu nisem posvečala pozornosti, ker se mi je zdelo, da se je moral Tof dokazati kot mladi nadebudni novinar in je iz par zabav naredil zgodbo.

V resnici ni bilo nič na to temo, je bilo pa na druge.

Pri mami šefe, pri fotru pa direktor sta dojemala svet precej brez zavor. A to so bili itak taki časi, da ni bil pač nikakršni problem če te je šef za rit prijel. Vratar sicer ne, iz tistega je vse eno nastal kraval, a tisti nad tabo pa kaj normalno in včasih si imel občutek če te ni, da ne bo povišice.

Mal se hecam a ni daleč od srži.

Pol pa veš, so svakojake sindikalne zabave in novoletne proslave, kakor tudi prvomajska proslava.

Eno tako so zaključilo tako, da se ni vedelo kdo pije kdo plača, pa še marsikaj drugega tudi.

Menda se mama sploh ne spomni s kolikimi je spala tistega večera, a da je šefe en super desc. Pri fotru pa tudi ne dosti drugače.

Ko se je čez devet mesecev rodila Jasmina, sta bila zaprepadena ker je bila blond z modrimi očmi, mi smo pa vsi dolgočasno rjavi.

Menda je gensko mogoče, a je bil le knedl v grlu. Če ne bi fotr poznal maminega šefa, blondinca z sinjimi očmi, mogoče niti ne bi prišlo na površje.

Tako sta pa na začetku sicer zijala, a se tudi veselila nenapovedanega otroka.

Ko pa je bila Jasmina več bolna kot zdrava in so jo imeli stalno pri doktorjih, jima je pa izpilo kondicijo, ter so se začeli problemi.

Če vsako drugo noč ne spiš, potem se to pozna ne samo doma, ampak tudi v službi.

Tako da je postajalo z leti samo vse huje in smo iz ene dolgočasno srečne družine postali zagrenjeni kregači.

Pol je pa še tamala dobila, al pa imela, na to se ne spoznam, a menda je za malo umrla zaradi srčne revme, katero je imel tudi mamin šefe, kateri je pa vmes umrl, se je pa fotru čisto sfrtajčklal.

Sta se vse eno umirila in dogovorila, da gremo dalje po najboljših močeh in da bom morala na tamalo paziti, kadar bosta v službi, to pa je stalno, sama in da za nobeno ceno ne zamočim.

Morala sem sveto obljubiti in sem predvsem na začetku zares jemala.

Kakor je tamala rasla, tako je postajala vse bolj razvajena, da ni potem pred par leti postala divja in za vse sem bila sama kriva.

Tako daleč je prišlo, da sem si povsem zares želela da bi umrla. Sem sicer prevelik cvikator, da bi jo sama, a sem sanjala, da bi jo avto povozil al pa kaj.

Skratka, kar koli sem poizkušala je bila ona prva potem pa ostalo. Seveda so se me ljudje ogibali.

Še tisti ki so se trudili okoli mene, so hitro spoznali da sem zatežena tečka.

Pa je bila samo reakcija na situacijo.

Ostalo pa že veš.

Logatec

"Pejva raje na avtobus bova imela več miru preden pride zadnji odred."

Ko se cesta na koncu logaškega polja prevrne v klanec proti Vrhniki je začela jokati.

Že prej sva objeta nemo strmela skozi okno in ne vem če se ni tudi meni občasno tresla brada.

"Prosim, prosim, prosim."

Je ihtela.

Da boš moj prijatelj do konca.

Vidiš da nama ni usojeno, a brez tebe se bom pogreznila.

Joče ko stojimo na postaji na Vrhniki.

Obljubim da ti ne bom težila, a že samo občutek, da je tam nekje nekdo ki bi me razumel, če bi bilo potrebno mi daje posebno energijo.

Joče ko naselja med potjo drviijo mimo.

Osamosvojiti se moram, tudi duševno, a je veliko lažje če vem da imam skritega angela varuha.

Joče ko se ustavljamo, ne vem kje.

Ko se bom ločila in če boš tudi ti takrat fraj, pa lahko poiiskusiva ponovno. Takrat bova že izgrajeni osebnosti in bodo sedanje blodnje samo vesel spomin.

Smrka, ko pridemo do dolgega mosta.

A se spomniš kako sva komplicirala, se bova smejala.

Briše oči, ko vozimo skozi Vič.

Prosim ne išči me.

Te poiščem ko bo čas.

Me objame in drži kar nekaj časa.

Me poljubi na lice in odkoraka proti troli.

Depra

Kaj je depresija?

Depresija prizadene posameznikovo razpoloženje, čustva, misli in telo. Posledice te bolezni čuti vsa družina, tudi posameznikova širša okolica. Na srečo je ozdravljiva, a je pot do ozdravitve dolgotrajna.

Njeni glavni simptomi so lahko blagi, lahko pa so tudi precej izraziti:

občutja žalosti in depresivno razpoloženje,
izguba interesa in zadovoljstva ob aktivnostih, ki se jih je oseba včasih z veseljem udeleževala,
sprememba v apetitu, izguba teže,
težave s spanjem, pretirano spanje,
izguba energije in povečana utrujenost,
počasnejše gibanje in govor,
občutek brez vrednosti in krivde,
misli o smrti in samomoru.

Anksioznost ali tesnoba je duševna motnja, ki resno moti in ogroža naše zdravje ter kvaliteto našega vsakdanjega življenja. Telesne in vedenjske spremembe so zelo podobne tistim, ki spremljajo običajen odziv na stres. Lahko so postopne ali pa se pričnejo iznenada. Lahko trajajo nekaj minut ali pa se pokažejo kot intenziven panični napad. Če ti občutki vztrajajo, predstavljajo oviro pri vsakdanjih aktivnostih, če te tesnobnosti ni moč nadzorovati, govorimo o bolezenski tesnobi ali anksioznih motnjah.

Pogosti simptomi pri anksioznosti so motnje spanja, kronična izčrpanost, glavoboli, bolečine v prsih, trebušna nervoza, napetost mišic vratu in hrbta, otrple okončine, občutek cmoka v grlu in drugi psihosomatski simptomi. Posameznik je pogosto tudi nezadovoljen, razdražljiv, nervozen, občuti praznino, njegova glava je polna negativnih misli, pojavlja se depresija.

Prosto po www.mojpsihoterapevt.si

Ena super mačka, sem ujel njen pogled ravno zadnji trenutek, ko gre mimo.

Tisto, ko eno vidiš, a ni bilo manevrskega prostora, da bi pri približevanju izgradil svojo zgodbo, pač glede na izkušnost opazovalca, od konteksta odvisno.

U, ene koj prva liga.

Ene pa pol ko si že mimo, ko se ti je zdelo, da je kr ena, a se ozreš in pomisliš, mora biti en srečko ko lahko tole boža.

To je sploh en hecen obrat v času.

Včasih pridem okoli vogala, jo zagledam, pač eno superco, ne bi sedaj v detajle, a potem je pa sila veselo.

Pri eni takoj pomisliš na ..., ni vse za povedat.

Pri drugi takoj pomisliš na poletne trave.

Pri tretji takoj pomisliš na jutranje palačinke za otroke.

Pa vsa plejada vmes tudi.

Sem se nekaj časa spraševal, ali je kakšen vzorec.

A so blondinke, za to, črne pa za uno, rjave pa ta tretje.

Pa nima veze.

Po moje, če je že kakšen vzorec, je od opazovalca odvisno ne od opazovane.

Takrat se tako počutiš, da prvo pomisliš na kar že pomisliš.

...

Se mi je zdelo da sem tole že nekje videl.

Se ustavim tam kjer se začne klančina na zgornjo ploščad, narod se peha v obe smeri, ob 3h je vedno gužva.

Pišuka.

Ta je pa ja Bojani podobna.

Kt kura brez glave se zapodim nazaj čez prehod, me skoraj en zbijem, a ustavi z škripanjem gum, sem potem nazaj pogledal, ko sem že mimo banke tekem, včasih je bila tam nekakšna banka, pa se ne spomnim katera, a sploh ni pomembno, je tip celo iz avta stopil in mi žugal s pestjo, a kdo bi se takrat s takimi neumnostmi bavil.

Jo prehitim.

Se postavim pred njo.

Še preden rečem mu.

Naredi ovinek, kakor da me ni.

Zakličem za njo:

"Bojana!"

Se ustavi. Prav počasi obrne, gleda.

Gledam.

Gleda, se nasmehne.

Si zakrije odprta usta, nato pa še obraz.

Pristopim, jo objamem.

Fakti

Januar:

na trg pride Altair 8800, začetek dobe mikroračunalnikov.

Avtomobilsko podjetje Volkswagen trgu predstavi model Golf.

11. februar - Margaret Thatcher je izvoljena za predsednico Konzervativne stranke, s čemer postane prva ženska na čelu kake britanske politične stranke.

21. februar - Afera Watergate: nekdanji državni tožilec ZDA John N. Mitchell ter H. R. Haldeman in John Ehrlichman so obsojeni na zaporne kazni od 30 mesecev do 8 let.

4. marec - Elizabeta II. podeli Charlieju Chaplinu viteški naziv.

8. marec - Združeni narodi razglasijo mednarodni dan žena

15. marec - Brazilija preseli svoje glavno mesto iz Niteróija v Rio de Janeiro.

30. april - s padcem Saigona in brezpogojno kapitulacijo Južnega Vietnama se konča vietnamska vojna ter prične množična evakuacija Američanov in Južnih Vietnamcev.

16. maj - Junko Tabei kot prva ženska osvoji vrh Mount Everesta.

5. junij - prvič po šestdnevni vojni (junij 1967) je odprt Sueški prekop.

1. avgust - delegati na Konferenci o varnosti in sodelovanju v Evropi podpišejo t. i. Helsinško deklaracijo, v katerem se med drugim obvežejo k spoštovanju državnih mej in človekovih pravic v Evropi.

30. oktober - zaradi bolezni odstopi španski diktator Francisco Franco, oblast v državi prevzame Juan Carlos I.

5. listopada - Američko istražno povjerenstvo ustvrdilo je da je ameriška tajna služba CIA 1960-ih godina nekoliko puta pokušala ubiti kubanskog predsjednika Fidela Castra.

10. november - s podpisom osimskih sporazumov je dokončno urejeno vprašanje poveljne meje med Italijo in Jugoslavijo.

15. november - voditelji šestih industrializiranih držav vzpostavijo skupino G6 (danes G8).

29. november - v Ljubljani je slovesno odprt Univerzitetni klinični center.

U Zagrebu se osniva sastav Parni valjak, koji ubrzo postaje jedan od najvećih sastava u Hrvatskoj i Jugoslaviji.

Umrli:

- 13. marec - Ivo Andrić, srbski pisatelj, nobelovec (* 1892)
- 22. maj - Boris Kalin, slovenski kipar (* 1905)
- 12. travnja - Josephine Baker, američko-francuska glumica, pjevačica i plesačica (* 1906.)
- 29. prosinca - Graham Hill, britanski vozač Formule 1 (* 1929.)

Wikipediija

Rock *** 1975

- 1 Born To Run Bruce Springsteen
- 2 Bohemian Rhapsody Queen
- 3 Walk This Way Aerosmith
- 4 Kashmir Led Zeppelin
- 5 Tangled Up In Blue Bob Dylan
- 6 Wish You Were Here Pink Floyd
- 7 Thunder Road Bruce Springsteen
- 8 One Of These Nights Eagles
- 9 Low Rider War
- 10 I'm Not In Love 10cc
- 11 Tear The Roof Off The Sucker Parliament
- 12 Rhiannon Fleetwood Mac
- 13 Sweet Emotion Aerosmith
- 14 Rock And Roll All Nite KISS
- 15 That's The Way (I Like It) KC and the Sunshine Band
- 16 Fame David Bowie
- 17 Love To Love You Baby Donna Summer
- 18 Love Is The Drug Roxy Music
- 19 That's the Way Of The World Earth, Wind And Fire
- 20 December, 1963 (Oh, What A Night) Four Seasons
- 21 Philadelphia Freedom Elton John
- 22 Young Americans David Bowie
- 23 I Love Music O'Jays
- 24 Lyin' Eye Eagles
- 25 50 Ways To Leave Your Lover Paul Simon
- 26 Love Rollercoaster Ohio Players
- 27 Shining Star Earth, Wind and Fire
- 28 Sister Golden Hair America
- 29 You Sexy Thing Hot Chocolate
- 30 Shine On You Crazy Diamond Pink Floyd
- 31 Slow Ride Foghat
- 32 Jive Talkin' Bee Gees
- 33 Get Down Tonight KC and the Sunshine Band
- 34 The Hustle Van McCoy
- 35 S.O.S. ABBA
- 36 Hurricane Bob Dylan
- 37 Evil Woman Electric Light Orchestra
- 38 Landslide Fleetwood Mac
- 39 You're My Best Friend Queen
- 40 Mamma Mia ABBA
- 41 Sailing Rod Stewart
- 42 T.N.T. AC/DC
- 43 This Will Be Natalie Cole
- 44 Tush ZZ Top

45 Take It To the Limit Eagles
46 Fooled Around and Fell In Love Elvin Bishop
47 Why Can't We Be Friends War
48 Magic Man Heart
49 I Want You Marvin Gaye
50 Sara Smile Daryl Hall And John Oates
51 All By Myself Eric Carmen
52 Feel Like Makin' Love Bad Company
53 Blue Eyes Crying In The Rain Willie Nelson
54 Let's Do It Again Staple Singers
55 I Don't Want To Talk About It Rod Stewart
56 Let The Music Play Barry White
57 Love Will Keep Us Together Captain And Tennille
58 Reasons Earth, Wind And Fire
59 Rhinestone Cowboy Glen Campbell
60 Let Your Love Flow Bellamy Brothers
61 Golden Years David Bowie
62 Dream Weaver Gary Wright
63 For The Love Of You Isley Brothers
64 Make Me Smile Steve Harley and Cockney Rebel
65 Wake Up Everybody Harold Melvin And The Blue Notes
66 Someone Saved My Life Tonight Elton John
67 It's a Long Way to the Top AC/DC
68 Sweet Thing Rufus featuring Chaka Kahn
69 Nights On Broadway Bee Gees
70 Stranglehold Ted Nugent
71 Fly, Robin, Fly Silver Convention
72 Sing A Song Earth, Wind And Fire
73 Cortez The Killer Neil Young
74 Fight The Power Isley Brothers
75 Right Back Where We Started From Maxine Nightingale
76 Gloria Patti Smith Group
77 Jungleland Bruce Springsteen
78 Mississippi Pussycat
79 At Seventeen Janis Ian
80 Green Grass and High Tides Outlaws
81 Theme From Mahogany Diana Ross
82 Roadrunner Modern Lovers
83 Eighteen With A Bullet Pete Wingfield
84 Say You Love Me Fleetwood Mac
85 Walk Away From Love David Ruffin
86 Have a Cigar Pink Floyd
87 Welcome To The Machine Pink Floyd
88 Hair Of the Dog Nazareth
89 Love Machine Miracles
90 Who Loves You Four Seasons
91 Strange Magic Electric Light Orchestra
92 How Sweet It Is James Taylor
93 Listen To What The Man Said Wings
94 It Only Takes A Minute Tavares
95 Miracles Jefferson Starship
96 Bad Luck Harold Melvin And The Blue Notes
97 Shooting Star Bad Company
98 Old Days Chicago
99 The Agony And The Ecstasy Smokey Robinson
100 Squeeze Box The Who

20 more worth mentioning.

101 Boogie Fever Sylvers
102 Love Is Alive Gary Wright

103 Games People Play Spinners
 104 Fallin' In Love Hamilton, Joe Frank And Reynolds
 105 Houses Of The Holy Led Zeppelin
 106 What Am I Gonna Do With You Barry White
 107 Trampled Under Foot Led Zeppelin
 108 Have You Never Been Mellow Olivia Newton-John
 109 Saturday Night Special Lynyrd Skynyrd
 110 Roll Over Lay Down Status Quo
 111 Over My Head Fleetwood Mac
 112 Island Girl Elton John
 113 Movin' Brass Construction
 114 Send In The Clowns Judy Collins
 115 Bad Blood Neil Sedaka
 116 Sweet Love Commodores
 117 Tenth Avenue Freeze-Out Bruce Springsteen
 118 My Little Town Simon And Garfunkel
 119 Rockin' Chair Gwen McCrae
 120 Rockin' All Over The World John Fogerty

Jazz *** 1975

Album releases

- [Keith Jarrett](#): [The Köln Concert](#)
- [Revolutionary Ensemble](#): [The People's Republic](#)
- [Miles Davis](#): [Agharta](#)
- [Evan Parker](#): [Saxophone Solos](#)
- [Leroy Jenkins](#): [For Players Only](#)
- [Air](#): [Air Song](#)
- [Oliver Lake](#): [Heavy Spirits](#)
- [Kenny Wheeler](#): [Gnu High](#)
- [Om](#): [Kirikuki](#)
- [Terje Rypdal](#): [Odyssey](#)
- [Steve Lacy](#): [Dreams](#)
- [Anthony Braxton](#): [Five Pieces](#)
- [Don Pullen](#): [Solo Piano Album](#)
- [Dexter Gordon](#): [Bouncing' with Dex](#)
- [Michael Mantler](#): [Michael Mantler - Carla Bley](#)
- [Sonny Sharrock](#): [Paradise](#)
- [Dudu Pukwana](#): [Diamond Express](#)
- [George Finola](#): [No Words, Just George](#)
- [Kenny Barron](#): [Lucifer](#)
- [Frank Lowe](#): [The Flam](#)
- [John Surman](#): [S.O.S.](#)
- [Don Pullen](#): [Healing Force](#)
- [Julius Hemphill](#): [Coon Bid'ness](#)
- [Gateway Trio](#): [Gateway](#)
- [Collin Walcott](#): [Cloud Dance](#)
- [Don Moye](#): [Sun Percussion](#)
- [Martial Solal](#): [Nothing But Piano](#)

- [Eberhard Weber](#): *Yellow Fields*
- Don Pullen: *Five to Go*
- [Charles Tolliver](#): *Impact*
- [Lol Coxhill](#): *Welfare State*
- [David Liebman](#): *Forgotten Fantasies*
- [Joe McPhee](#): *The Willisau Concert*
- [Yōsuke Yamashita](#): *Chiasma*
- [Michael Mantler](#): *The Hapless Child*
- [Dollar Brand](#): *Soweto*
- Don Pullen: *Capricorn Rising*
- [Stanley Clarke](#): *Journey to Love*
- [Enrico Rava](#): *The Pilgrim and the Stars*
- [The Manhattan Transfer](#): *The Manhattan Transfer*

Wikipediija

Komot bi lahko zapisal da se tistega leta ni nič pretresljivega zgodilo.

Ha!

Brt vidu?

Seveda se je, če bi primerjal tega leta dogajanja in tistega za katerega sem pred kratkim trdil, da je bilo prelomno za marsikaj, bi bilo mogoče celo bolj pomembno.

Zakva pa?

Še največ za razvoj povprečnega mozolarja.

Zato in samo zato pa je prvi stavek takšen kakršen je.

Takrat nisem bil več našpičen na tuje vzorce in sem počasi gradil svoje, kar je pa kar samo za sabo potegnilo, da mi je malo mar za vse po spisku, vsaj kar se pomembnosti svetovnih dogodkov tiče. Zato pa toliko bolj tisto kar me je takrat najbolj okupiralo.

Kar je pa tudi že več ali manj opisano.

Tko da.

Pučakmo, pa bomo vidl, če bo kdaj še kaj.

Par fotk iz 1975

(mal prej in mal poznej)

[Moja dolina.](#)

[Hladna tujina.](#)